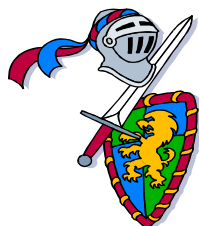


GRUPUL COLAR „GHEORGHE BAL ” - ADJUD



CONTRAATAC

*Revist de educa ie, cultur , literatur i atitudine, pentru elevi i profesori -
îndreptat împotriva prostului-gust, imposturii i agresiunii imoral -antiartistice*



Mircea Eliade (1907-1986)
Antonie Pl m deal (1926-2005)



Anul VIII, num rul 19, noiembrie 2007

CUPRINS

1-Editorialul <i>Contraatac</i> : Hâr ogarii i...”naveta spa ial c tre Dumnezeu”!!!! – prof.dr. Adrian BOTEZ.....	3
2-Mari scriitori români – c l torind/meditând, azi, prin luminile Europei...(coresponden de la scriitorul i junalistul na ional, „b tina ” adjudean, Liviu Ioan STOICIU) : De la Paris -2007, la demisia moral a majorit ii scriitorilor români. din exil / emigra ie în timpul regimului comunist	6

3-Cârteal cultural: Film i viziune “mungiasc ” - din spi otr vit ... - Adrian BOTEZ.....	8
4-Interviul revistei Contraatac (cu scriitorul, omul de cultur , jurnalistul, criticul i istoricul literar s tm rean Aurel POP) - „ Dorul de cas mistuie...eu mai cred în spusele lui Blaga ... ”.....	9
5-Cuvânt duhovnicesc de diminea : Omul f r Dumnezeu (urmare din nr. 18) - preot prof. Ion MUNTEANU	17
6-Str ji ale culturii ortodoxe: ANTONIE PL M DEAL (1926-2005).....	19
7-VI dica Antonie – i modelul non-utopic al societ ii mântuite (via a pus în slujba tr irii de libertate -„duh comunitar” i tradi ie ortodox) – prof. dr. Adrian BOTEZ.....	22
8-Porni luceaf rul... (debuturi i reveniri, ale elevilor Grupul colar „Gheorghe Bal ”): azi debuteaz Elena NICULESCU-IX C; revin: Simona TUJAN-XI B, Delia SAVIN-XI C, Ionela C LUG RU-XI B, Sonia MARTIN...27	
9-Remember...geniile românilor: Anul MIRCEA ELIADE (1907-1986).....	29
10-Jocul ielelor: B t lia pentru un nou concept: SNOBO-COLEC IONARUL - prof. Mircea DINUTZ, Colegiul Na ional “Unirea”-Foc ani.....	35
11-Tablete de duminic : Dialog la malul apei, Visul unui intelectual, În tramvai, Se numea Mimi... - prof. Mircea DINUTZ, Colegiul Na ional “Unirea”-Foc ani.....	36
12-Vecinul nostru celest, Eliade...: Pipa – Florinel AGAFI EI.....	39
13-Orientalia: Hyperboreea i Shamballa, dou centre spirituale aflate în precesie - prof. dr. Florinel AGAFI EI.43	
14-Coresponden sibian : A pl smui t cerea în toate limbile p mântului - licen iat/masterand tiin e Politice Adrian IGLEA.....	5 1
15-Paradidactica: Minist(e)rul pe baz de prezervative – prof. dr. Adrian BOTEZ.....	51
16-Istoria m rturisitoare : Dup 90 de ani...Evenimentele anului 1917 în devenire istoric – prof. C t lin MOCANU; Pl cu ele de plumb de la Sinaia schimb istoria antic a românilor! – prof. dr. Florinel AGAFI EI...53	
17-Gânditorul de la Hamangia: Cum po i deveni antisemit... - prof. dr. Adrian BOTEZ.....	56
18-Folclorul sacral românesc i Mircea Eliade : MIRCEA ELIADE i folclorul traco-getic, în romanul-nuvel Nou sprezece trandafiri ... - prof. dr. Adrian BOTEZ.....	59
19-Voluptos joc cu icoane...(poe i consacra i, din contemporaneitatea româneasc) : EUGEN EVU (Hunedoara).....	60
20-Calea, Adev rul i Via a: Dreptatea... - Delia SAVIN-XI C.....	68
21-Aromânii – „fra i di mum i di-un tat ”(VI): UN TITAN AROMÂN: profesorul, c rturarul i lupt torul HRISTU CÂNDROVEANU. Ve ti despre “asasinate în modernitate”...(aromânii, sub politica grecilor contemporani...) – prof. dr. Adrian BOTEZ.....	69
22-Autori rememora i, texte reînviat: AZI: aniversare FRANCIS JOSEPH THOMPSON (1859 -1907)	71
23-Cine sunt i ce vor masonii(9): Luciferismul masonic... - prof. dr. Adrian BOTEZ.....	72
24-Antroposofie rosicrucian : Motiva ia misiunii lui Mihael - dr. Rudolf STEINER, trad. prof. Victor OPRESCU ..74	
25-Cuvinte din b trâni: azi – Hierocles, pitagorician declarat i cre tin implicit... - comentariu Adrian BOTEZ....75	
26-Pagina profesorului: Educa ia fizic – parte integrant a educa iei generale – prof. Ilie GABRIEL....76	
27-Un elev “n c jit”...: Semnat Caut -M !.....	77
28-Umor... – azi: Din Carnetele de însemn ri ale lui Ilia Ilf (1897 -1937)	79
29-Ziari ti “români”... : Ce lipse te Raportului Tism neanu... - Adrian BOTEZ.....	78
30-Revista revistelor culturale (A.B.).....	81
31-Ultima or (ultima oar !...): Anii tr d rilor (...tr d ri mari, tr d ri mici...) – Adrian BOTEZ.....	83

Editor: **EDITURA RAFET – RÂMNICU S RAT**

Redactor coordonator: prof. dr. **Adrian BOTEZ** (G. .”Gh. Bal ”-Adjud)

Colegiul redac ional: scriitorul **Liviu Ioan STOICIU** - Bucure ti, prof. **Mircea DINUTZ** – Colegiul Na ional “Unirea”-Foc ani, prof. dr. **Florinel AGAFI EI** - profesor asociat al Colegiului Foc ani/Facultatea de Psiho - Pedagogie/Univ. Bucure ti, scriitorul **Ioan EVU** – Hunedoara, masterand **Adrian IGLEA** - Sibiu, prof. **C t lin MOCANU** (G. .”Gh. Bal ”), preot prof. **Ion MUNTEANU** (G. .”Gh.Bal ”), prof. **Ilie GABRIEL** (G. .”Gh.Bal ”)

Secretar de redac ie: **Irina BIRTOLOM-XI B**

Elevi colaboratori permanen i: **Ionela C LUG RU-XI B, Alina NICHIFOR-IX C, Nicoleta JALB -XII C, Elena NICULESCU-IX C, Delia SAVIN – XI C, Adriana SUCIU-IX C, Costic CLATEA-XII C**

Scanare: informatician **Gabriela PU CA** ; tehnoredactor i corector: laborant **Elena BOTEZ**

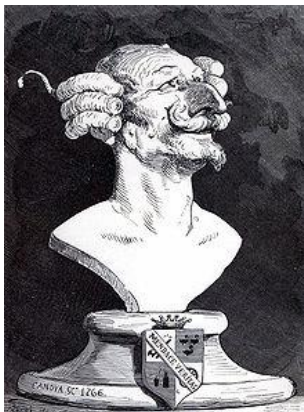
Adresa redac iei: str. Republicii, nr. 107, etaj I, camera 1, Adjud – cod po tal 625.100 - Tel.: 0237/640.681

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

Varianta on-line: <http://revistacontraatac.wordpress.com>

editorialul revistei „contraatac”

HÂR OGARII I..."NAVETA SPA IAL C TRE DUMNEZEU"!!!



Doru ulu
cel celebru,
procurorul-
ef, director
la Sec ia a II-
a a DNA,
dup ce a fost
exonerat de
orice vin i
acuza ie, cu
privire la
abuzuri,

nereguli etc. – a fost întrebat, de o ziarist , aflat în disperare de cauz : „Bine, domnule procuror - ef, dar cu dezordinea i neregulile din sectorul dvs., cum r mâne?” – a r spus, solemn precum profetul Isaia: „Voi acoperi totul cu hârtii!” P i, chiar a a! Ce ar mai putea s fac altceva, un slujba de stat al României de azi?! Hâr oagele salveaz mâr oagele!

Pe timpul lui Ceau escu, Dumnezeu s -l ierte, birocr ia atinsese culmi destul de respectabile ... – iar efii de prin institu iile de pe unde „t ceau i furau” (...deh, doar erau „parohiile” lor...), cum s apar , muritorilor de rând, „ca lacrima” de cura i?! Se ascundeau sub hâr oage...

A fost asasinat Ceau escu – ...Dumnezeu s -l ierte, n-am s în eleg niciodat , deplin, de ce... – poate, cine tie, pentru c refuzase, pe undeva, pe cineva, s produc i s se ascund , i el, sub mormanul de hâr oage... – i a venit dr gu a de „democra ie”...Minune mare!!!... - dar mald rul de hâr oage este i mai mare, cre te, ca F t-Frumos, într-o zi, cât pe vremea „tiranului” – într-un an!!! N-a existat director de coal , din re eua de înv mânt, care s nu urle, în oricare Consiliu profesoral: „Acoperi i-v de hârtii!!! Altfel nu sc pa i de r spundere!!!”...Poftim?! De r spundere?! Care r spundere?...P i, spre exemplu, un elev, în a teptatea profesorului, sau chiar cu profesorul în clas , bag degetele-n priza (s zicem, neizolat ...) i...cum altfel?...moare...Cum iese „organizatorul locului de munc ” – „basma curat ”, „lacrima Christi”?! Simplu: prin hârtii/hâr oage!!! Dac elevul a semnat procesul verbal de protec ia muncii, e ca i cum respectivul elev n-a murit!!! Ci...a înviat, întru preasfintele i miraculoasele hâr oage!!! Profesorul nu mai poate avea remu c ri, insomnii...dac e acoperit de hârtii!...

A murit un elev pe trecerea de pietoni, sau înafara ei...De ce îl plânge i?! Undeva, într-un sertar (aiurea! – acum, în cadrul colilor, SUNT CAMERE ÎNTREGI, SPECIALE, CARE DEPOZITEAZ PROCESELE VERBALE... .c.l.) – este un proces verbal, privind „prelucrarea regulilor de circula ie c tre elevi”...Totul e salvat...(mai pu în via a n vlegului de copil, pe care l-a storcit TIR-ul...). Un bloc a s rit în aer, fire te, ducând spre o lume mai bun , cca. 100 de locatari...Nu-i nimic! NU S-A ÎNTÂMPLAT NIMIC!!! Fi i convin i c firma de gaze are O STIV , M CAR CÂT BLOCUL „S RIT”...de procese verbale, prin care, cum altfel, „mortul/mor ii e/sunt de vin ” etc. etc.

Ce miraculoas metod au g sit birocr ii, pentru eliminarea/purgarea de con tiin /suflet: SFINTELE HÂR OAGE!!!
...V d c nimeni nu g se te în el îndemnul i revolta legitim (...a zice eu...dar cine m-ascult pe mine?!...) de a striga, din fundul bojocilor, odat pentru totdeauna, v zând cum, în lumea asta, a institu iilor birocratice, se adun „himalaie” (...c „him l i” sun cam prost...) întregi de hâr oage, absolut inutile, la care s-a muncit pe brânci, zi i noapte, în vreme ce treburile cu adev rat grave i vitale au fost l sate balt : „HO! AJUNGE, HÂR OGARILOR!!! MAI APUCA I-V I VOI DE VREO TREAB , I L SA I-NE I PE NOI, S NE FACEM TREABA, PENTRU CARE AM FOST MENI I I PENTRU CARE NE-AM TOCIT COATELE PE B NCILE COLILOR, O VIA ÎNTREAG !!!”

„Acoperirea cu hârtii”, orice a i spune domniile voastre, este similar , în multe privin e, cu construc ia cavoului (i îngrop ciunea definitiv a) propriului suflet...

...M întorc la sectorul pe care-l cunosc cel mai bine – „parohia” adomni easc : învântul... colile de azi se confrunt cu probleme pe care, înainte de 1989, nimeni nu i le-ar fi, mcar, imaginat : o lips total de motiva ie (a elevilor, dar i a profesorilor, fa de „carte”/”f cutul c r ii”...), subfina n are tragic , de se uit elevii, toat ziua, nu la profesori i la materialele lor didactice, ci la tavan... - f când pariuri : „Cade azi...sau cade mâine... - peste noi i peste de tep ii tia de profi?!”... - te treze ti, de la o zi la alta, ca diriginte sau simplu profesor, c orbe ti: azi nu-l vezi pe un elev din banca a treia, mâine nu vezi patru elevi din primele b nci...poimâine dispar clasele cu totul...”Doamne, ce-i cu mine?!” – i vrei s -i ie i învoire, ca s faci coad la Oftalmologie ...Nu te ajut ! Nimic i nimeni nu te mai ajut !!! Elevii au devenit, peste noapte, BA CHIAR F R TIREA P RIN ILOR, CARE DORMEAU, ACAS , ÎN ACELA I PAT CU EI!!!!... - „c p unari” în Spania, „m slinari” prin Grecia, „ u i”prin Germania etc. Chiar nimic s nu te mai ajute s -i re-cape i percep ia vizual ?! Ba bine c nu!!! Du-te fugu a la cabinetul din coal , pe u a c ruia scrie „**CALITATE**”!!! Acolo îi vei redobândi nu doar vederea, ci vei c p ta chiar...**noi „vederi”**: totul este excep ional (... „de bine”, cum altfel?!), elevii sunt, to i, ni te „eisteini” i „kan i”...mai muncitori, con tiincio i, responsabili i...prezen i (în tot felul!), mai mult decât niciodat ...(i scrie acolo i din ce cauze: au ascultat, în sfâr it...nu sfaturile profesorilor dirigin i... - astea-s prostii de „bo orogi”!!! - ci pe „Animal X”, „Rinocer Y” sau „Mistre Z” - ... i, în general, pe to i rocker-ii i punk-erii t m duitori ai P mântului!!!!...- c veni vorba: **tare ieftin se mai vând tinerii de azi!!!!... – nici nu- i dau seama c sunt cump ra i/mitui i, cu câte o zarv /infern sonor/ , cu promisiunea unui post la nu tiu ce organiza ie de tineret, a nu tiu c rui partid... – „sonuri” i promisiuni care scormonesc în ei, ca gheara dracului, cele mai josnice instincte...**) – nu-i a a c v-a venit la loc nu doar vederea, ci i...inima?! Totu-i „na pa”, „marf ” i „OK”!!! Profesorii se întrec în realiz ri „epocale”, cu ace ti elevi mereu str lucitori...prin senina i constanta lor absen ... - profesorii au intrat în MAREA ÎNTRECCERE (socialist ?...non-socialist ?...liberal ? ...- mai reflect m la „nomenclator/nomenclatur ”... – dar parc tot ne sun în urechi „Ilenu a tractorista”...sau, poate m în el: „Coana Mi a biciclista”...?) ... i, ce s mai zicem?! Totul e MUUUULT mai bine decât înainte i, în general,

tr im într-un rai...Un rai „celulozic” i „internetistic”...

Spune lumea c doar calculatorul i Internetul, eventual televizorul - sunt „dumnezeii” salvatori ai epocii noastre...Eu a ad uga, din toat inima, i aceast miraculoas i atât de re-vitalizant , fortifiant etc. „**virtualitate hâr og reasc** ...” . F r ea...ne-am sim i mai...pu in oameni...A a... - ei, a a, **chiar dac SUNTEM ne-oameni, ne sim im ... SUPRA-OAMENI!!! Dumnezeu?! Ce nevoie mai ai de Dumnezeu, când sfânta hâr og raie învie oameni, modific realitatea, cu 180 de grade (...de fapt, cu 360... - dar asta n-o tim decât noi, nu? - ...deci, sssttt!) etc.?!**

...Acum vreo trei ani, ducându-m , pe coridor, spre clasa unde aveam or , am avut o viziune co maresc : UN MORMAN IMENS, CÂT O PIRAMID , DE HÂR OAGE, MERGÂND PE DOU PICIOARE!!!!...Nu era, mi-am dat seama ulterior, decât o coleg de-a mea, mai mic de statur , pe care, deci, o dep ea, în în l ime, piramida de hâr oage... – coleg care urma s se prezinte la doamna ei inspectoare de specialitate, în vederea iminentului examen de definitivat...Inspectoarea a uitat cu des vâr ire c mai exist i loca ul numit „sal de clas ”, cu elevi c rora biata mea coleg se str duise, din r sputeri, timp de doi ani i ceva, s le „inculce” ideea c mai exist i alte limbi decât cea a lui Becali...de exemplu, Româna i Franceza...Crede i c , mcar o clip , ne-numita (acum...) de mine inspectoare, s-a l sat intimidat , de faptul c i-am reamintit (în calitatea mea de „ ef de catedr ”...), de aceast „**realitate vetust**”, precum c munca **profesorului adev rat** se face i se vede la ora cu elevii, la „munca de la catedr ”, iar nu în hâr oagele „montane”/”montagnarde”?! A i ghicit din prima: NICI VORB !!!... i i-a dat respectivei colege „suficient”...în sensul c piramida de hâr oage trebuia s fie MUNTE!!!

...A a c , din partea actualului MEC, toat lumea, elevi i profesori, se poate duce frumu el acas , 365 de zile (cu nop i cu tot!) din an... - cu o singur condi ie: **s lase, pe masa din cancelarie, la fiecare 15 septembrie, HÂRD UL CU HÂR OAGE...** Atât...Nu-i, oare, dumnezeie te de frumos i...”de calitate”, TOTUL, în fascinanta noastr Românie (...ca i în celelate birocratii terestre, de altfel...c ci, ce o fi altceva decât o imens /stufoas **birocratie de p c lici**, mult trâmbi ata Uniune European ?! ...Sau alte astfel de organisme solemne...”ejusdem farinae”?!))???)!!!
...A propos de hâr oage, deci i, implicit, de **dosare**...Ieri-sear , pe 23 octombrie 2007, când

am deschis televizorul, m-a pocnit drept în nări, cu repercusiuni ale durerii drept în moalele capului, o putoare insuportabil...de picioare nespălate și de minte încrețită..."M-am prins" imediat de ce și ce era: de pe „sticlă”, m privea...emisiunea „Între bine și rău”, a lui Liviu Mihaiu, care stă, ca moderator, numai în partea dreaptă a ecranului...Că mănca tahâm cu lingura mare, despre dosarele preoților și ierarhilor ortodocși (...CARE SUNT CIUMA ROMÂNIEI!!!... – Ortodoxia asta, câtă insomnie provoacă unora... – ...de ale celor catolici ori greco-catolici, ori sectanți de toată mână și sâpt mână, nici n-a fost vreodată vorba, firește...), că nu înțelegea (cum naiba?! – pe cuvântul „a înțelege” este chiar antonimul lui „Liviul Mihaiu”!) ce înseamnă martiriul preoților ortodocși, pentru a salva cultura și cultul dumnezeiesc al Neamului Românesc... – ci înțelegea doar „martiriul” rabinului – ef Moses Rosen, dinaintea de 1989, care ar fi spus (de parcă noi n-am fi știut-o de mult!) că „se înțelege și cu Diavolul, numai să propășească Comunitatea evreiască din România” (...conjuncția cu valoare adverbială „și” era complet de prisos... – iar de „propășit”... „se propășeau” coreligionarii eminenței sale Moses Rosen prin *Mossad*, mai rentabil decât prin *Securitatea* românească, pe spinările arabilor sfârtecați de rachete... și ale „fraierilor/fraieriilor” lumii...) – că-ă-ă... – astea toate le țiam de mult. Genialitatea gibonesco-mihăiești este celebră, de-acumă...Invitații și (excepție făcând, că nu se poate niciodată Rai fără arpe... – Gabriel ANDREESCU...), însă, chiar și hârogarul de la CNSAS (dl. Laurențiu Tănăsă), ba chiar și „defectorul patriot”, dl. Liviu Turcu...au pstrădat dreapta mână, în discursul lor, mai ales după intervenția vehementă a dlui Dan Ciachir, care a subliniat că, orice preot, în regimuri proclamate, are o misiune sfântă de împlinit, față de Neamul pe care trebuie să-l aducă în fața lui Dumnezeu, și, deci, orice preot ortodox a fost tratat cu mult mai multă severitate, ba chiar violenta, de Securitate, pentru a fi compromis, semnând angajamente de tot soiul (...cel puțin în violență psihică...dar în minte că îmi spunea un preot, foarte bun prieten de-al meu că, pe cam toți absolvenții de seminar, caietele din Securitate și MAPN îi repartizau după recrutare, separat, la Caracal, în batalioane disciplinare, și anume în sectorul cu homosexuali... – nu-l întreba pe Ceaușescu din groapă, nu tot răscoli praful din hârogele prefabricate ale preoților! – ...una bucată dosară a „scăpat”, MINUNE!!! – „persoană importantă, nu spui înșel!”... – ars,

acea „una/unica bucată dosară”, de înșel și blagorodniciile lor, „securiții”...?! – mai bine întreba și „de să nă tate” pe cei care, EFECTIV, au fost torționari și au creat, PREMEDITAT!!! – imaginea de infern, pentru regimul lui Ceaușescu!!! – și nu trebuie să faci drum lung, nu aveai a vâderanța multe „poziții”, că vâstau chiar sub nas, prin Parlament și prin „încrengăturile” Mafiei guvernamentale...).

Nu, nimic din ce s-a discutat nu era, pentru mine, nou... – când, deodată, pe scrolul emisiunii a apărut „panseul de milioane” al unui „tânăr elev” gârlă: „Biserica e o prostie! Americanii tocmai au trimis o navetă spațială către Dumnezeu!” (...bine că n-au trimis-o în poponă a lui Bush...).

Ei, vedeți ce fel de lighioane na te Epoca Hârogarilor/Hârogelor cretine?! Ce să mai comentezi, la una ca „asta”, care reflectă, drept „culmea intensității intelectuale”, cât de proștă este, în orice coală, din România contemporană, sectorul de clădire, celulozo-faraonic, numit „Calitate”?! Nu-i vine nici măcar, precum slobodului la gură show-man TV, Mircea Badea, să-i zică, cu buzele maxim umflate: „BBBOULE!”...Pentru că, chiar dacă boul se supune (...dar fără „instrucțiunile” vitale din flagelul hârogelor!), și este „manipulat” de plugar sau căruța... – are el un stoicism cvasireligios al tacerii, de care sus-menționatul „tânăr elev” gârlă nu s-a contaminat...! Ioc! Păcat...

Totdeauna, epocile de hiperdimensionare a birocrăției hârogarice ti (care acoperă, de fapt, o gravă și letală corupție fizică și morală !!!) au prefigurat căderea Marilor Imperii...Roman, Otoman...urmează cel „Bush-man”... – dar, salva-i-vă, măcar voi, cei care nu faceți/refuzați să faceți parte din imperiile Proștii, Hoției Generalizate și Crimei Mondializate (...„mondializare”, pentru a ne face complici la dezastru, pe tot...precum comunismul bolșevic tindea să facă, în ultimele lui ceasuri, cât mai mulți „membri de partid”... – n-a apucat, totuși, să-i facă pe toți...!!!...dar acoperite prin HÂR OGARIA STRIVITOARE ÎN SUFOCANT DE VIA /ADEVĂR/SUFLET(deci, de HRISTOS, Cel din suflătele noastre...!!!).

NU ACCEPTĂ ÎN HÂR OGARIO-CRAIA!!!...Adică, TÂMPENIA OFICIALIZATĂ CA RELIGIE!!!... Altfel, veți trimite, și voi, „navete” spre Dumnezeul Măgarilor...unde veți constata că e VID...Numele spiritualist al „vidului”?! Se cunoaște te!!!

mari scriitori români – c l torind/meditând, azi, prin luminile europiei...

(coresponden de la scriitorul i jurnalistul na ional, „b tina ” adjudean, Liviu
Ioan STOICIU)

DE LA PARIS – 2007, LA DEMISIA MORAL A MAJORIT II SCRIITORILOR ROMÂNI DIN EXIL / EMIGRA IE ÎN TIMPUL REGIMULUI COMUNIST

Am fost la Paris, patru zile, anul acesta (9-12 octombrie 2007). E a doua oar când vizitez Parisul, prima oar a fost acum zece ani, am impresia, tot pentru vreo patru zile. Ar trebui s scriu ceva special despre evenimentul meu personal legat de aceast preumblare? Al ii stau cu anii sau cu lunile la Paris, an de an, cu burse, la rude i cuno tin e, în vacan , veni i prin filiere religioase sau trimi i ai statului român, sau au serviciu i domiciliu stabil la Paris — i nu scriu nimic despre Paris sau despre parizieni. Am fost inclus prin surprindere (fiindc eu de regul sunt exclus, nu inclus) într -un proiect aprobat la Ministerul Culturii din România, ini iat de c tre un poet bistrian, Mircea M lu . Am fost al turi de al i 1 2 poe i i traduc tori de limb francez : Mircea Petean, director al Editurii Limes din Cluj (el a venit cu so ia), Dumitru Chioaru, redactor- ef la revista *Euphorion* din Sibiu, Ioan Moldovan, redactor- ef al revistei *Familia* din Oradea, Lucian Vasiliu, redactor- ef al revistei *Dacia literar* , Gabriel Chifu, redactor- ef al revistei *Ramuri* din Craiova i secretar al UR, Cezar Iv nescu, director al Editurii Junimea din Ia i, Aurel R u, fost redactor- ef al revistei *Steaua* din Cluj, Leti ia Ilea, bursier de top în Fran a, acum lector universitar la Cluj, Claudia Pintescu, traduc toare. Iar de la Paris s -au ad ugat proiectului poe ii Dinu Fl mând, redactor la RFI, i Magda Cârneci, director la ICR Paris, plus Roxana Sicoe, traduc toare m ritat în Fran a. F cându-se economie (doar a fost finan at de Ministerul Culturii din România), eu a trebuit s merg cu trenul la Cluj i cu microbuzul la Budapesta, de unde s -a luat un avion ieftin pân la Paris (aeroportul e la 80 kilometri de Paris). Organizatorul a public at o antologie „pe hârtie de lux” i un CD-R cu poe ii invita i tradu i în francez , plus afi e. Am fost caza i câte doi într -o camer de hotel, ni s-au dat bani de diurn , fiecare s-a descurcat cum a dorit cu mâncarea. Seara, ora 19, erau programate întâl niri — personal, am participat numai la prima, la sediul ICR Paris, unde poe ii invita i s -au citit între ei în române te (i în francez , de traduc tori). Eu am preferat s merg pe jos pân noaptea, singur, prin Parisul cotropit de afro-asiatici, vrând s în eleg un pic mentalitatea parizienilor. Am luat seama c bucur tenii nu-i vor ajunge din urm pe parizieni niciodat , din nici un punct de vedere. Am admirat pe dinafar i pe dinl untru m re ia rece a bisericilor, catedralelor i bazilicilor din Paris , a Palatului Regal Louvre i Palatului D' Orsey (a civiliza iilor lumii, a bog iilor orbitoare stocate în sculptur i pictur , din antichitate pân la impresioni ti), am escaladat la pas, punându -mi la încercare genunchiul stâng operat în ianuarie 2007, dou etaje ale Tour Eiffel-ului, pentru panoramarea Parisului, am str b tut o mic parte din cheile Senei i ale Canalului St. Martin, sim ind c „m descentrez” (de altfel, mi -am rupt o pereche de ghete din prima zi de preumblare prin Paris, eram în spat e la Notre Dame, în fa a Muzeului Deporta ilor, la „kilometrul zero”, când am luat seama; a a se face c am fost obligat s -mi cump r pantofi din plin centrul Parisului!) i abia în ultima zi, intrat în criz de timp i de identitate, am apelat la metroul parizian, incredibil de eficient, adaptat vremurilor.

Dar nu asta voiam s scriu. E doar o introducere la un eseu serios despre exil / emigra ie a scriitorului român pân în Decembrie 1989. Poate, vreodat , voi avea chef s privesc printre gene i s rememorez aceast preumblare (cu siguran ultma la Paris). Deocamdat redau un eseu despre „Securitate i exil”, observând c demisia moral n-a fost specific numai scriitorului român din ar :

PASIVITATEA MAJORITĂȚII EXILULUI SCRIITORICESC (A EMIGRAȚIEI) PÂNĂ ÎN DECEMBRIE 1989

Reacția Securității române la exil a fost diabolică. Lichidarea fizică sau morală a exilatului român „care nu-ți înșeală gura”, critic, a fost o regulă. Exilul onest a fost și o formă de protest extrem. Se știe însă că mulți dintre intelectuali plecau în exil „cu voie de la poliția politică, cu sarcini”, agenți acoperiți. Oricum, trebuia să se știe de frică. Îndeosebi exilații care „intrau pe post” la *Europa Liberă* erau vizați, un atentat la adresa lor era considerat „datorie patriotică”. Nu întâmplător nu ieșeau din țară (invitat în Occident, fie și la o manifestare oficială) decât dacă „prezentai garanții stricte” că nu dezavuezi comunismul, că nu râmâi peste hotare și că nu contactezi disidenți din exil, decât dacă ești plătitor în acest sens. Din punct de vedere, infiltrarea exilului românesc (personalități incomode româneți au fost continuu înute sub control) a stat pe primul plan: fie că erai simplu agent de influență, trimis special din țară, fie că la revenire „dădeai raportul” legat de preumblarea ta nevinovată în Occident. Nu-ți mai puneai la socoteală pe cei vânați la granițe, care fugeau prin Iugoslavia sau pe Marea Neagră. Culmea era că azi fac pe disidenți, în țară, cei care se întorceau din Occident cu misiunea îndeplinită.

Am să mă opresc aici asupra unui singur aspect: al pasivității majorității exilului scriitoricesc românesc (a emigrației) până în Decembrie 1989. Eu n-am ieșit din țară până în Decembrie 1989 (când a fost putut să ies, invitat la un festival de poezie în Belgia, Securitatea mi-a cerut să semnez o scrisoare deschisă pentru revista „Contemporanul”, prin care să-și desființez pe sus în torii mei morali Monica Lovinescu și Virgil Ierunca; natural, am refuzat). În schimb, era evidențiat la dosarul meu de la Securitate și proba emigrării unui vrăzător, prozatorul și scenaristul Constantin Stoiciu, în Canada (deși, când a plecat, era șeful PCR la o casă de filme, și Securitatea îmi dădea de înțeleasă că lui nu are ce să-i reproșeze, nefiind „trădător”, și mă puneam pe gânduri). Nedumerirea mea a fost legată de faptul că majoritatea scriitorilor români rămași în Occident (că în Orient nu fugea nimeni) până la Revoluție, denumiți exilați (deși nu erau decât emigrați), a avut pretenția că „rezist prin cultură”, culmea, asemenea celor din țară. Pur și simplu, scriitorii români exilați / emigrați nu au protestat, în majoritate, împotriva totalitarismului comunist din țară și a dictaturii dejiste și ceaușiste, până în decembrie 1989, ei aveau pretenția să fie evaluați ca scriitori români „estetici”, nu voiau să audă de etică (de *est-etic*) sau moral publică. Nici nu s-a pus problema să se organizeze într-o structură care să lupte din Occident împotriva regimului comunist criminal din țară. Nicolae Breban face și azi caz permanent de asta, că după ce a rămas la Paris (plecat direct din CC al PCR, adică „din sistem”) și mass-media occidentală, de exemplu, voia să audă de la el atitudini anticeaușiste, el o refuza, le cerea reporterilor din audio-vizual sau din presa scrisă să se poarte cu domnia sa de parcă ar fi fost scriitor francez, interesat numai de aspectul „estetic” al operei. Aici auzit să fi protestat până la Revoluție împotriva totalitarismului român Matei Călinescu în SUA sau Gabriela Melinescu în Suedia, azi înuși pe brațe în țară, cu merite de mari conștiințe universale? Întrebă eu ca prostul. A putea să fac o listă nedemnă de scriitori plecați din România până în Decembrie 1989 care au stat „cu capul la cutie” în Occident, nederanjând pe nimeni (dar extrem de atenți la mișcările subterane ale emigrației române), asemenea scriitorilor noștri din țară. Regimul comunist avea nevoie și de această masă de manevră a scriitorilor români emigrați. Era o complicitate bine pusă la punct, tu taci, eu nu-ți fac necazuri (ei nu erau incluși între membrii „agenturilor străine din noase”). Poate de aceea azi un Paul Goma, ieșit mereu în prim-plan, extrem de intransigent cu scriitorimea colaboraționistă din România și din exil, nu este iubit nici în țară, nici în exil. Exilul scriitoricesc românesc, în majoritate, a făcut jocul regimului comunist de la noi (fie și prin indiferența afișată față de ceea ce a lăsat în urmă, în țară).

28 octombrie 2007. București

Liviu Ioan STOICIU

cârteal cultural ...

FILM I VIZIUNE "MUNGIASC " - DIN SPI OTR VIT ...

Nu vreau s m înscriu în lungul ir al românilor care- i denigreaz cona ionalii – din invidie sau din obi nuin ...(a se vedea cazul Vintil Horia cu Premiile Goncourt, "par egzemplu"...) - când unii dintre ace tia (autentica elit , dar, uneori, doar..."fri ca" Neamului...) încearc s înl ture "embargoul" str inilor vestici, asupra valorilor spirituale ale Estului european...În mod normal, orice român ar trebui s se arate mândru de rezultatele interna ionale "aurite" ale altui român!... i s le sprijine, moral sau material, i s le fac "propagand ", "lobby" etc. etc. etc.

Dar, repet: asta, ÎN MOD NORMAL...!!! Or, cazul domnului regizor Cristian Mungiu i al filmului s u, "4 luni, 3 s pt mâni i 2 zile", recompensat, la Cannes, cu Palme d'Or, nu este un caz normal! N-aveam nevoie de opinia Vaticanului (publicat pe terminalul MEDIAFAX, în data 24.08.2007 la ora 16:51) ca s tim asta. Adic , s tim c numai criteriile de moralitate spiritual (de unde atâta "moralitate", într-un Vest care- i c s tore te între ei "gay"-ii, i între ele lesbienele... - cu mare grij de "neamestec în treburile str ine de normalitate")!!!... - i ce de copii dolofani "rect"-ifica i...rezulta i...!!! ... - Sfinte Sisoe!... - i- i aduce forma îi rock-zbier toare, în catedralele gotice, ca s nu se plictiseasc p ianjenii, pe la col uri...?!) nu au stat la baza premiului "mungiesc"!

Românii (deci, i eu!) n-ar fi/n-am fi trebuit s a tepte/a tept m opinia Vaticanului, ca s spun /spun, cu glas tare i limpede, c "împ ratul e în pielea goal !" Românii (i, aici, nu mai sunt I eu de vin ...) n-ar fi trebuit, NICIODAT , s promoveze i s propun , pentru vizion rile de la Cannes, filmul unui Cristian Mungiu, cel din aceea i spi cu alt agent al amoralismului "interna ionalist"(tembel i înfometat de glorie, cu orice pre , chiar cu pre ul spurc rii de sine, de suflet..., al pierderii sufletului, pentru a câ tîga "pustiul lumii acesteia"...) – doamna (???) Alina Mungiu Pippidi, cea cu blasfemia "teatral " gre oas (dar, tot atât de vinovat pus , de mass-media, "în discu ie/dezbatere public ", precum filmul "4 luni, 3 s pt mâni i 2 zile" ... - pân i-a c p tat o scabroas i neagr aureol publicitar ...) – "Evangelii tii"...

P cat c B.O.R. (c de la "statul [nostru] cel f r de statur " – ce preten ie s mai ai? – el, Statul Român Laic, prin slug rnicia fa de Neantul valoric-antispiritual al Vestului, s-a transformat, aidoma celor lingu i i de el, tot în Neant...) nu i-a re-c p tat, înc , autoritatea moral de a interzice, sau m car de a atrage, cu vehemen , aten ia, asupra faptului c a intra în a a-zisa "lume bun " a Uniunii Europene, nu este câtu i de pu în echivalent cu a intra în Paradisul lui Dumnezeu... - ci, mai curând, înseamn a intra în cel mai cumplit borboros-infern-mla tîn moral !

Dac B.O.R. ar fi avut această autoritate moral-spiritual , de a- i spune cuvântul, în leg tur cu orice ine de spiritul/sufletul românilor, scos pe "pia a"(o, Doamne, ce zile am mai ajuns!) Vest-Europei – în mod sigur, nu era nevoie s se dea prilejul Vaticanului s se "înfoaie" de indignare, în fa a catastrofei morale, numit "filmul de excep ie" al dlui Mungiu...

Ci ar fi stopat (i multe proiecte antispirituale mai a teapt re-învieria autorit ii moral-spirituale a B.O.R., pentru a fi, cu fermitate i bun-sim , stopate!!! - ...nu mai departe "cercul" murdar i blasfemic, la adresa Sfintei Istoriei a Neamului Românesc, care ine de ani întregi – cu "Dracula Park"...), înc din fa , inten iile Ministerului Culturii i Cultelor (!!!), de a prezenta/promova, la Cannes -ul imoralit ii manifeste i al goanei demente dup senza ional/"outré", chiar i cu pre ul celei mai înjositoare scabrozit i... - un film pe care, în sinea ei s n toas , Ortodoxia l-a repudiat din prima clip , i-l repudiaz i dintr-a doua clip , i dintr-a nou zeci i noua clip , i pân -n ultimul ceas al vie uirii noastre terestre!!!...Pentru c Ortodoxia chiar condamn , cu total sinceritate, avortul, ca fiind CRIM ASUPRA SFÂNTULUI DUH!!!

Ce s-a vrut a fi acest film de spi "mungiasc "? S-a vrut a fi propagand anticeau ist /anticomunist ?! Dar n-a i mai obosit s tot min i i lumea, de la obraz, tocmai voi, adev ra ii exponen i i profitori ai unui regim ateu?! M i, fariseilor, voi uita i complet c n-am murit cu to ii, cei tr itori înainte de 1989?! – i putem da m rturie c , chiar dac nu era voie, de "sus", s se ias prea mult, cu

“crea iile” înafar ...la Cannes-ul snobilor...(cel mult pân la Vene ia, s zicem...) - dar nici amoralismul n-a fost vreodat promovat i propagat, în filmele de pe micul sau marele ecran, înainte de 1989!!! A trebuit s veni i voi, cameleonilor “liberali”/libertini, ca s ne înv a i pe noi art ...M iii...”talenta ilor”...

Spi a otr vit a “mungi tilor”, dac nu poate (**i nu mai poate**, adev r v zic! - în zilele noastre de becisnicie spiritual ...) s fie, în mod eficient, supus anathemei Bisericii – trebuie, cel pu în, **IGNORAT TOTAL!!!** – i, în niciun caz, s i se fac /regizeze “dezbatere publică”, “mese rotunde”... - în fine, o publicitate, cu efecte cu mult mai...apologetice, decât înse i laudele/apologiile directe...Psihologia “Fructului Oprit”, deh...

... i m-a mai întreba, a a, ca românul care st , fluier -a pagub i se scarpin -n cap a nedumerire, dup ce a v zut c i s-a dus tot norocul pe apa sâmbetei: **de ce naiba n-a fost promovat, mai curând, de-aici, din ar , acel**

film al lui Cristian Nemescu (doi de “Cristian”, dar cât diferen de mentalitate/spiritualitate... - probabil, de aceea, unul din ei chiar a trebuit s moar ...), în care se arat clar cum, un ef de gar din Piele tii Oltului, cu o demnitate care pare (unei na ii române ti “re-fanariotizate”) de-a dreptul dement , înfrunt , cu înc p ânare, pe...pe cine?! Pe Sanctit ile lor solda ii NATO!!! - ia ai “Unchiului Sam”, care calc sub ro ile “ma inilor tari/milit re ti” pe alde Theo Peter sau Virgil Brescan, i apoi spun, ca ranul care a v zut girafa, la Gr dina Zoologic :”**A a ceva nu (se) exist !**” - i, drept r splat c au mai mic orat, prin “pagube colaterale”, liota ortodoc ilor s lbatici, sunt trecu i grani a, cu ploconeli (de-ale iudelor noastre...), spre ara (iudelor lor...), unde-i a teapt proaspete i lucitoare decora ii de vitejie...

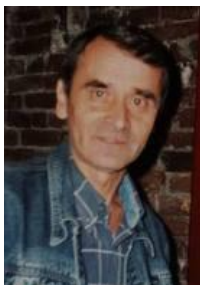
...De ce?! “De aia!” – vorba lui Sorescu...

Adrian BOTEZ

interviul revistei „contraatac” -

(cu scriitorul, omul de cultur , jurnalistul, criticul i istoricul literar s tm rean Aurel POP)

„DORUL DE CAS MISTUIE...EU MAI CRED ÎN SPUSELE LUI BLAGA...”



1-A.B.: Stimate domnule AUREL POP – am primit vestea c , între 8 i 9 noiembrie, revista ”ASTRA” de la Bra ov organizeaz un Simpozion cu tema “Revista de cultur i provoc rile descentraliz rii” (n. red: interviu l este luat pe 6 octombrie 2007). Eu zic s le-o lu m pu în înainte celor de la ”ASTRA” i s punct m, în cadrul revistei ”*Contraatac*”, câteva dintre abera iile provocate de a a-zisa “descentralizare” a culturii române ti, nu doar a revistelor...Este absol ut inadmisibil ca scriitori valoro i, cei mai mul i dintre ei consacra i – s ajung (dup ce i-au trimis, în plicuri po tale, pe la prieteni, câteva zeci, hai, o sut ...!!!, dintre exemplarele c r ii scoase de editura X...) a - i pune rucsacul cu c r ile proprii în spinare i hai-hai, i hai-hai, prin “geografia” patriei noastre... Adjutul, spre exemplu, pân în 1989, avea dou libr rii... - dup 1989, **a devenit municipiu, i nu mai are nicio**

librerie!!!... Doar papetarii i chio curi de ziare... dar ferit-a Sfântul s primesc s vând , vreun chio c, c r ile scriitorului Y-grecescu... Descentralizare-descentralizare, dar am ajuns s nu ne mai cunoa tem între noi nici m car doi scriitori din acela i ora ... Ori mi s-a stricat mie “mansarda”, ori sta seam n , de-acuma, a haos i a de-culturalizare/de-spiritualizare... Iar editurile, aproape 90% dintre ele, se implic extrem de pu în, anemic ...(sau chiar deloc!), în promovarea c r ilor pe care le tip resc...Se mul umesc cu câ tigul sigur al scoaterii de carte sponsorizat , i apoi, gata!!! Vreo Agen ie Na ional de Publicitate a C r ii Române ti... - adic , pentru c r ile românilor...nu?... - s nu fi auzit eu de ea, oare...?!

...Pr pastia dintre autorul de carte i cititor dup 1989 s-a adâncit tot mai mult.
(...). Lans rile de carte au loc în crâ me, fiindc bibliotecile sunt închise , întrucât spa iile sunt revendicate de fo tii a a-zi i proprietari(...).

A.P.:- Dup 1989, în majoritatea domeniilor de activitate s-a venit cu tot felul de experimente, astfel c nici domeniul cultural nu a f cut excep ie de la regul . Dac în politic am venit cu a a zisa "democra ie original ", în domeniul culturii s-a încercat, i în mare parte s-a reu it, a se crea grupuri i grupule e constituite pe baza unor interese care s -i avantajeze pe cei care, tacit, au aderat la acel grup. Un exemplu ar putea fi acordarea acelor premii literare, în cazul c rora numai valoarea nu era i nu este, din p cate, criteriu de baz care s cânt reasc în balan a juriilor constituite în acest scop. Distan a în timp de la b di a Câr an, care i-a pus c r ile în traist în pelerinajul s u la Roma, la scriitorul din ziua de azi, care încearc s - i promoveze cartea sub diferite forme, e mare - dar ca modalitate nu prea difer , doar c a înloc uit traista cu diplomatul. Pr pastia dintre autorul de carte i cititor dup 1989 s-a adâncit tot mai mult. Dac o carte bun a unui scriitor cu taif înainte de '89 se vindea pe baz de tabele i tabela e întocmite de mai-marii culturii din jude e, cu aprob ri din e alonul doi, azi acela i scriitor abia c î i poate scoate cheltuielile de editare, asta în primul rând c desfacerea la nivelul jude elor e defectuoas , c în spa iile, care aveau ca obiect de activitate vinderea c r ii,

azi se vinde tot ce vreî i nu vreî numai carte nu. Poate c voi fi acuzat de nostalgia acelor vremuri dar trebuie s fim reali ti, s deschidem ochii i s privim în jurul nostru. Lans rile de carte au loc în crâ me, fiindc bibliotecile sunt închise, întrucât spa iile sunt revendicate de fo tii a a-zi i proprietari, (caz concret: Biblioteca jude ean din Satu Mare) i acest fapt se datoreaz a a - zisei descentraliz ri. Libr riile nu au un spa iu stabil datorit chirilor ce se schimb în func ie de cre terea i descre terea mone dei europene la care ne înghesuim s ader m, de parc leul nostru, c ruia îi schimb m înf i area i valoare în func ie de cine vine la guvernare, n-ar mai fi pe placul românilor. Domnule Botez, cazul Adjudului nu e singular, cu regret, dar i în aceast parte de ar sunt ora e care nu au spa ii destinate vânz rii de carte, sau, chiar dac sunt, c r ile stau al turi în raft de alte produse ce au cu totul alt destina ie. APLER-ul (Asocia ia Publica iilor Literare i Editurilor din România) la care revista "Citadela" a aderat zilele trecute încearc s men în acea centralizare dar nu tiu în ce m sur o s ne rezolve problemele. Cât prive te agen ia citat de Dvs. sincer s fiu nici eu nu am auzit de existen a ei, poate o fi undeva pe vreo hârtie înghi ind bani publici i doar atât.

2. A.B.: ti i c am apreciat elogios frumoasa dvs. carte, ap rut în anul 2007, *Sonete din regatul disper rii...*: "În gând de satul natal mi-e dor"...; "Str bat regatul disper rii cu ma ina"... Ce nostalgic, pân la exasperare, evoca i dvs. satul românesc, care înceteaz , pe zi ce trece, de a mai fi **tradi ional**, contrazicând tot mai flagrant superba sintagm poetic blagian "eternitatea s -a n scut la sat"... Eu auzisem, de la p rin ii mei, de la profesorii mei, despre reviste le interbelice, care se tip reau cu zecile, **special pentru luminarea spiritual a oamenilor satului**, dar tip rite i cu scopul discret ca, sco ând în eviden valorile spirituale excep ionale ale satului românesc, s -i determine pe s teni s nu- i p r seasc vatra natal ... Buuun, comunismul a cam dat cu satul românesc de p mânt, n scând "navetismul", i ranul român a început s nu mai fie nici cal, nici m gar... Dar, totu i, s -au construit, în comunism, c mine culturale (...acum sunt, în locul lor, baruri/cârciumi...)... O fi fost "**Cântarea României**" o caricatur cultural , dar, dac suntem oameni one ti, nu putem nega c , într-un fel sau altul, anumite valori spirituale ale satului (chiar dac , într-un fel, pervertite, prin exhibarea caricatural ...) s -au afirmat... Unii cânt re i

populari autentici au fost “scoi în fa”, spre neuitare, de un Adrian Păunescu, oricât de contestat a fost și este personalitatea acestuia... (eu, personal, am destule motive să-l admir! – **a fost singurul intelectual român de vază care s-a implicat în avertizarea asupra pericolului manualelor alternative de naționalizante!!!**). Dar azi, azi... – ce ansă mai are artistul popular, de a se afirma artistic...dacă nu vine, aleatoriu/miraculos, un Grigore Leș, prin satul lui...?! Ce ansă au copiii noștri de săteni, de la Grupul Colar “Gheorghe Bal”, de a se afirma artistic, când satul este uitat...?! ... și pâinea cea de toate zilele cam dispăre de pe masa ranului român... în Italia, Spania, Irlanda, Patagonia etc. absorb, în goana după “paralele mai multe”, toată spiritualitatea rurală care, altădată, în regimuri foarte criticate, ră mânea, totuși, și de-a lumina de DUH rii noastre... literaturii și artelor noastre... (Maramureșul Dacilor Eterni și-a golit de răni, în proporție de cca. 80%!!!... cam cât și Bucovina cea Sfântă ...). Cum și-or mai naște un Brâncuși ori Eminescu, din Hobiile și Ipotezile zilelor noastre...???!!!!... Deocamdată, observăm “italienii” și “spaniolii” noștri (rânii întorși, adică, de pe la muncile din Italia, Spania etc.) nu mai știu decât să-și dureze vilele cu turnulele multe și să-și ia “mașini tari”... Cam la atât se mai reduce “cultura rurală”, în multe locuri din România contemporană ... greșesc, oare, catastrofal de mult?!

...Dorul de casă îi mistuie, mulți pe care nu i-am cunoscut îmi tău numele de pe Internet, bucurându-se că au posibilitatea de a conversa cu mine. Iertat să-mi fie, dar cel puțin în la noi, în acest spațiu al Vetrei Chioarului, lucrurile stau cu totul altfel față de alte zone, rolul principal îl au preotul, dascălul și doctorul care trăiesc cu toții în rând cu sătenii, nu îmi exercită profesia între două autobuze după mersul acestora (...).

A.P.: - Vă mulțumesc pentru aprecieri. Preocuparea pentru această opropți p tur socială a stată și stă mereu în atenția mea. Am fost invitat în aceste zile în inutul meu de bătină, cu ocazia întâlnirii fiilor satului. Am trit clipe de înfristare dar și de bucurie. Săle iau pe rând: de înfristare, deoarece căminul cultural arată că după bombardament – incredibil, dar adevărat. De bucurie, fiindcă am întâlnit oameni care sunt preocupați de renașterea tradițiilor. grație scriitorului și prietenului meu Gavril Alexa Băle care prin natura profesiei (doctor veterinar) face eforturi deosebite de a presta cât se poate tradiția locului. Am luat parte la sărbătoarea Cuvioasei Parascheva, hramul bisericii din Cetăle-șe și ești, jud. Maramureș, la care a luat parte și episcopul care a fost adus după tradiție cu calea caștră de 4 căi, însoțit de consătenii mei îmbrăcați în costume populare specifice zonei Chioarului. După slujba religioasă, a fost organizat o masă comună la care au participat aproximativ 1400 de oameni, cu toate că localitate are cam 200 de fumuri. Seara am luat parte la Jocul de la ur, acompaniat de un taraf cu instrumente specifice zonei (ceter, și gordun). Toți localnicii au venit la joc în costume populare, inclusiv preotul și preoteasa care au deschis jocul din fașă urii, după care au intrat în joc: diacul cu soia,

învingătorul satului cu soia, doctorul cu partenera lui de joc, urmat de restul participanților. Ce dovadă mai bună de respect față de spirit, decât atunci când vezi cu ochii tăi respectul față de intelectualitatea satului, dată de acei oameni simpli, cei care a doua zi se întâlnesc și îi sprijin spre rezolvarea multiplelor lor probleme. Am întâlnit aici în acea zi și fiii ai satului care sau întors din Italia, din Spania, și din alte locuri exotice, care fotografiau și filmau de zor spre a duce cu ei realitatea satului românesc. Toți aveau o mâhnire în suflet, regretul despărțirii de plaiurile natale, dar tot ei mi-au spus că mai stau să fac ceva bani și vin acasă, lucru care mă bucură nespuse de mult. Dorul de casă îi mistuie, mulți pe care nu i-am cunoscut îmi tău numele de pe Internet, bucurându-se că au posibilitatea de a conversa cu mine. Iertat să-mi fie, dar cel puțin în la noi, în acest spațiu al Vetrei Chioarului, lucrurile stau cu totul altfel față de alte zone, rolul principal îl au preotul, dascălul și doctorul care trăiesc cu toții în rând cu sătenii, nu îmi exercită profesia între două autobuze după mersul acestora. Stimate Domnule Botez, eu mă cred în spusel lui Blaga și, după cele văzute, cu toată influența Occidentului, copiii acestor locuri au anse reale de a duce mai departe tradițiile specifice zonei.

3. A.B.: Poate vă va veni greu să credeți ceea ce vă voi zice mai la vale... - dar zilele astea era și mor "de foame" vizionar, ca mgarul lui Buridan, între cele două cpe de fân perfect egale.. - eu, între două opinii perfect contrare:

a. cineva (un scriitor important contemporan) spunea că, dat fiind faptul că investitorii străini sunt din ce în ce mai mulți în România, va fi determinant procesul de creștere exponențială a importanței limbii române, în concertul limbilor lumii... **limba românească devenind, dacă nu principala, atunci una dintre principalele limbi de circulație mondială** ... - deci, gata cu complexul de inferioritate lingvistico-cultural al românilor...!!! -

b. alt mare important scriitor, firește că tot contemporan, cum altfel..., susținea, fără să ne dea nici cea mai mică speranță, opinia "cioranescă" despre "cultura română - cultură minoră" ... - deci, precum că scriitorii români vor ieși complet din circuitul cultural-literar - **cultura-literatură română devenind un fenomen provincial... ceva ca un "idiom expresiv" al boimanilor/hotentotilor** ... Vă rog mult să mă scoateți "dintre cpe"...

<p>(...)limba românească o să devină una dintre principalele limbi de circulație mondială, dar nu datorită investitorilor străini, ci datorită nouoromânilor care mergem până în cele mai îndepărtate riale lumii(...).</p>
--

A.P.: - Încercarea de a vă scoate din încurcătură e cam dificilă și totuși o să dau crezare ambelor variante:

a. limba românească o să devină una dintre principalele limbi de circulație mondială, dar nu datorită investitorilor străini, ci datorită nouoromânilor care mergem până în cele mai îndepărtate riale lumii. O statistică publicată recent în Noua Zeelandă arată că comunitatea românească de la antipodă e a doua după cea rusească (și de!... Rusia, mama noastră de

alt dat, cât e de mare...). Iar exemplele ar putea continua.

b. da, e posibil să devenim o "cultură minoră" doar în cazul în care ne lăsam pe tînjală, ori românul a tiut întotdeauna să iasă din impas. Cu toate că vom deveni un "fenomen provincial" în structurile europene vom fi mai apreciați și mai bine cunoscuți cu individualitățile noastre, cu tradițiile noastre cu "particularul" nostru, vorba unui confrate.

4-A.B.: Ardealul, zona unde vă desfășurați dvs. misiunea apostolic-culturală, este mai occidental/occidentalizat decât "Regatul", adică ... Moldova, Muntenia... Am prieteni ardeleni care publică, de mult vreme, în reviste, "de hârtie" și electronice, din Germania, Belgia, Franța, Anglia... Au, oare, Ardealul și scriitorii ardeleni, anse nemsurat mai mari de afirmare a personalității lor cultural-artistice, decât "regeni" noștri de pe-aici?

<p>(...)Sunt de acord că ardelenii publică în vest și că stau de mult vreme la masa Europei, dar să nu uităm că fenomenul globalizare i-a înghițit. Dar, dacă stăm să analizăm situația, trebuie să fim realiști și să recunoaștem deschis: oare de unde vin marile personalități ale literaturii române, ale artei, ale muzicii? Oare care provincii românești i-au dat pe Eminescu, pe Brâncuși, pe Enescu ?...</p>
--

A.P.: - Nici vorbă. Înainte de aderarea României la Uniunea Europeană se vorbea pe "la coluri" că România va intra în U.E. prin Transilvania. Cât e de adevărat bârfa nu știu, cert e că am intrat, dar nu că am avea noi nevoie de ei ci ei au nevoie de noi. În timp ce "regeni" se bteau cu turcii, ardelenii se plimbau prin Europa, și-au făcut relații, au luat contact cu marile culturi ale Europei pe care le-au meninut până în zilele noastre. Sunt de acord că ardelenii publică în vest și stau de mult vreme la masa Europei, dar să nu uităm că fenomenul globalizare i-a înghițit. Dar, dacă stăm să analizăm situația, trebuie să fim realiști și să recunoaștem deschis: oare de unde vin marile personalități ale literaturii române, ale artei, ale muzicii? Oare care provincii românești i-au dat pe Eminescu, pe Brâncuși, pe Enescu?... Am enumerat doar câteva vârfuri ale culturii românești.

5. A.B.: Sunteți, ca și mine, un fidel al revistelor electronice ARP (Asociația Română pentru Patrimoniu), ale dlui dr. Artur Silvestri – cel care acordă, cu atâtă generozitate, spații imense exprimărilor culturale românești. Ce părere aveți: virtualitatea electronică a revistei oferă, cumva, o alternativă (...față de “ne-încăputul” scriitorului provincial, în paginile revistelor “de hârtie”, dar exclusiviste, formate întru îndrăgite pe criterii de clan...), scriitorului zilelor noastre, răstignit pe crucea a tot felul de umilințe, provincialisme, complexe de inferioritate, neîmpliniri, nerecunoașteri, sufocat de imposturi și de impostori, ignorat, de multe ori, de semenii și de Inspectoratele de Cultură ...?! Vă întreb asta, chiar dacă știu că împărtășii cu mine respectul față de “Galaxia Gutenberg” și față de suprafața reală a paginii de hârtie, suprafața de meditație/reflecție... – o, cât de elegant și zemuind de sensuri adânci este cititoria dvs. revuistică, *“CITADELA”*, de la Satu Mare... – și nu sunteți “fanul” isterizat/fără rezerve al ecranului fosforescent al calculatorului/Internetului...

(...)Cred că e cazul să se simtă și în sânul breslei scriitoricești actul de purificare. Că, Doamne, mulți au mai cântat în struna regimului totalitar, și culmea că toți ei sunt la ora actuală țări și marii gospodăresc banii publici după bunul lor plac(...).

A.P.: - Da, am un respect deosebit “față de suprafața reală a paginii de hârtie” am dovedit-o prin strădania mea și a confrăților mei prin “cititoria” revistei “Citadela”, dar domnul dr. ARTUR SILVESTRI ne-a dat și o altă alternativă de a ajunge mai repede în contact cu cititorii. Revistele electronice ale ARP-ului înlătură orice barieră din calea afirmării tinerilor, iar noi avem posibilitatea de a ne exprima, deschis, orice punct de vedere, fără a fi cenzura, și fără a fi umiliți și fără complexe, de orice natură ar fi ele. Generozitatea Domnului Silvestri ar trebui să o împrăștiem cu toții, și astfel Marele Cititor ar avea numai de câștigat. Dar, din păcate, a da după cum afirmă și Dvs., scriitorul zilelor noastre trece prin grele momente, asta datorită birocrăției de care încă nu ne-am dezis, dar și datorită unor scriitori, dacă-i pot numi așa, care

pun mai presus orice, pentru a-și atinge scopurile. Trist, dar adevărat. La una din edițiile “Zilelor Poesis”, ce au loc anual la Satu Mare, Dorin Sălijan, fie-i răna uoară, s-a ridicat și-a spus-o deschis, că a sosit timpul să se facă “curățenie” prin Uniunea Scriitorilor. Cred că e cazul să se simtă și în sânul breslei scriitoricești actul de purificare. Că, Doamne, mulți au mai cântat în struna regimului totalitar, și culmea că toți ei sunt la ora actuală țări și marii gospodăresc banii publici după bunul lor plac. Poate că CNSAS-ul ar trebui să facă lumină, să scoată cât mai repede dosarele celor care sunt încă printre noi, să-i tim odată pe toți, cei care ne-au făcut zile fripte vreme de aproape 50 de ani.

6.A.B.: Ce părere aveți despre aportul revistelor colare, la cultura românească, acum și pe viitor?! Și, caz particular, firește, mă refer la *CONTRAATAC*-ul adjudean (...evident, și la alte reviste ca ea – adică, reviste care s-au realizat și cu sprijinul unor elevi/tineri liceeni talentați, de prin micile orașe – “provincia provinciei”, cum le zice eu... – sau, chiar, de prin sate prizrite ale patriei noastre...), ...*CONTRAATAC* pe care, e drept, ați avut ocazia de a-l cunoaște doar în ultimul timp și destul de puțin...

(...)Nu vreau să vă flatez, dar CONTRAATAC-ul adjudean se ridică la înălțimea multor reviste literare din țară. Când am văzut plicul trimis, pentru care vă mulțumesc încă o dată, am avut impresia că mi-ați trimis din greșeală altă revistă. Abia după ce am scos-o din plic am constatat că e vorba de revista pe care o propun, și dar accentuez, nu e mai prejos față de alte reviste literare cu atâtă apar la ora actuală (...).

A.P.: - Am un respect deosebit față de revistele colare, drept dovadă, aici, în Nord, organizăm un Concurs de Creație Literară “*În dulcele stil... modern*”, care cuprinde un premiu pe care îl acordăm revistelor colare din județ. Nu cred că există scriitor român care să nu fi trecut prin aceeași situație a revistelor colare și nu

aibă în CV-ul său la loc de cinste revista colară în care a debutat, precum și mentorul sau coordonatorul cenaclului și al revistei care l-a modelat. Mulți scriitori au evocat prin scrisul lor Omul care le-au îndrumat pașii spre literatura de performanță. L-a punctat doar în treacăt fie spus pe marele Sadoveanu, și lista poate continua cu

mul și alții. În zilele noastre, revistele colare îi men în rolul de pepinier a literaturii. Nu vreau să vă flatez, dar CONTRAATAC-ul aducean se ridică la înălțimea multor reviste literare din țară. Când am văzut plicul trimis, pentru care vă mulțumesc încă o dată, am avut impresia că mi-a fost trimis din greș alt revistă. Abia după ce am scos-o din plic am constatat că e vorba de revista pe care o publicați, dar accentuez, nu e mai prejos față de alte reviste literare cu tăif ce apar la ora actuală. Eu primesc multe reviste scoase cu trudă de elevii din licee sub îndrumarea profesorilor care pe lângă multiplele lor obligații colare mai au puterea să îndrume viitorii scriitori ai literaturii. Am aici un exemplu

A.B.: Mulțumiri și expresia stimei depline!

a întrebare și consemnat **Adrian BOTEZ**

concret: scriitorul Ioan Nistor care, pe lângă obligațiile colare, mai are puterea de a scoate revista "Miradoniz" la coala unde îi desfășoară activitatea. Cu cât trudează în îndrumarea "ucenicilor" e de neimaginat. Am un respect față de munca acestor dascăli. Dacă la nivelul unui județ ar fi câștigat ca Dvs. să caute, altfel ar sta situația la baza literaturii. Dacă unul din sutele de elevi care scriu în aceste reviste o să-și urmeze pe mentorii lor, vom putea vorbi în timp de unul care calcă pe urmele unui Breban, Buzura, Liviu Ioan Stoiciu..., literatura română va fi în câștig.

NOTE BIO-BIBLIOGRAFICE, PENTRU SCRITORUL, JURNALISTUL, CRITICUL ȘI ISTORICUL LITERAR ȘI TEMERAR AUREL POP:

Născut, la 22 noiembrie 1949, în localitatea Cetele - județ Maramureș, fiul lui Teodor și Valeria, copilul a avut petrecut-o în satul natal. În 1955 își urmează părinții în înălțurile știmărene. Cător din 1977 cu Doina, am două fete: Bianca-Valeria (n. 1979) licențiată în limbile engleză-italiană la Univ. "Tibiscus" Timișoara, și Dorina-Maria (n. 1984), absolventă a Facultății de Psihologie și Științe ale Educației la Univ. de Vest "Vasile Goldi" Arad (licențiată în psihologie).

Domeniu de afirmare: poezie, publicistică, critică și istorie literară.

Studii:

- (2006-2007) - curs universitar de masterat în etnologie europeană – Univ. de Vest "Vasile Goldi" Arad, Facultatea de Științe Umaniste, Politice și Administrative.
- (2002-2006) - cursurile - Universității de Vest "Vasile Goldi" Arad, Departamentul de pregătire a personalului didactic; Modulul Psiho-Pedagogic
- (2002-2006) - cursurile - Universității de Vest "Vasile Goldi" Arad, Facultății de Științe Umaniste, Politice și Administrative (specializări: istorie cu tema lucrării de diplomă: "Mișcarea neascănticomunistă din perioada colectivizării (1949-1962). Studiu de caz: Județul Satu Mare. și jurnalism cu tema: "Jurnalismul de proximitate")
- (1982-1983) - cursurile - postuniversitare de specializare privind protecția muncii și prevenirea incendiilor în domeniul industriei lemnului.
- (1978-1981) - cursurile - Școlii Tehn. Superior de 3 ani Arad. (specializarea: industrializarea lemnului)
- (1975-1976) - cursurile - Școlii postliceale de laborant determinări fizico-chimice.

- **(1968-1972)-cursurile** -liceale la actualul Colegiu Național "Ion Slavici" din Satu Mare. (fostul liceu "Ion Slavici").
- **(1966-1968)-cursurile-** colii de sculptori profesioniști din Arad. (prima promoție din România)
- **(1966-1967)-cursurile** - colii populare de artă Arad, specialitatea sculptură modelaj ornamental, clasa prof. Vitroel.
- **(1965-1966) - cursurile** - colii Profesionale Forestiere Satu Mare
- **(1961-1965)-cursurile-** gimnaziale în satul Porumbeni (Paulean), com. Doba, jud. Satu Mare.
- **(1957-1961) -cursurile-** primare în satul Dacia, com. Doba, jud. Satu Mare.

Activitatea cultural-literară :

- Frecventez Cănaclul liceului "Ion Slavici" din Satu Mare, fondez și public la revista liceului "Muguri".
- Citesc în edinele cănaclurilor "**Afirmarea**" din Satu Mare, "Iosif Vulcan" din Oradea la edinele Asociației Scriitorilor din Baia Mare.
- Membru fondator al revistei liceului "Ion Slavici": "**Muguri**", Satu Mare, 1968.
- Face parte din colectivul redacțional al revistei: "**Via a Studențescă**", Arad, 2004.
- Face parte din colectivul redacțional al revistei: "**Agora Universitaria**", Satu Mare, 2005.
- Membru fondator al Asociației Scriitorilor de Nord-Vest, Satu Mare, ales în primul Consiliu director în funcția de secretar, 2006.
- Editor de presă literară
- Face parte din colectivul redacțional al revistei "**Pagini Românești**" din Noua Zeelandă. (redactor-colaborator, sus în rubrica de critică literară : "**Raftul de carte**")
- Sub editor **INTERMUNDUS** Media București
- Redactor șef fondator al revistei literare "**Citadela**", Satu Mare.

Debut

în revista ie an "**Convorbiri literare**", anul XC, nr.12, (nr. 1180) decembrie 1984, p. 15, primind girul criticului Daniel Dimitriu: "poezia expresiei detașate și ironice".

Colaborator al presei locale:

"Drapelul roșu", "Cronica săptămânală", "Geneze", "Informația zilei", "Bulevardul tinerilor", "Informația zilei de Maramură", "Glasul Sătmăruului".

Colaborator al revistelor literare (cu poezie, recenzii, critică și istorie literară ,interviuri) :

“Tribuna”, “Familia”, “Vatra”, “Pan” “Convorbiri literare”, “Ateneu”, “Orizont”, “Tomis”, “Pleade”, “Poesis”, Anul I, nr.1(ianuarie 1990), pag.10.,”Luceafărul”, “Pagini Bucovinene”, “Solstiul” “Vitrăliu”, “Raluca”, “Pagini străine”, “Bucovina literară”, “Arena”, “Jurnalul de Vineri”, “Reflex”, “Viaa Universitară”, “Oglinda literară”, “Agora Universitară”, “Vitrălii”, “13 Plus”, “Plumb”, “Citadela”, “Archeus”, “Cetatea culturală”, etc.

Colaborator al revistelor de cultură din străinătate:

“Conexiuni” din New York (SUA), “Atheneum” din Vancouver (Canada), “Luminălină” (SUA), “Observatorul” (Canada), “Tribuna noastră” (Canada), “Pagini românești” (Noua Zeelandă), etc.

Premii literare:

- **premiul III –concursul interjudețean de creație literară “Afirmarea” Satu Mare, 1985, președintele juriului; poetul Gheorghe Pitu .**
- **premiul II- festivalul-concurs “Octavian Goga”- Ciucea, 1986, președintele juriului; poetul Aurel Rău.**
- **premiul revistei “Familia”- festivalul-concurs “Lucian Blaga”-Sebe, 1986, președintele juriului poetul Ion Mărginean.**
- **premiul revistei “Pagini bucovinene”-concursul de creație literară “Poni Luceafărul” - Botoani, 1987, președintele juriului, poetul Ion Brad.**
- **premiul Comitetului Jud. de Cultură Alba-festivalul “Lucian Blaga” Sebe -Alba, 1987, președintele juriului; scriitorul Ion Horia.**
- **premiul revistei “Convorbiri literare”-concursul de creație “Poesis” Constanța, 1987, președintele juriului; redactorul-șef, Constantin Sturzu.**
- **premiul revistei “Tribuna”- concursul interjudețean de creație literară “Afirmarea” -Satu Mare,-1987, președintele juriului; criticul Stelian Vasilescu.**
- **premiul revistei “Familia” -festivalul concurs-Ciucea, 1988, președintele juriului; poetul Aurel Rău.**
- **premiul revistei “Pagini bucovinene” -concursul național de creație “Nicolae Labi” -Suceava, 1988, președintele juriului; Dumitru Popescu.**
- **premiul revistei “Cântarea României”- concursul interjudețean “A.E.Bakonsky- Satu Mare, 1989, președintele juriului; poetul Aurel Rău.**
- **premiul II și al revistei “Pan”- festivalul internațional de poezie - Sighetul Marmației, 1990, președintele juriului; criticul Laurențiu Ulici.**
- **premiul special al juriului - concursul național de poezie “George Suru”-Caransebeș, 1995, președintele juriului; poetul Octavian Doclin.**
- **mențiune –festivalul-concurs de poezie “Magda Isanos-Eusebiu Camilar” Udești, Suceava, 2002.**
- **premiul “Radu Șapcă” și al Editurii “Macarie” - Târgoviște - concursul național de poezie “George Coșbuc” –Bistrița, 2002, președintele juriului; poetul și criticul Adrian Popescu .**
- **premiul II- festivalul național de literatură “Sensul iubirii” Drobeta Turnu Severin - 2003, președintele juriului; criticul Gheorghe Gricurcu.**
- **premiul I -în cadrul celei de-a VIII ediții a Concursului Național de Creație literară “Pavel Dan” - Timișoara 2004, președintele juriului; prof.univ. dr. Cornel Ungureanu.**
- **Premiul academic pentru literatură pe anul 2004, din partea Universității de Vest “Vasile Goldi” Arad, pentru volumul de versuri “Pelerinaj de secesiune”, Editura “Solstiul”, Satu Mare 2004, președintele comisiei academice, rectorul Universității; prof.univ. dr. Aurel Ardelean.**
- **Premiul academic pentru promovarea culturii, din partea Universității de Vest “Vasile Goldi” Arad, 2004, președintele comisiei academice; rectorul Universității; prof. Univ. dr. Aurel Ardelean .**
- **Premiul pentru debut editorial, 2004, oferit de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu cultural a județului Satu Mare, Cenaclul “Afirmarea” și Casa de cultură “G.M. Zamfirescu” Satu Mare; pentru volumul de versuri “Pelerinaj de secesiune”, Editura “Solstiul” Satu Mare; 2004, președintele comisiei; poetul George Vulturescu.**
- **Premiul pentru activitatea desfășurată pe plan național în anul 2004, oferit de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu cultural Național a județului Satu Mare, Cenaclul “Afirmarea” și Casa de cultură “G.M. Zamfirescu” Satu Mare; președintele comisiei; poetul George Vulturescu.**

PREZENT ÎN ANTOLOGII COLECTIVE:

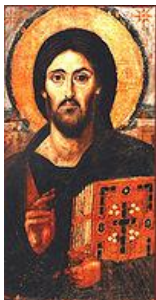
- **Stare de dor** - antologie colectiv , - (versuri) prefa at de acad. Zoe Dumitrescu-Bulenga, Editura Sport-Turism Bucure ti 1983.
- **Cuvinte din Nord I**, - ISBN: 973 - 8094 - 40 - 2. antologie colectiv , - (versuri) îngrijit i alc tuit de Ion Bala , prefa at de George Vulturescu, Editura "Solsti iu", Satu Mare , 2003,
- **Cuvinte din Nord II**, - ISBN: 973 - 8094 - 47 - X, antologie colectiv , (versuri) Editura "Solsti iu", Satu Mare, 2004.
- **Exerci ii de realitate** - ISBN: 973 - 602 - 055 - X, antologie colectiv , (versuri) - Editura "Brumar" Timi oara, 2004.
- **Al cincilea patriarh - (gânduri, evoc ri i documente)** - ISBN: 978-973- 87754-2-8, antologie colectiv , (eseuri) - Editura "Intermundus" Bucure ti, 2007, pag. 48.
- **Caetele de Literatur ale Revistei "Vatra Chiorean "** - ISBN:978 - 973 - 8948 - 19 - 8, antologie colectiv , (versuri) Editura "Scriptorium", Copalnic M n tiur, 2007, pag.37-38.
- **"Voices of contemporary Romanian poetry / English version and selection by Dan Bruda cu"** - ISBN 978- 973 -1844- 00- 8, antologie colectiv , Editura Sedan, Cluj Napoca; 2007, pag. 159.

C r i publicate:

- 1- **Pelerinaj de secesiune**, - ISBN 973 - 8094 - 42 - 9. tradus în versiunile: german , magiar i englez , prefa at de Paul Emanuel Silvan, Editura "Solsti iu" Satu Mare , 2004.
- 2- **Calvarul cuvintelor**, - ISBN 973 - 751 - 379 - 7. volum tradus în versiunile: german , maghiar , engle z i francez , prefa at de criticul i istoricul literar Nae Antonescu, Editura "Risoprint", Cluj -Napoca, 2006.
- 3- **Sonete din regatul disper rii**, - ISBN 978 - 973 - 751 - 422 - 6. prefa de Valeria Manta T icu u, Editura "Risoprint", Cluj-Napoca, 2007.

cuvânt duhovnicesc de diminea

OMUL F R DUMNEZEU (urmare din nr. 18)



Printre protagoni tii documentarului amintit (Mormântul piedut al lui Iisus – tradus, dup cum s-a ar tat, în mod tenden ios, de presa româneasc : “Adev ratul mormânt al lui Iisus), mai amintim pe arheologul Shimon Gipson(15), care a scris o carte prin care, ca i colegii lui de acum, Jakobovici i Pellegrino, dorea s “redefineasc istoria cre tinismului”. Cartea se nume te “*The Cave of John the Baptist - The Stunning Archeological Discovery that has Redefined Christian History*” (*Pe tera lui Ion Botez torul - o uimitoare descoperire arheologic , ce redefine te Istoria Cre tinismului*), ap rut la Editura Random House, din New York, în anul 2005 (16). Dar dup cum se vede, nici aceasta n-a reu it s schimbe în vreun fel istoria.

Un alt specialist implicat în acest proiect este Audrey Feuerverger (17), care i-a f cut pe cercet tori s ajung la concluzia c cele 6 nume descifrate pe criptele de la Talpiot au fost din familia lui Iisus, sus inând un procent de la 600 la 1 în favoarea acestei teze. Care o fi fost formula matematic aplicat pentru aflarea acestei probabilit i?

Ar mai fi de amintit ca implicat în acest documentar i Jodi Magness, profesoar de studii religioase i arheologie, la Departamentul de Studii Religioase al Universit ii din Carolina de Nord, expert în iudaismul timpuriu i, în sfâr it, dar nu în ultimul rând, regizorul american James Cameron(18), care prin imensa lui popularitate ofer o oarecare “veridicitate” sau “încredere” pentru cei care-I cunosc “arta”.

Toat lucrarea lor face parte dintr-o strategie de marketing foarte bine pus la punct. Cei care sunt în spatele acestei blasfemii tiu foarte bine ce, cum i când s vând ca s fac bani, iar în acest mome nt, blasfemia, pongrirea, hulirea lui Dumnezeu au ajuns s se vând cel mai bine. Poate la unele ca acestea

se referea Sf. Ap. Pavel, când spunea lui Timotei: "Gâlcevi necurmăte ale oamenilor strică și la minte și lipsiți de adevăr, care socotesc că evlavia este un mijloc de câștig"(19).

De altfel, asemenea "descoperiri" au mai fost lansate pe mapamond. De pildă, o sectă iudaică "Ahmadiya", care are peste 400 de mii de adepți, în întreaga lume – susține că Mântuitorul Hristos a venit în capitala provinciei indiene Kashmir, în Srinagar. Ei susțin că Iisus Hristos, pe numele său Juz Asaf, care în persan înseamnă "conducătorul căruia I s-au vindecat rănile", s-a stabilit în Kashmir. (În Pakistan, circulă unele legende care afirmă că Fecioara Maria ar fi îngropată în orașul Murree, la cca. 50 km nord-est de Rawalpindi. La moartea sa, Juz Asaf a fost îngropat de fiul său, Ba' Bad în Srivagar, iar credincioșii au venerat tot timpul mormântul său. În Srivagar se găsește, în centrul orașului, o clădire izolată, foarte veche, cu numele de "Rauzabal" – adică "Mormântul Profetului" și care este considerat tot o criptă a lui Iisus Hristos.

O veche tradiție grecească arată că Maica Domnului și Maria Magdalena au locuit la Efes (Turcia). Aici încă se păstrează casa unde a stat Sf. Fecioară. Tot aici a locuit și Sf. Apostol și Evanghelist Ioan.

O legendă franceză spune că trei dintre femeile evlavioase care L-au urmat pe Domnul Hristos: Maria Magdalena, Maria-mama lui Iacob și Maria salome au ajuns cu o barcă până la orașul Franței, lângă orașul Marseille și au debarcat în locul unde mai târziu s-a construit biserica "Maica Domnului". După această legendă s-a inspirat, se pare, "prietenul" nostru Dan Brown.

Revenind la un caz care a precedat "evenimentul" în discuție – menționăm că încă din 31 martie 1996, The London Time a publicat un articol intitulat "*The Tomb that dare not speak its Name*", de Douglas Hogg. Acest articol încearcă să demonstreze că unul dintre osuarele descoperite în anul 1980 la Talpiot, cel cu inscripția "Yoshua bar Yosep (Iisus fiul lui Iosif) este adevăratul "mormânt" al lui Iisus. O săptămână mai târziu, postul de TV – BBC a difuzat un documentar pe această temă, intitulat "The Boddy in question". Teoria susținută de documentar a fost respinsă de specialiști, în acea perioadă. Acest lucru, însă, nu i-a convins pe "oamenii noștri". Mai mult, câțiva ani mai târziu, revista Biblical Archaeological Review, ediția nov.-dec. 2002, a anunțat că a fost descoperit un alt osuar, inscripționat în aramaică, cu numele "Ya'acov bar Yehosef akhui di Yeshua"(Iacob, fiul lui Iosif, fratele lui Iisus). Osuarul era de ceva vreme în proprietatea lui Oded Golan, un colecționar israelian, care susținea că provine dintr-un mormânt din zona Silwan, suburbie din sud-estul Ierusalimului. Dar Facultatea Hebrew Union și Universitatea Ben Gurion au precizat că osuarul nu avea o proveniență arheologică cunoscută. În aprilie 2003, A.I.A.(Autoritatea Israeliană pentru Antichități) a declarat osuarul autentic, dar inscripția un fals parțial. O lună mai târziu, Oded Golan a fost arestat, fiind suspectat de falsificarea antichităților. Între timp, același Simcha Jakobovici a fost angajat să facă un documentar despre osuar, pentru a fi difuzat pe Discovery, de Paști, în 2003 – documentar pe care acesta îl face, în ciuda arestării lui Golan și a procesului penal din Ierusalim, și este transmis conform programului, ignorând cu totul disputa asupra autenticității inscripției. Dimpotrivă, susține în documentar că inscripția este absolut autentică.

Ulterior, AIA și Poliția israeliană au concluzionat că Oded Golan (care, printre altele, murtuiește despre osuar, mai afirmase că acesta provine din Talpiot – 1980) – și colaboratorii lui, de-a lungul mai multor decenii, au creat și traficat un număr important de falsuri arheologice, dintre care unele au fost cumpărate la prețuri foarte mari și chiar acceptate în colecția prestigiosului muzeu "Israel", din Ierusalim(20).

Șirul unor astfel de exemple poate continua – cu toate protestele cercurilor academice și ale experților, care susțin că au fost manipulați, atât ei cât și munca lor, dincolo de limitele rezonabile. Așa cum a procedat, Jakobovici a reușit să ridice aproape toată comunitatea academică din domeniu, împotriva documentarului în discuție, de o mare parte din această comunitate academică este necredincioasă în învierea Domnului, socotind documentarul ca pe un afront colectiv (21).

CONCLUZII

A cerceta Persoana Lui Iisus Hristos înseamnă a înțelege faptul că El constituie obiectul oricărei cercetări, dar cu o observație extrem de importantă. Întrucât este divin-uman, Persoana Sa poate fi cercetată istoric, natural, științific, rațional – în dimensiunea Ei umană. Dimensiunea divină a lui Iisus Hristos poate fi și Ea cercetată, dar cu instrumente adecvate, adică spirituale. De aici, oricine trebuie să înțeleagă că a căuta vestigii materiale ale prăstii ne-materiale (așa cum este trupul înviat, transfigurat și înălțat la cer) a lui Hristos este impropriu, absurd și ridicol. Mormântul Lui Hristos este și rămâne, în adevăr, loc precis și identificabil al Învierii Lui, dar El înseamnă și "să nu căutați pe Cel Viu între cei

mor i”(22). Este evident c ă cei ce pun problema “osemintelor” lui Iisus pornesc, deja, de la prezum ăia non - divinit ăii sau imposturii Lui Iisus Hristos, înainte de a mai a tepta rezultatele altor cercet ări.

Este foarte important de re ănut c ă “osemintele” Mântuitorului n -au constituit niciodat ă obiectul unor cercet ări. Din partea cre ătin ăii mai ales ortodox ă, lucrul e de la sine ăn eles, pentru c ă autenticitatea lui Hristos ăi adev ărul cre ătin se identific ă total cu ănvierea ăi ăn ăl ăria Lui, cu trupul, la cer – ăi exclud, a adar, ideea r ăm ăi elor p ăm ănte ăti sau a “osemintelor”. Este ăns ăi mai important ăi semnificativ faptul c ă nici anti-cre ătinii, musulmanii, de exemplu (care au st ăp ănit ăi controlat ă ăra Sf ănt ă, timp de peste 13 secole) n-au ăntreprins ăi nici m ăcar n-au avut ideea cercet ării afirm ării r ăm ăi elor p ăm ănte ăti ale Mântuitorului – de ăi chiar numai ideea ăn sine le-ar fi servit de minune, ca obiec ăie anticre ătin (23). Cum se explic ăceast ă rezerv ă musulman ă, ăn special, ăi anticre ătin ă, ăn general? Nu cumva ea ănseamn ă con ătiin ăa unanim ă sau con ătiin ăa istoric ă irepresibil ă Trupul lui Hristos scap ă istoriei, nu face obiectul ei ăi numai Morm ăntul Lui poate fi discutat ăi nici m ăcar autenticitatea acestuia nu poate fi negat ă?(24)

Dureeo s e c ă tr ăim ăntr-o lume care tinde tot mai mult spre desacralizare, care se dep ărteaz ă tot mai mult de Dumnezeu, de Cel care d ă sens ăntregii existen ăe – pentru un c ătig oarecare ar fi ăn stare s ă mint ă, s ă se lepede de Dumnezeu, s ă -L ă blasfemieze, ba chiar s ă -L ăi v ănd ă, ca oarec ănd Iuda Iscarioteanul. Asist ăm, din p ăcate, la o descri ătinare sistematic ă, direct ă, vizibil ăi f ăr ăocoli ăuri.

Ce altceva vrea s ă ănsemne afirma ăia c ă s -au g ăsit “osemintele” – r ăm ăi ele p ăm ănte ăti ale Lui Iisus Hristos, dec ăt ăceea de a nega cea mai mare minune ce s -a f ăcut vreodat ă pe P ăm ănt – ănvierea Sa din mor ăi, Dumnezeirea Sa? Este limpede c ă a n u afirma pe Hristos cu umanitate complet ănseamn ă a -L ă nega; indiferent c ă neg ăm ceva din dumnezeirea Sa sau din umanitatea sa, orice atentat ănseamn ă negarea Lui Iisus Hristos ca Fiu al Lui Dumnezeu ăi Fiu al Omului. S ă nu uit ăm esen ăialul: adev ărul ăi pu ăterea cre ătinismului nu constau at ăt ăn argumentarea cea mai ănalt ă, ăn ideea religioas ă cea mai subtil ă, mai frumoas ăi mai bun ă, ci ăn ănvierea Lui Iisus Hristos din moarte.”Iar dac ă Hristos n -a ănviat, zadarnic este atunci propov ăduirea noastr ă, zadarnic ăi credin ăa voastr ă” – spune Sf. Ap. Pavel(25).

Anul ănd ănvierea Domnului, anul m ăcre ătinismul, anul m ăntreaga misiune a Mântuitorului ă, anul m ăns ăi dumnezeirea Fiului Lui Dumnezeu, iar de aici mai e doar un pas p ăn ăla anularea/negarea chiar a Lui Dumnezeu. ăi atunci e foarte simplu: Dac ă nu exist ă Dumnezeu, totul e posibil, totul este permis. Nimic ăi nimeni nu ne poate opri a face orice r ău, nimeni nu ne va judeca, nici nu ne va ajuta s ă ne oprim din ăceast ă c ădere. Acesta este omul ă sat pe seama lui ănsu ăi – OMUL F ăR ă DUMNEZEU.

Aceasta ănseamn ă valoarea tot mai mult ăa Chipului Lui Dumnezeu din om, f ăr ăde care fiin ăa uman ă se va degrada ireversibil.

NOTE BIBLIOGRAFICE I EXPLICATIVE

15-Shimon Gipson activeaz ă ăn domeniul arheologiei, lucr ănd ăn Israel ăi Palestina ăi ocup ăndu-se, ăn mod special, de s ăp ăturile de pe muntele Sion. El ăa cercetat ăntierul arheologic ănc ă din 1980, al turi de Amos Kloner ăi a realizat un plan interior al criptei descoperite.

16-Prof. Romeo Ene, Minciuna Secolului – un alt morm ănt al lui Iisus?! – O realitate...ireal ă, ăn Glasul Adev ărului, an 18, nr. 148, aprilie -iunie 2007.

17-Andrey Feuerverger, profesor ăn cadrul Departamentului de statistici al Univ. Toronto, matematician, expert ăn probabilit ăi.

18-James Cameron – unul dintre cei mai boga ăi oameni din industria filmului, la nivel mondial. Pelicul “Titanic”(1997) a c ătigat 11 premii OscarE cunoscut prin filme de fic ăiune, prin care vrea s ă oc ăzeze. Auzind de acest documentar, s -a implicat imediat – investind ăn realizarea lui 3,5 milioane dolari, cu sc ăpul de a c ătiga din difuzarea acestuia o sum ănem surat mai mare dec ăt cea investit ă...

19-I, Timotei, 6,5.

20-Cf. stud. Iuliu Blaga, stud. Ilie Chi ăcani, “Morm ăntul din Talpiot”, ăn Studii Teologice, seria 3, an 3, nr. 1, Buc., ian.-martie 2007.

21-Idem.

22-Luca, 24,5.

23-Preot prof. dr. George Remete, *Osemintele lui Iisus sau Morm ăntul lui Hristos?* – Studii Teologice, nr. 1, Buc., 2007.

24-Cf. Axentios al Foticeei, Lumina sf ănt ă de P ăti de la Ierusalim, Ed. Deisis, Sibiu, 1996.

25-I, Corinteni, 15, 14.

preot prof. **Ion MUNTEANU**

str ji ale culturii ortodoxe : azi – MITROPOLITUL ANTONIE PL M DEAL (1926-2005)



PL M DEAL ANTONIE (din botez, Leonida), Mitropolit al Ardealului, Crișanei și Maramureșului

N. 17 nov. 1926, în Stolniceți, jud. Lupuș. Studii la Seminariile teologice din Chișinău (1937 - 1944) și "Nifon" din București (1944-1945), Facultatea de Teologie din București (1945 -1948) și Institutul Teologic Universitar din Cluj (1948-1949); cursuri de doctorat la Institutul Teologic Universitar din București (1956-1959). Tuns în monahism la mănăstirea Prislop, sub numele Antonie și hirotonit ierodiacon (1949), transferat la mănăstirea Slatina (1950), unde a funcționat ca profesor la școala monahală și a fost hirotonit ieromonah (1953); un timp la Râșca și Dragomirna, unde a îndeplinit munci didactice și administrative. În 1949, condamnat, în lipsă, la 7 ani închisoare pentru activitate anticomunistă, arestat abia în 1954 și închis la Jilava, judecat din nou și condamnat la 4 ani închisoare grațiat în 1956. În 1959 scos din mănăstire și din cler de autoritățile comuniste, angajându-se în diferite întreprinderi, în 1968 i-a putut relua activitatea în cler, fiind numit secretar șef la Institutul Teologic din București. Trimis la studii de specializare în Teologie și Filosofie la "Heythrop College" de lângă Oxford, mutat apoi în Londra (1968-1970); obține doctoratul în Teologie la Colegiul amintit (1971), apoi la Institutul Teologic din București (1972). La 15 dec. 1970 Sf. Sinod l-a ales episcop-vicar patriarhal, cu titlul "Ploieșteanul" (hirotonit 27 dec.), încredințându-i-se sectorul "Relații externe", precum și sectorul economic și Comisia de pictură bisericească paralel, rector al Institutului Teologic din București (1971 -1974). La 9 dec. 1979 ales episcop al Buzăului (însănat 13 ian. 1980). La 10 ian. 1982 ales arhiepiscop al Sibiului și mitropolit al Ardealului (însănat 7 febr. 1982).

Este unul dintre ecumeniștii (moderați!) contemporani. A făcut parte din delegațiile sinodale Române care au vizitat alte Biserici creștine (ortodoxe, catolice, protestante etc.). Delegat de Sf. Sinod la a cincea Adunare generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor (Nairobi 1975), când a fost ales membru în Comitetul executiv și în cel financiar conducătorul delegației Române la a șasea Adunare generală a aceluiași Consiliu (Vancouver, 1983); delegat la diferite întruniri ale unor comitete din Consiliul Ecumenic. A fost delegat la Adunările generale ale Conferinței Bisericilor Europene (Engelberg 1974, Chania Creta 1979), la diferite sesiuni de lucru ale Comitetului consultativ și financiar. Participă la mai multe sesiuni ale Comisiei mixte internaționale de dialog între Biserica Ortodoxă și Biserica romano-catolică. Delegat de Sf. Sinod să cerceteze parohiile ortodoxe Române din "diaspora" (S.U.A., Canada, Australia, Europa occidentală).

Conferințe, cursuri și comunicări în Spania, Anglia, Franța, Belgia, Germania, Suedia, Finlanda, Italia, Elveția, S.U.A., Australia, etc.; a acordat interviuri presei, a vorbit la radio și televiziune în acele țări. Membru de onoare al Academiei Române și al Academiei de Științe din Chișinău (1992) și al unor asociații culturale de peste hotare.

Realizări gospodărești la Buzău (restaurarea clădirilor de la centrul eparhial, a peste 15 biserici -monumente istorice) și la Sibiu (o clădire nouă la centrul eparhial, o clădire nouă la schitul Plămădeală, un complex de clădiri care constituie incinta mănăstirii de la Sâmbăta de Sus - fiind a treia ctitorire a ei - restaurarea unor biserici monumente istorice etc.). A plecat la cele veșnice, pe 29 august 2005, la Sibiu.

Lucrări în volum:

- ❖ □ Biserica slujitoare în Sfânta Scriptură Sfânta Tradiție și în teologia contemporană. Teză de doctorat București, 1972, 344 p. (și în ST, an. XXIV, nr. 5-8, 1972, p. 325-625, altă ediție la Sibiu, 1986, 325 p.);
- ❖ □ Hans Kung, și declarația "Misterium Ecclesiae", București, 1974, 67 p. (și în "Ortodoxia", an. XXVI, 1974, nr. 1, p. 5-69);
- ❖ □ Clerici ortodocși citori de limbă și cultură Românească, București, 1977, 69 p.;
- ❖ □ Un episod important din lupta pentru limba română, București, 1978, 50 p. (și în "Ortodoxia", an. XXX, 1978, nr. 3, p. 417-464);
- ❖ □ "Cătoși fie una", București, 1979, 596 p.;
- ❖ □ Dascălul de cuget și simțire românească, București, 1981, 547 p.;
- ❖ □ Tradiție și libertate în spiritualitatea românească, Sibiu, 1983, 410 p.;
- ❖ □ Pagini dintr-o arhivă inedită. Documente literare. Ediție îngrijită, studiu introductiv și note..., București, 1984, XLVII + 435 p.;
- ❖ □ Vocație și misiune în vremea noastră, Sibiu, 1984, 462 p.;
- ❖ □ Lazăr Leon Asachi în cultura română, Sibiu, 1985, 524 p.;
- ❖ □ Lupta împotriva deznăvionalizării românilor din Transilvania în timpul dualismului austro-ungar în vremea lui Miron Romanul (1874 - 1898), după acte, documente și corespondențe, Sibiu, 1986, 358 p.;
- ❖ □ Românii din Transilvania sub teroarea regimului dualist austro-ungar (1867-1918), după documente, acte și corespondențe răsădite de la Elie Miron Cristea, Sibiu, 1986, 546 p.;
- ❖ □ Contribuții istorice privind perioada 1918-1930.
- ❖ □ Elie Miron Cristea. Documente și corespondențe, Sibiu, 1987, 484 p.;
- ❖ □ Tâlcuri noi la texte vechi. Predici, Sibiu, 1999, 479 p.; Cuvinte la zile mari, Sibiu, 1989, 365 p.
- ❖ □ Romanul Trei ceasuri în iad, București, 1970 (ed. a II-a, București, 1993, 303 p.).

În reviste: Teologice:

- ❖ □ Preocupări dogmatico-simbolice în literatura teologică contemporană, în "Ortodoxia", an. IX, 1957, nr. 2, p. 296-317 și nr. 3, p. 460-475;
- ❖ □ Câteva aspecte ale trăirii duhovnicești ortodoxe, în GB, an. XVII, 1958, nr. 3, p. 236-244;
- ❖ □ Rugăciune și cunoaștere în învățătura ortodoxă, în ST, an. X, 1958, nr. 3-4, p. 216-224;
- ❖ □ Ideea de sacru la Rudolf Otto din punct de vedere catolic și ortodox, în "Ortodoxia", an. X, 1958, nr. 3, p. 430-440;
- ❖ □ Învățătura ortodoxă despre răi și iad, în ST, an. XX, 1968, nr. 7-8, p. 558-575;
- ❖ □ Cuprinsul teologic al "învățăturilor lui Neagoe Basarab", în ST, an. XIX, 1969, nr. 3-4, p. 245-262;
- ❖ □ "Chiese aggiornate" în BOR, an. LXXXVII, 1969, nr. 11-12, p. 1236-1247;
- ❖ □ Câteva probleme în legătură cu Ebed-lahve în Deutero-Isaia. Preliminarii la o teologie a slujirii, în MB, an. XX, 1970, nr. 1-3, p. 7-97,
- ❖ □ Ebed-lahve în lumina Noului Testament, în MB, an. XX, 1970, nr. 4-6, p. 284-304;
- ❖ □ Opinii asupra pregătirii "Sfântului și Marelui Sinod" al Bisericii Ortodoxe, în "Ortodoxia", an. XXIX, 1977, nr. 2, p. 232-257;
- ❖ □ Maica Domnului în teologia, și viața ortodoxă, în BOR, an. XCVI, 1978, nr. 9-10, p. 1113-1123;
- ❖ □ Coordonate pentru o teologie a slujirii, în "Ortodoxia", an. XXXI, 1979, nr. 1, p. 168-181;
- ❖ □ Zece teze despre catolicitate și etnicitate, în ST, an. XXXI, 1979, nr. 1-4, p. 301-315;
- ❖ □ Scopul vieții după Catehismele ortodoxe românești, în "Ortodoxia", an. XXXI, 1979, nr. 2, p. 377-390.

Istorice:

- ❖ □ Monahul Sofronie Vârnav. Cu prilejul împlinirii a unui veac de la moarte (1813 -1868), în MMS, an.XLIV, 1968, nr.7-8, p.409-421;
- ❖ □ Bizan - Constantinopol - Istanbul în istorie i ast zi, în BOR, an. XCII, 1974, nr. 9-10, p. 1087-1164;
- ❖ □ Biserica Ortodox Român i R zboiul de Independen , în BOR, an. XCV, 1977, nr. 5 -6, p. 535-550;
- ❖ □ Marina Hociot Maica Mina de la S li tea Sibiului - o nou "Ecaterina Teodoroiu" în r zboiul din 1916-1918., în BOR, an. XCVI, 1978, nr.11 - 12, p. 1274 -1283;
- ❖ □ Biblia de la Bucure ti (1688). Cine a f cut traducerea? în BOR, an. XCVI, 1978, nr 9 -10, p. 1004 - 1018;
- ❖ □ Biblia de la 1936, în BOR, an. XCVII, 1979, nr. 3 -4, p. 414-450;
- ❖ □ "Fericitul arhidiacon i doctorul de teologie i legi Gheorghe Laz r", în BOR, an. XCVIII, 1980, nr 1-2, p. 145-166;
- ❖ □ Stolnicul Constantin Cantacuzino în istoria i cultura româneasc , în BOR. an. XCVIII, 1980, nr. 5-6, p. 636-655;
- ❖ □ "Telegraful Român " în con tiin a Transilvaniei. România în con tiin a "Telegrafului Român" in", în MA, an. XXVIII, 1983, p. 11 -27;
- ❖ □ Episcopi ai Buz ului în cultura româm , în vol. Spiritualitate i istorie la întoarcerea Carpa ilor, 2, Buz u, 1983, p. 54-128 (i extras);
- ❖ □ Momentul Andrei aguna în istoria i în cultura Transilvaniei, în MA, an XXIX, 1984, nr. 1 - 2, p. 7-18;
- ❖ □ Prima traducere a manualului lui Epictet în române te, în MA, an. XXIX, 1984, nr. 9 - 10, p. 595-662 (multe din ele incluse în volumul Dasc lul de cuget i sim ire româneasc , Bucure ti, (1981);
- ❖ □ Biserica Ortodox Român i leg turile ei cu Bisericile din Balcani i Orientul cre tin din secolul al XIV-lea pân în prima parte a secolului al XVII-lea, aspecte socio-culturale, în MA, an. XXXIV, 1989, nr. 4, p. 30-46;
- ❖ □ Sfântul Gherman din Dacia Pontic , un str român ignorat, în MA,an. XXXIV,1989, nr. 5, p. 3 -19.

Lucr ri publicate peste hotare:

- ❖ □ Monastic Spirituality in Romania today, în Easton Churches Review, nr. 2(4),1969, p. 376 - 385;
- ❖ □ Pierre et action dans l'optique de la tradition orthodoxe, în Recherche oecumenique, prere et action, Tournai, 1970, p. 119 -140;
- ❖ □ Contribution monastique an rapprochement oecumeniqu e, in Collectanea Cisterciensia (Belgia), t. XXXII, 1970, p. 12 -45;
- ❖ □ Monnikendon in Roemenie, in Monastic Informatic (Olanda), no. 21, 1971, p. 222 - 235;
- ❖ □ Liberty und Tradition in Orthodox Monasticism, in The Tradition of Life "Romanian in Essays in Spirituality and Theology" (ed. by M. Allfchin), London, 1971, p. 33 -48;
- ❖ □ Le monachisme dans la societe moderne a partir de l'experience orthodoxe (Conference), în Collectanea Cisterciensia (Belgia), XXXIII, 1971, p. 20 - 37; I. monastiki ananeosis eis tin Roumanian, in Ekklisia (Atena), 1973, p.1 -30;
- ❖ □ La obediencia en la tradicion ortodoxa ayer y hoy, in Cuadernos Monasticos, Buenos Aires, nr. 25, 1973, p. 287-295,
- ❖ □ La pauvreté. Experience orthodoxe, in Vie consacree, nr. 2, 1974, p. 78 8 9;
- ❖ □ Stimmen zur Vorbereitung der Heiligen und Grossen Synode der Orthodoxen Kirche, in Ostkirchliche Studien, Wurzburg, 4, 1977, p. 281 - 304;
- ❖ □ Church and State în România, în vol. Church and State Opening, a New Ecumenical Dimension. Faith and Order Pape, nr. 85, W.C.C., Geneve, 1978, p. 90 -106.

Sute de articole cu caracter istoric, dogmatic, ecumenist, cuvânt ri, reportaje, mai ales în:

- ❖ □ "Telegraful Român", precum i în
- ❖ □ "Românian Orthodox Church News",

- ❖ □ "Mitropolia Ardealului",
- ❖ □ "Îndrumătorul bisericesc" de la Sibiu sau în buletinele comunităților ortodoxe Române de peste hotare
- ❖ □ "Almanahul parohiei ortodoxe române din Viena",
- ❖ □ "Altarul" - Londra,
- ❖ □ "Credința" - Detroit,
- ❖ □ "Învieirea" - Geneva etc.).

VL DICA ANTONIE – I MODELUL NON- UTOPIC AL SOCIETĂȚII MÂNTUITE (VIA A PUS ÎN SLUJBA TRĂIRII DE LIBERTATE-„DUH COMUNITAR” ÎN TRADIȚIE ORTODOX)

Cu spiritualitatea vl. dicii ANTONIE, mitropolitul Ardealului (1982-2005) – am făcut cunoștință, mai cu seamă, după 1990, când legăturile mele duhovnicești și colocviale cu colegii mei de cancelarie, preoții, au devenit mai strânse și mai de lungă durată. De la preafinăsiile lor m-am nevoit să citesc, în „*Telegraful Român*”, zeci de articole ale eruditului ierarh, despre care un alt înalt, întru lucrarea de duh, teolog român, Părintele Dumitru Stăniloae, spunea, referindu-se la cartea acestuia, ***Tradiția și libertate, în spiritualitatea ortodoxă*** (Sibiu, 1983, reed. București, 1995): „**Ne-a dat o carte cum nu cunoșteam să se fi scris o altă, undeva**”.

Lucrările Î.P.S.S. Mitropolitului ANTONIE, de larg suflare patriotic, despre lupta de veacuri a ardelenilor, sub ocupație străină, sunt impresionante și cu o documentare ce impune uleiuri, pe lângă respect: ***Lupta împotriva deznaționalizării românilor din Transilvania în timpul dualismului austro-ungar în vremea lui Miron Romanul*** (1874 - 1898), Sibiu, 1986; ***Românii din Transilvania sub teroarea regimului dualist austro-ungar (1867-1918)***, Sibiu, 1986 – iar lucrarea despre figura tragică a Mitropolitului Miron Cristea (***Elie Miron Cristea. Documente și corespondență***, Sibiu, 1987), deși autorul-savant și teolog prestează bunul cumpăt al scrisului erudit, are și pasaje emoționante, de evocare și pledoarie pentru înblânzirea oamenilor și vremilor stihinice.

Pe când îmi dibuiam materialele pentru o neînsemnată lucrare de-a mea, am aflat, cu uimire, că-l interesase pe în eleptul cărturar, cel

cu atâta har și dor de Ortodoxie, și despre un vestit și neostenit cercetător al nevoizutului, un teolog altoit peste un gnostic (sau invers!), și-l studiasse și iscodise acestuia, cu bun cumpănă a empatiei și cu mare băgare de seamă a rostirii, gândurile și simțirile – era vorba de **Rudolf Otto: *Ideea de sacru la Rudolf Otto, din punct de vedere catolic și ortodox***, în „*Ortodoxia*”, an X, 1958, nr. 3. Pe Î.P.S.S. vl. dica ANTONIE îl interesa și îl stârnea la cercetare scrutătoare orice încercare să mănțiească de a afla/cerceta drumuri la/către Dumnezeu! Dar totuși, cu neclintit convingere, și-o și afirma cu putere gravă a rostirii – că numai Ortodoxia dăruiește deplin libertate spre luminare a Duhului și că de izbăvire pentru fiecare suflet smerit...Căci tot și numai smerenia duce la Mântuire – după spusa de răspunsul Sfântului Isaac Sirul: „Ce este desvârșirea? – **Un adânc de smerenie**.” Ceea ce spunea teologul francez Michel Quénot, despre creștinism, în genere – este mai potrivit decât orice rețetă Bisericii – Ortodoxiei: „Religie a Cuvântului întrupat și a imaginii; este deodată cult și cultur” (cf. Michel Quénot – ***Icoana – fereastră spre Absolut***, București, 1993).

Dar, din tot ce-a scris (și de minunatul imbold adâncime sunt scrierile sale!) Î.P.S.S. Mitropolitul Ardealului, vl. dica ANTONIE, eu în aproape de suflet, lângă ***Sfintele Scripturi***, lângă cărțile ***Filocaliei*** și lângă ***Ortodoxie și românism***, a Părintelui Stăniloae – cu care Părintele Stăniloae, în teologia românească a ultimului veac, vl. dica ANTONIE face minunat pereche neo-apostolică, precum Sfinții Apostoli Petru și Pavel (***Ortodoxie și românism***, Sibiu, 1939 : „Ortodoxia e ritmul, e măsura – nu

melodia vie ii îns i. Românul ia natura ca fiin , e plin de cuviin , de ging ie fa de ea. Ortodoxia îi d un sentiment de înfr ire cosmic (...). Noi, f r Ortodoxie, am prezenta latinitatea cea mai goal de suflet(...). Ortodoxia nu este un sector al vie ii, deta at de toate faptele i condi iile naturale ale omului. (...) Ea e for amestecat în totalitatea faptelor i situa iilor omene ti, mântuind pe om nu întrucât îl scoate din ele, ci întrucât acela lucreaz în ele, dup duhul ei. Dacă e drept , pân la un loc, c neamul acoper sectorul Ortodoxie, dând unei forme universale în anumite privin e un colorit propriu - la rândul ei i Ortodoxia cea universal acoper întreg pe fiecare neam care-i ader ") - eu în, pe birou i aproape de inim , slova luminat tot a celui mai omenesc tratat despre via a/tr irea autentic ortodox : Tradi ie i libertate în spiritualitatea ortodox .

Ecumenismul va fi fiind un bun i necesar lucru al Duhului din oameni – întru completare-complementaritate spiritual reciproc . Dar, tocmai de aceea, pentru plinirea lui, trebuie r bdare (c ci fiind vorba de tr irea, iar i, dimpreun întru Dumnezeu, ea trebuie s capete bun -învoire, capt t i semn de la Dumnezeu!), smerenie i în elegere a faptului c a a o lucrare atât de vast i de ginga , totdeauna , nu poate fi decât lucrare teandric – adic , lucrare dimpreun a omului, pe-o parte - i a lui Hristos i Duhului Sfânt, pe de alta. Vl dica cel care a c l torit mai mult decât, poate, oricare dintre teologii ortodoc i, în Occident - observ , cu maxim pertinen , deosebiri pe care, deocamdat , istoria le-a pus/le pune, în calea unui ecumenism real, de esen – hristic, iar nu hegemonic (precum tinde a fi cel romano-catolic-papal), sau pur formal, cum este cel protestant: "(...)Spiritualitatea occidental , romano-catolic , anglican i protestant (...) era tot cre tin , operà în general cu acelea i no iuni ca i cea r s ritean , a noastr – dar era limpede c era altceva i c , dincolo de cuvinte, de uniforme i de ziduri, sl luiau alt duh, alte mentalit i, fie mai simple, fie mai complicate decât ale noastre, dar oricum diferite. Ceea ce m-a frapat în mod deosebit a fost un anumit formalism, adesea redus la el însu i, care nu poate produce altceva decât forme i formule care închid, limiteaz , constrâng, m rginesc sufletul omenesc, f cut s zboare i s fie liber. M-am întâlnit cu rigiditatea Regulelor care, tocmai în vremea aceea, d duser na tere crizei care golise o bun parte din mân stiri."

i spune, despre spiritualitatea Ortodoxiei, care se opune clar formalismului înl n uitor: "(...)Libertatea din R s rit se mi c nu între pere ii de piatr ai Regulelor, ca într-o celul bine z vorât , ci între pere ii transparen i i cu u i deschise în toate p r ile, ai Tradi iei. Disciplina în libertate mi s-a p rut totdeauna a prevala fa de disciplina din constrângere".

Pentru vl dica ANTONIE – CHILIA devine o institu ie spiritual , a medita iei, adic a aprofund rii/cunoa terii de sine, prin care se realizeaz adev rata cunoa tere a Luminii Dumnezeie ti:"Chilia îi va da regula. Adic medita ia, cunoa terea de sine, propria m sur ".

Deci, nu este adev rat ce s-a tot b tut moned , c Mitropolitul ANTONIE sus inea fervent i necondi ionat mi carea ecumenic – cine spune aceasta, jigne te a marnic spiritualitatea i inteligen a, cu antene extrem de sensibile, ale marelui cre tin care a fost c rturarul-ierarh ANTONIE PL M DEAL : "A zice c , la data de fata, rela iile Bisericii Ortodoxe cu celelalte biserici sunt oarecum normale. i cu Biserica Catolic ele sunt tot normale, când m gândesc la normalitate, iau situa ia de acum 50 de ani. Adic nu s-a f cut niciun progres, pentru c staful Consiliului Ecumenic nici nu s-a gândit la aceasta. El r mâne condus de protestan i, la o atitudine pe care nu i-o precizeaz , dar, în afar de Biserica Catolic , cu care s-au încercat unele discu ii, cu protestantismul nici vorb de a a ceva. i dac în unele rela ii cu Biserica Romano-Catolic i-au schimbat atitudinile din trecut, apoi cu Biserica protestant nici nu s-a încercat aceasta."

El tie limitele extrem de strâmte i conven ional-formale, la care a ajuns Apusul European – tie asta mai bine decât oricine, i o spune, cu fermitate, peste diploma ie (înc o dat : sus ine ecumenismul, dar în niciun caz "orbe te", ci cu grijile/îngrijor rile/reflec iile sus-zise! – i cu solu ion ri ale crizei spirituale occidentale – solu ion ri care exist , dintotdeauna, în zona Ortodoxiei) : "Definind, în linii mari, spiritualitatea ortodox , ea ne apare bine diferen iat de cea occidental , dar nu totdeauna opus , ci de multe ori complementar . Ea prezint , totu i, în felul acesta, teze sa, în dialogul cu fra ii occidentali. Exist premise serioase, pentru a ne declara favorabili unui dialog pe terenul spiritualit ii. Acesta ar putea avea anse mai mari decât acela pe terenul teologiei speculative i al intereselor prea omene ti pentru hegemonie. Spiritualitatea ar putea aduce în dialog nota de smerenie, care d o

alt m sur rela iilor dintre oameni, i ar putea da alt m sur i rela iilor dintre Biserici”.

i merge cu plasticitatea demonstra iei pân la str lucire – eliminând orice neîn elegere, voit ori nu, cu privire la Duhul Ortodoxiei:”Omul urc , Dumnezeu coboar i, întâlnindu-se, fac drumul împreun ” – trimi ând i la folclorul românesc, în care se spune despre plimb rile lui Dumnezeu pe p mânt, “de obicei înso it de Sfântul Petru”– adic de întruparea/modelul simpli ii oneste, a credincio iei deliberate, profund devotate (în urma efortului demn al scrut rii de sine însu i – când singur Petru afirm curajul m rturisirii viziunii dinl untrul credin ei : “Eu zic c Tu e ti Hristosul lui Dumnezeu”.

Numai Ortodoxia poate fi leacul pentru bolile teribile ale formalismului desacralizant occidental.

În predica “Despre singur tate”, c rturarul-Mitropolit spune, cu întristare: “Singur tatea este una din marile nenorociri ale oamenilor(...). Singur tatea dezumanizeaz (...). Singur tatea e, de altfel, marea boal a secolului”. i, dup ce analizeaz posibilitatea, ar tat de Hristos-Dumnezeu, de lecuire a singur t ii – analizeaz i NORMA TR IRII ÎNTRU ORTODOXIE – “s fii om pentru altul”, drept consecin a faptului c ai întâlnit contrariile din sufletul t u i le-ai împ cat întru Dumnezeu-Jertfa de Sine, pentru COMUNIUNEA DE DUH-DUHUL COMUNITAR: ”Via a social presupune comuniune, presupune colaborare, cooperarea oamenilor între ei. Acesta este reversul singur t ii.

A adar cheia e aici: avem nevoie de un om, dar ca s -l avem, trebuie s fim noi om pentru altul(s.n.).

Teologia mai nou Il i nume te pe Iisus Hristos, cât a fost om pe p mânt, „Om pentru altul”, a a cum e i Dumnezeu pentru altul, pentru noi to i, C ruia îi spunem „Bun i iubitor de oameni”.

A mai ad uga aici ceva: ca s intri în comuniune adev rat cu cineva, ca s -i fii folositor, trebuie s fii preg tit. Trebuie s în elegi ce-i aceea comuniune. Trebuie s-o realizezi în tine însu i, s întâlne ti contrariile din sufletul t u i s le împaci”(s.n.) – vl dica ANTONIE concluzioneaz , pentru pilda Sl b nogului, care s-a plâns c “n-are om”

(adic , n-are “pil ”...), care s -l ajute s ajung la sc ld toare, cu toti cei teferi-volnici, ca s se vindece de “sl b nogeala sa”: “N-ai om? Ai Dumnezeu!”

De fapt, comunitatea monahal este o lec ie vie, pentru societatea cre tin – nu ideal , ci NORMAL !!! – DAR, TOCMAI DE ACEEA, REVENIT , DIN ISTORIA “VAMPIRIZANT ” DE DUH, LA DUMNEZEU! i asta nu se poate decât aducând “r spunderile/r spusurile cre tine – la nivelul ÎNTREGII OB TI CRE TINE, F R DISCRIMINARE SPIRITUAL ! C ci, spune i m rturise te vl dica ANTONIE: “Nic ieri, la începuturi, nu se face distinc ie între laici i monahi(...). Sfântul Ioan Gur de Aur e i el categoric, în aceast privin (...): <<Te în eli amarnic de crezi c unele sunt datoriile omului din lume i altele ale monahului. Diferen a dintre ei e doar aceea c unii se însoar i al ii nu, încolo au în comun toate r spunderile>>”.

Ortodoxia, în viziunea vl dicii ANTONIE, poate fi aplicat ca model spiritual i social, totdeodat – cu condi ia smereniei-credincio iei p strate/cultivate cu bun -credin i constan -tenacitate de adev rat devot al lui Dumnezeu:”Spiritualitatea ortodox este în general nu o tehnic , nici o filosofie, nici o teorie, ci o spiritualitate a modelelor realizate(s.n.). Modelele în aici loc de Regule. Ele sunt tradi ie vie, veche i nou , adaptat , contemporaneizat . Desigur, la noi, duhovnicii au fost astfel de modele, dar nu numai ei, cei mari. Mai mari au fost cei ce au tiut s se fac mici, prin smerenie, atât ia anonimi care au l sat în urma lor doar un nume i o singur fapt , dar fapt model(s.n.)”.

Deci, Modelul Spiritual al Ortodoxiei este modelul clasic, în care Unitatea de Inten ie i de Voin , subordonate unui singur scop - m re , soteriologic, adic readuc tor de normalitate ontologic ! – predomin , puncteaz i face, din puncte, LINIA ISTORIEI!!! Dac vom avea smerenia Punctului, vom dobândi ansa Liniei Istorie – i, prin dezv luirea lucr rii lui Dumnezeu în istorie – vom str vedea lumina “Volumului Sferic” al Paradisului! Iar Scopul Ortodoxiei este tr irea întru Dumnezeu, ca antrenament pentru redobândirea Paradisului. Liberul Arbitru, Iubirea Fratern i Iertarea În eleg toare i Restauratoare de Duh - sunt însu i Spiritul Tradi iei Ortodoxe: spre deoseb ire

de “efortul de jos în sus, spre un Dumnezeu care se departe mereu, calitativ”, al occidentalului - i pe când catolicul pune accentul pe chinul și sângerarea abundantă a lui Iisus, deci pe sumbrul destinului și pe înfrângerea (temporar) a Omului-Iisus, fixat prea adânc în datele și tragedia materiei – Ortodoxia, spiritualitatea ortodoxă “este o spiritualitate optimist (s.n.), plină de încredere în Dumnezeu și în om. Ea celebrează Învierea și Lumina Taboric, mai mult decât suferința, patimile, material (s.n.); ea optează pentru firească, pentru ieșirea din condiția tragică și intrarea în condiția de libertate.”

Sunt unice în literatura teologică și extreme-emoționante, definitorii pentru ontologia libertății ortodoxe – descrierile (preluate, istoric, de la Sfântul Pahomie, Nichita Stăniș et al.) și comentariile (veritabile izbâzi hermeneutice sacral-religioase!) asupra ispitirilor/insistențelor stareului și cuceririlor (din NOUA VIA, CEA SPIRITUALĂ!), pe lângă cel ce vrea să prăsească **Vechea Lume** și să intre în mânăstire, “frate și candidat” (ispitiri/insistențe îndelungi, probe de foc-Logos, prelungite până la apusul soarelui), și nu se fixează în tagma monahală (“era întrebat asupra stării lui sociale, dacă nu era rob venit doar să scape de un stăpân, dacă nu venise doar pentru a scăpa de o urmărire, de sorcie etc.”) ...Dar libertatea spirituală a răvnitorului de monahism (“nu-i zicem noviciat, nu-i zicem nicicum. Îmi dai de ce i-am zis cumva? Ea e totuși o lungă ispitire”) îi spune cuvântul ultim, îi fixează acestuia elul ontologico-soteriologic (voturile se reînnoiesc, periodic!) contează, iar nu opiniile/ispitirile ritualice, de bunăsimț terestru, ale fraților (pe care el și i-a dorit/răvnit să iales într-un duh): “Dacă răspunsul ar fi ezitant, sau negativ, ceremonialul s-ar întrerupe și s-ar trece imediat la o altă slujbă, fără niciun comentariu. Nimeni n-ar considera întâmplarea neavenită, nimeni n-avea dreptul să-l blameze pe cel în cauză. El trebuie să fie mereu liber - s.n.(...)”.

E libertate desvârșită a alegerii Căii – dar, odată aleasă, Calea este a GRAVITĂȚII DIVINE!!! – a responsabilizării depline...

Când “novicele” ajunge să depășească ispitirile – are loc “momentul depunerii voturilor monahale(...)” - momentul este grav (s.n.). Din lepădare în lepădare, se ajunge la o despuieră

totală de sine, la golire, la abandonare. Sufletul se simte acum prăsit de toți cei din lume, singur, luat în sclavie, abandonat de ai săi, ieșit de sub orice protecție lumească. Așa îl simțeau cei care asistau prin credință în abisul divin, ca într-o prăpastie. A ieșit din rândul oamenilor. S-a înstrăinat. A murit lumii. Stareul însuși marchează gravitatea momentului și îl atrage atenția că a făcut niște promisiuni extraordinare, cumplite, zguduitoare. Încercând să deschidă ochii, de acum e oarecum după ce inevitabilul s-a produs. Comentariul stareului pare mai degrabă crud, nemilos, în aceste momente(...). Dar, parcă de teama de a nu-l fi speriat îndeajuns, cu privire la ceea ce îl poate aștepta, stareul îi mai dă câteva sfaturi suplimentare, învâindu-l ce anume să mai facă, pentru a nu ajunge în situația de a pierde pe toată linia, și în viața de aici, și în cea de dincolo. Aceste sfaturi cutremur nu numai sufletul subiat, firav, al “novicelui”, dar și toată asistența, care abia îi înecă suflarea(...) << (...) Bucur-te, zice Domnul, că plata ta multă este în ceruri, întru Iisus Domnul nostru, că ruia se cuvine mărirea în vecie. Amin>>. Iată la sfârșit o rază delumină, aruncată peste întunericul cumplitelor îndatoriri(...). Îi va mai pune totuși o ultimă întrebare – a căta oară? – spre a se asigura că într-adevăr este conștient de ceea ce face:<<Toate acestea le mărțurisă tu, în nedejdea puterii lui Dumnezeu, și te îndatorezi a stăruia în aceste fărâșme până la sfârșitul vieții, cu harul lui Hristos?>> (...). Apoi, după răspunsul afirmativ al „novicelui”, „îl ajută pe cel de la început să stăpânească și se ridică pe jumătate, în genunchi, și cu toate că aici ar fi trebuit să se termine avertismentele și jurmintele, ele par a începe din nou. Stareul pune mâna pe Evanghelia care era dinainte pusă pe o masă de altă tura, și îl avertizează solemn:<<Iată, Hristos nevăzută stă aici, de față. Vezi că nimeni pe tine nu te silește să veni la acest chip. Vezi că tu de bunăvoie voiești logodna marelui și îngerescului chip.>> (...) După ce însuși “novicele” dă stareului “sabia”-foarfece, “să rutând sabia care îl va tăia” (s.n.) - stareul aruncă foarfecele și repetă gestul aruncării... - a teptând, mereu, revenirea “novicelui” la sărutul “săbiei”... Abia în finalul acestui ritual al desvârșirii liberei alegeri ontologico-spirituale – “ar tând foarfecele, stareul proclamă cu voce tare izbânda finală, trecerea cu succes a probelor, a întrebărilor, a jurmintelor, a avertismentelor” – și abia acum îi dă “novicelui numele cel nou, acum îl trece în noua identitate, ca și cum l-ar trece peste o prăpastie, peste o graniță, la o altă

via , într-o lume în care va fi altul, în care altele vor fi obiceiurile, alta va fi limba, în care îl va chema altfel(...). Interesant este că stare ul nu spune că -l tunde el, ci novicele <<îi tunde>> el însuși p r ul, îi taie leg turile cu lumea. Mereu se st ruie te pe ideea de libertate, de consim ire.(...)Toi cei care au asistat, trec s -l întrebe:<<Cum te cheam , frate?>>” Ca urmare, “prin întreaga desf urare, ca i prin acerst final nea;teptat, se arat c nimeni nu-l mai cunoa te. Omul vechi a murit. În fa a lor e un om nou, un altul, cu care trebuie s fac cuno tin (...) Abia s-a n scut.”(cf. Mitropolitul Antonie Pl m deal , *Tradi ie i libertate în spiritualitatea ortodox* , Axios, Buc., 1995, pp. 34-48 - cap. *Rânduiala tunderii. Moarte i Înviere*).

i I.P.Culianu afirma, în cartea sa monografic , *Mircea Eliade*, c Ortodoxia este principala frân, pentru ca România s poat intra printre rile democratice...Cât orbire, pentru bietul ambi ios i oportunist!!! Noi am zice exact pe dos, c non-ortodoxia rilor occidentale, le împiedic pe acestea s intre în rândul comunit ilor autentic libere-democratice, în rândul comunit ilor cu propensiuni spirituale, spre t m duirea de gravele lor crize – dintre care criza identitar i înstr inarea/însingurarea/alienarea omului sunt cele mai evidente i gravissime!!!

Nimeni n-a sugerat mai conving tor, în ultimele vreo trei sute de ani, c n dejdea rezolv rii dramei sociale nu este o utopie, ci problema ontico-social deja este rezolvat , sub rezerva relu rii atitudinii cre tine autentice, de c tre omenire – prin respectarea

“DUHULUI COMUNITAR”, în spiritul tradi iei vii ortodoxe: “Nic ieri ca în R s ritul cre tin nu se simte i nu se tr ie te mai intens i mai cu adev rat fr ietatea, con tiin a c toi sunt fiii aceluia i Tat , c împart aceea i mo tenere i împ rt esc aceea i soart , având a urma acela i drum, spre aceea i int . De aceea, nimeni nu va fi l sat în urm . Sl biciunea fratelui va fi sl biciunea mea i t ria mea va fi i t ria lui. Un cuvânt al lui Dostoievschi exprim cât se poate de puternic ideea acestei solidarit i i a acestei responsabilit i universale a oamenilor: <<fiecare e vinovat fa de toi, pentru toi i pentru tot>>. OMUL LUI HRISTOS simte c trebuie s fie ca Hristos, care a s vâr it actul mântuirii pentru toi oamenii, sco ându-i pe toi i de sub acela i blestem i unindu-i în aceea i credin , n dejde i dragoste. Aici este sursa DUHULUI COMUNITAR al Ortodoxiei, duhare, de fapt, este expresia celei mai înalte iubiri, a acelei virtu i care va r mâne i după ce toate vor trece, i care este mai mare i decât credin a i decât n dejdea”(s.n.).

O vorb doar ne mai îng duim: dac Dostoievschi a formulat atât de dramatic Adev rul-Solu ie Ontic a Umanit ii – DUHUL COMUNITAR HRISTIC!!! - cel mai bun t lm citor i hermeneut/apostol/evangelist al dramatismului genialului rus este, totu i, str lucitul teolog român ANTONIE PL M DEAL . Datorit lui, c rturarului de frunte al Neamului Românesc Istoric – Neamul Metafizic (cel Adev rat/Autentic, dar, înc , nev zut pentru ochii profani) va deveni, mai repede cu un ceas (sau, poate, chiar cu o epoc ...) - O EPIFANIE, în curs de a deveni hierofanie. O realitate re-sacralizat .

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

porni luceaf rul... **DEBUTEAZ :**

ELENA NICULESCU, clasa a IX-a C **Îngerul Negru...**

E un înger fugar, un
înger nebun – îngerul meu de-acum...
un înger bizar cu vise de scrum, un
înger izgonit din albastrul de fum...
Un înger f r de aripi, f r de

cer, f r de drum...
Plete de cânep neagr ,
pe frunte de gânduri pribeag ,
încre it funebru...
În ochii lui nu se ivesc niciodat zorii,
ochi aprin i - ochi adânci i în mrejele vis rii...

în zbor tainic, aripile cad – dogorite de
fo net de iad – dar tot seme e, tot
c utând un Smarald...

Ascult...

Ascult ploaia: lini te
transformat în lacrimi...

V d ploaia: chipul t u
scurgându-se în lacrim ...

Pe cerul inimii mele
plâng îngerii...ies stele!

Triste e

Iubire oarb , trist , mut ,

REVIN...:

SIMONA TUJAN, clasa a XI-a B

Nu tiu...

Nu tiu dac e ti tu – dar
mi-e lumin ...
Ai zidit cu zid mare – jur-împrejurul t u – dar
v zând chiar i numai r ceala zidului – pentru
c e AL T U – el, zidul... - mi-e lumin ...
Nu tiu de ce nu plâng – în loc s -mi
fie lumin ...

Vreau

Vreau s fiu singur

Plângând pe zidul cu-amintiri...
Acordul caldelor priviri
Dintr-o roman ne-nceput ...

Apus de soare ne-mblânzit,
Ce-alearg prin speran e moarte,
Precum iubirile de arte
Încep atunci când au murit...

Frumoas , dulce nebunie,
Din flori uscate rev rsând
Miresme moarte prea curând
De ceea ce-ai fi vrut s fie...

Vreau s lupt singur
Vreau s reu esc singur
Vreau s tiu mereu adev rul...
Lâng um rul meu drept, o voce smerit ,
Dumnezeu m întreab : “ i ai izbândit?
Dac nu, ia-m i pe mine, în drumul t u...poate
i-oi trebui...poate
i-oi folosi...”
i m-am trezit din orgoliosul meu
Somn...

DELIA SAVIN, clasa a XI-a C

Iubirea...

R t cesc...M pierd printre vise
Am multe-ntreb ri:
De ce iubim dac doare?
Dar dac nu iubim
de ce ne sim im ne-mplini i?
Întreb ri... dar r spus?...
Visez la o zi mai senin
La o viaa mai...via – i
întreag buna...

Visez cu ochii deschi i
La o ar a imposibilit ii a

Ce aici e posibil...

Dar aici m-am n scut.
Via a- i urmeaz , greu, cursul
de vise care nicicând nu se vor implini...
Eu, cu visele mele, chiria a
Unei alte ri,
luminoas i bun ...
i totu i...iubire
pe-aicea, prin ara celor frumoase i bune –
ave i?
O cer - v zând, cu durere, c nimeni n-o vrea –

oricât ar fi locul mustind de
lumini...Iubirea primit -i
în lumile voastre – în visele mele? - ...nu
mai pot să respir...mie
nu-mi da îmi bun tate f r iubire...

m sufoc îmi – disperat
între mâinile mele g sesc
vis gătit...

IONELA C LUG RU, clasa a XI-a B

Nu r ni...

Privesc...tr iesc... îmi gre esc...
Nu t g duiesc...
Se spune că pisicile au nou vie îmi –
Eu – îmi – am un singur suflet – îmi-acela m
doare...
Sunt grav r nit – pe frontul iernatic al
Vie îmi – sunt trist
Aproape că Sfinxul de la Gizeh...
Exist un singur drum al vie îmi.
Pe el r ni îmi ca mine se scurg... - îmi dup

ir – ei îmi eu – noi...r ni îmi...
Unde-i spitalul –
Când vom ajunge – r ni îmi
Acolo – la Viul Spital...?
“ - Când va fi NICIODAT – cronc ni
Din negrul copac – lâng drum
Corbul... - da-da...când va fi
Acolo – în turn – acul de ceas - în dreptul lui
NICIODAT ...”
... îmi se mai spune de p s r i c -s
Îngeri...domnule
Poe... Vai – m doare spitalul acela
Din dreptul...

SONIA MARTIN - absolvent

Introspec îmi...

Sunt o oază de cuvinte, din care t cerea m u c , în fiecare zi, câte o silab . Măine voi fi cu un « nu » mai pu în. Curând va mai r mâine doar un « da ».... îmi « mâine » va disp rea...

Mă sf râm în pulberi de neputin , pe care vântul nîcînd nu le va-mpr tia.

Sunt un ulcior al danaidelor. În fiecare zi m torn îmi-n fiecare clip m pierd. Mă zbucium s m umplu cu <<a fi>>, dar m scurg mereu în nefiin .Vreau s beau din mine, cea plin cu via , dar m g sesc mereu goal cu moarte. Înserez... îmi-odat voi bea...pân la fund.

M-am jucat de-a v-a îmi-ascunselea într-o zi. Cu mine. îmi m-am uitat ascuns .
Mă vezi ? m auzi ?strig -m !caut -m !sunt îmi eu curioasă dacă m g se ti. Eu demult am renun at.
« Urma scap turma! »... Hm... eu unde-oi fi ? ...în urm ? în turm ?
Pe mine cine m scap ?
« Ceap , ceap , stai în groap ! »
Chiar, în groap . Acolo nu m-am c utat.
Mai tii... ?

Culorile s-au ters. Toate.

M-am desenat
doar în alb
îmi negru.
Dar m-am amestecat.
îmi nu m mai cunosc
nici în alb
nici în negru.

Alunec încet, simindu-mă, de-acum, bine, intrând în durere ca într-o apă prea fierbinte care mă topește în mine și scurge în ea.

Între lumile de sus
și centrul pământului meu
e scara rămată
a visului
prostesc și inutil.

Mă pipăiesc încet, încet,
pe o firimitură de suflet
rămasă de ieri.
Cum s-o împart
și mai rămasă
și pe mâine?

Mereu am amânat câte ceva...Mi-am amânat jocul – pentru o altă copilărie. Mi-am amânat copilăria, pentru un alt suflet. Sufletul – pentru o altă viață. Mi-am amânat viața, pentru o altă fericire. Și fericirea...pentru un alt timp.

Acum, Dumnezeu îmi amână mântuirea....pentru o altă venicie.

remember...geniile românilor :

ANUL

MIRCEA ELIADE (1907-1986)



1907 - Mircea Eliade s-a născut pe data de 28 februarie în București, România, ca al doilea fiu al căpitanului Gheorghe Eliade și al Ioanei Eliade.

Inițial numele tatălui său a fost Ieremia (originar din Tecuci).

1914 - Se mută la București, unde urmează școala din strada Mântuleasa.

1917 - Este admis la liceul Spiru Haret.

1921 - (12 mai) Mircea Eliade Debutează cu "Inamicul viermelui de mătase", semnând Eliade Gh. Mircea.

1923 - Învăță italian pentru a putea citi Papini în original și englez

pentru a-l citi pe Frazer. Începe să învețe ebraica și persana.

1925 - Eliade este student la filosofie la Facultatea de Litere și Filosofie din București.

1927 - Prima lui vizită în Italia. Îl vizitează pe Papini, care l-a influențat în tinerețe.

1928 - Absolvă Universitatea din București cu o lucrare despre Campanella și filosofia Renașterii.

1928 - (20 noiembrie) Pleacă în India.

1928 - (25 noiembrie - 5 decembrie) Calătorește în Egipt. Pe 26 decembrie ajunge la Calcutta.

1928 - 1931 - Face studii de filosofie, trăiește în Calcutta unde o întâlnește pe Maitreyi.

1931 - (decembrie) Eliade părăsește India și se întoarce la București.

1933 - Mircea Eliade își ia doctoratul cu lucrarea Istorie comparată a tehnicilor Yoga.

1936 - Între iulie și august Eliade calătorește la Londra, Oxford, Berlin.

1933-1940 - simultan cu o intensă activitate beletristică, în cursuri de filosofie și de istoria religiilor la Universitatea din București.

1940 - Pleacă la Londra ca atașat cultural.

1941 - Din 10 februarie și până în 1944 este consilier la ambasada din Lisabona.

1945 - (16 septembrie) Se mută la Paris cu fiica lui, Giza, unde predă istoria religiilor, întâi la École Pratique des Hautes Études (până în 1948), apoi la Sorbona.

1948 - Începe colaborarea la revista Critique, sub comanda lui Georges Bataille.

1949 - (15 iulie) Mircea Eliade face o calatorie în Italia, unde scrie 300 de pagini din romanul *Noaptea de Sânziene*.

1950 - Participă la Congresul Internațional de Istorie a Religiiilor din Amsterdam.

1952 - Pleacă în Italia din nou.

1956 - (1 Octombrie) Pleacă la Chicago, timp de un an este Visiting Professor pentru "Haskell Lectures".

1957 - Eliade acceptă postul de profesor titular și de coordonator al Catedrei de istoria religiilor (din 1985 "Catedra Mircea Eliade") la Universitatea din Chicago.

1960 - (septembrie) Mircea Eliade ia parte la Congresul de istorie a religiilor la Marburg.

1964 - Primește titlul de Sewe L. Avery Distinguished Service Professor.

1966 - (11 mai) Devine membru al Academiei Americane de arte și științe.

1970 - (august - septembrie) vizitează Suedia și Norvegia și participă la Congresul de istorie a religiilor.

1977 - Mircea Eliade primește premiul Bordin al Academiei Franceze.

1985 - Devine Doctor Honoris Causa al Universității din Washington.

1986 - (22 aprilie) La ora 9 am, Mircea Eliade moare și este incinerat a doua zi la Capela Rockefeller din Hyde Park.

RUDOLF STEINER

de MIRCEA ELIADE

(extras din revista *Adevărul literar și artistic*, august 1932, nr.

289)



OCULTISM, TEOZOFIE?

Am pus din prudență semnul întrebării după cele două cuvinte de mai sus. Compromis sau neînțelese, cuvintele "ocultism" și "teozofie" au ajuns stânjenitoare, și trebuie evitate cu multă grijă de seamă. Vina o poartă întrucâtva chiar acei ce se pretind teozofi și ocultiști. Dar o poartă mai ales cei cari au criticat cu nepricepere și rea-voință, cei cari au confundat naiv manifestațiile de bâlcu cu tiina a ocultismului – și teozofia de salon cu adevărata și aproape inaccesibilă Teozofie, cei cari s-au încercat să nu cerceteze și să nu gândească, cari s-au mulțumit să ironizeze superficial sau, pur și simplu, să ignoreze. S-a creat astfel o atmosferă întru totul neprielnică cercetărilor desinteresate și s-a făcut aproape imposibilă discuția calmă în jurul unor probleme cari sunt tot atât de interesante ca și multe altele din problemele filozofice și tiințifice actuale.

Să nu se uite că și ocultiștii și teozofii au contribuit la crearea unei asemenea atmosfere. S-au găsit mulți și printre ei cari au dovedit incapacitate, stupiditate și chiar necinste. Ocultiștii, apoi, au avut nefericirea de a-și pune un nume care nu-i definea așa cum ar fi trebuit. Ocultismul lămurite în mintea unui om lipsit de cunoștințe speciale o pluralitate de practici ascunse, de însușiri cari se pot manifesta în lumea fizică. Nu se iau astfel în seamă partea sa teoretică, legile cari alcătuiesc un sistem. Ocultismul este, în același timp, și o disciplină intelectuală și o totalitate de reguli practice.

În ceea ce privește Teosofia, o confuzie s-a îndeplinit și asupra ei. S-a confundat anume Societatea teosofică, întemeiată, în 1875, de doamna Blavatsky și colonelul Olcott – cu Teosofia, o atitudine mistic-filozofică, a cărei origine se poate găsi atât în meditațiile în elefii indieni, cât și în textele esoterice egiptene. Frânturi din învățăturile însușite de actuala Societate teosofică se pot recunoaște în foarte multe din cărțile sfinte orientale. Și chiar numele de Teozofie, împreună cu doctrinele sale, au fost hotărâte încă din sec. III p.Ch., de către filozoful alexandrin, Amonius Saccas, efelul Analogiilor. Aceleași doctrine, influențate însă tot mai mult de creștinism, au fost apoi împărțite de majoritatea gnosticilor și au trecut la foarte mulți din misticii și ocultiștii de mai târziu, Cristian Rosenkreuz, Postel, Kabalistul Kunrath, Jakob Bohme, Eckehardt, Swedenborg și alții. Multe din sectele oculte cari au luat naștere în tot evul mediu și s-au continuat până în timpurile moderne, s-au inspirat din aceeași tradiție teosofică ce se păstrează fie prin

doctrinile manichei tilor și cavalerilor teutoni, fie prin rosicrucieni. Există chiar în sec. XVII o “Societate Teosofică philadelfiană”. Apariția “Societății Teosofice” în 1875 nu trebuie privită deci drept un meteor. Ea nu e decât o încercare de a organiza aceste vechi doctrine – pe care le-a colorat cu o puternică influență tibetană și indiană – și a le aduce la cunoștința contemporanilor. Iar numeroasele sale greșeli și compromiteri (chestiunea “Wahatma”, divinizarea lui Alcyon, Noul Messia etc.) nu nimicesc întru nimic adevărata Teosofie. Lucrul acesta a fost uitat de d. René Guenon, în erudita sa carte “Le Theosophisme”(1921), în care, atacând Societatea Teosofică, socotește aceste lovituri valabile pentru întreaga doctrină teosofică.

Una din pierderile într-adevăr slabe ale teosofiei e lipsa ei de precizie. S-au dat foarte multe definiții, dar multe din ele destul de vagi. (...) Unele vădesc teosofia ori drept un corp filantropic, ce vrea să alinie suferințele oamenilor, ori drept o mistică nu prea deosebită de celelalte, ori drept o filosofie eclectică, îmbibată de mulți nomenclaturi orientale și de fantezie. (...). O altă două lacună capitală ce se vede în teosofia engleză e lipsa de îndrumare și metodă. Nu există un sistem, o ordine unică și indispensabilă, în alegerea cursurilor de studiu. Îngăduie prea mult diletantismul și încurajează astfel fantezia și neseriozitatea în cercetări. Îngăduie citirea teoriilor cosmologice înainte de a cunoaște metodele în care trebuiesc interpretate aceste teorii și a se convinge de necesitatea lor. De aceea atâtea din doctrinele teosofice rămân neînțelese sau înțelese greșit de către foarte mulți dintre cititori.

Toate aceste lipsuri ale teosofiei engleze au fost îndepărtate prin reforma adusă de dr. Rudolf Steiner, una din cele mai de seamă personalități ale timpului. Înainte de a lăsa în urmă această reformă, vor fi nemerite câteva observații cu privire la ocultism.

REALITATEA OCULTISMULUI

Ocultismul nu e altceva decât afirmarea unor fapte și însușiri ascunse, cu ajutorul cărora se poate ajunge la o cunoaștere mai complexă a realității, și pe temeiul cărora trebuie să se ridice un corp de ipoteze, care să explice această realitate altfel decât cum e explicat de științele pozitive. Ocultismul se va impune deci numai atunci când existența acelor fapte și însușiri ascunse va fi pe deplin dovedită. Atunci când cercetătorii se vor convinge că revelațiile aduse de aceste fapte și însușiri oculte nu se datoresc sugestiei sau înălțimii, ci sunt tot atât de reale ca și electricitatea sau luimbagiul articulat – atunci realitatea ascunsă, nevăzută, nu va mai putea îndoielnic, iar încercările de a o cunoaște și a o folosi nu vor mai fi socotite copilărești. Rămâne deci să se dovedească existența acestor fapte și însușiri.

Pentru mulți însă, lucrul acesta e dovedit: e vorba de fenomenele așa numite metapsihice, care ne dezvăluiesc o lume stranie, cu mult deosebit de cea cunoscută prin simțuri și care, câteodată, nu numai că o completează, ci și o neagă, o nesocotește. Toate aceste manifestări metapsihice – telepatie, moniștii, premoniștii, psihometrie etc. – dovedesc realitatea unor mijloace de cunoaștere care trecuseră până acum neobservate de știința pozitivă. Or, tocmai aici se află puntea de trecere dintre metapsihică și știința ocultă: și una și alta afirmă existența unor noi fapte psihice și noi mijloace de cunoaștere. În timp însă ce metapsihica se mulțumește să adune, să clasifice și să explice – când poate – faptele, ocultismul merge mai departe și caută metodele practice prin care să-și poată dezvolta și disciplina faptele nebănuite ce zac în sufletul fiecărui om.

Teozofia, care printre principalele sale eluri îl are și pe acela de a revela discipolului realitățile suprasensibile – a făcut prea puțin în această privință. S-a mulțumit să recomande practicile oculte indiene, neluând însă seama că mentalitatea occidentală și epoca în care trăim constituie mari piedici în îndeplinirea lor. Reforma adâncă și definitivă a doctorului Rudolf Steiner a adus Teosofia pe calea cea bună. Aceasta, însă, l-a silit să se retragă și din „Societatea Teosofică” – deoarece e încă un motiv mai mult de a nu se confunda Teosofia cu una din organizațiile ei oficiale și, oarecum, mondene.

REFORMA D-RULUI STEINER

D-rul Steiner intră în Societatea Teosofică în 1902, după 5 ani de chibzuință, iar în 1813 – cu prilejul afacerii Alcyon (vezi Guénon, op. cit., p. 213 și Eugen Levy: *M-me Annie Besant et la crise actuelle de la Société Theosophique*) se retrase definitiv, împreună cu majoritatea membrilor din secția germană, alcătuiind „*Societatea Antroposofică*”.

Rudolf Steiner – născut în 1861, în satul Kraljevia, din Ungaria – își luase doctoratul în filozofie și se făcuse cunoscut atât prin articolele științifice din săptămânarul vienez „*Deutsche Wochenschrift*”, cât și prin lucrările sale: *Teoria cunoașterii în filozofia lui Goethe*, *Adevărul științific*, *Filozofia libertății*, *Filozofia lui Goethe*, *Doctrinile vieții și ale universului în sec. XIX* și *Haeckel și adversarii săi*. Până în 1897, când veni la Berlin și cunoscu Societatea Teosofică, dusesese o viață de muncă intensă și străbătută de lupte interioare. Studiase cu râvnă matematicile, științele naturale, filozofia. Nu izbutise, însă, să cunoască tainele Universului și pe cele ale sufletului.

Anii aceia de zbucium sufletească, de viață interioară concentrată, de peregrinări prin toate sistemele filozofice, științifice – l-au pregătit pentru revelațiile ce avea să-l aducă ocultismul. Steiner se simțea de tânăr chemat către studiile oculte. În elsesese însă ocultismul nu ca o practică de salon, ci ca o disciplină a puterilor sufletești. De timpuriu se convinsese că adevăratele forțe se găseseră în sufletul omenesc, și că trezirea și dezvoltarea lor se poate îndeplini dacă se vor folosi metode precise și voine.

Steiner era un lucid, un „clairvoyant”, dublat de un mistic. Putea cunoaște realitatea ascunsă printr-un trunzând conștient în lumea exterioară sau printr-un extaz în care își pierde personalitatea și se contopea cu realitățile suprasensibile. Și putea, mai ales, să îmbine aceste două facultăți ce se corectau și se completau una pe alta. Avea, deci, destule însușiri prielnice pentru a se dedica cu totul ocultismului și teosofiei. Totuși se ocupase atât de mult cu studiul amănunțit al științelor pozitive și al matematicilor pentru că acestea îi ordonau și o eleau cugetarea și toate celelalte facultăți normale de cunoaștere pe care Steiner le socotea necesare primilor pași în adevăratul ocultism.

Influența spiritului științific se poate urmări cu ușurință în scrierile oculte ale lui Steiner. În locul misticismului vag, deslănat, dulceag, tenebros, al teosofiei engleze – Steiner aduce precizie, logică, documentare științifică și calm argumentare. Caracteristicile lui poartă pecetia spiritului european, occidental; sunt scise potolite, cu mult chibzuință și multă limpeziciune. Aceste caracteristici ale gândirii lui Steiner nu se datoresc numai culturii lui științifice, ci și felului în care a pătruns în ocultism, manierei în care a fost inițiat. Cum vom vedea îndată, Steiner a acceptat și a îndeplinit numai inițierea rosicruciană, care reprezintă tradiția creștină a ocultismului occidental. Iar această inițiere rosicruciană a așezat-o la temelie Antroposofiei, a științei spirituale, prin care omul își deplănește cunoștințele de sine și de realitatea exterioară.

CE ESTE ANTROPOSOFIA?

Steiner a rezumat astfel principiile directive ale antroposofiei, într-o broșură de propagandă intitulată, „*Schiță a principiilor unei Societăți Antroposofice*”: „1. O colaborare fructuoasă poate să se stabilească în sânul Societății, între toți oamenii ce acceptă ca temelie a acestei colaborări afectuoase, un fond comun tuturor sufletelor, oricari ar fi deosebiri de credință, de naționalitate, de rang, de sex etc. 2. Investigația realităților suprasensibile, ascunse înapoia tuturor percepțiilor simțurilor noastre, se va îmbina cu grija de a răspândi o adevărată știință, spirituală. 3. Cel de al treilea obiect al acestor studii va fi printr-un nucleu de adevăr pe care-l cuprind nenumărate concepții asupra vieții și Universului la deosebitele popoare dealungul epocelor”.

Deosebiri prea mari între Societatea teosofică și cea Antroposofică, nu sunt deci în ceea ce privește aceste 3 puncte. Adevărata deosebire se cuprinde în felul de a îndeplini printr-un trunzând în lumile suprasensibile. În aceste note nu putem cerceta amănunțit inițierea teosofiei orientale, care a fost acceptată de Societatea Teosofică, și cea antroposofică a lui Steiner. Aceasta a fost de altfel destul de corect făcută de Ed. Schuré în introducerea cărții lui Steiner „*Das Christentum als mystische, Thatsache*”, pe care a tradus-o sub titlul de „*Le mystère chrétien et les mystères antiques*”. Ne vom mulumi numai să-l murim

temelia tiin ei oculte, a a cum fost în eleas de Steiner i s schi m câte ceva din metodele de ini iere pe cari le recomand antroposofia.

Doctrina integral a tiin ei oculte a expus-o Steiner în magistrala “*Die Geheimlehre*” (1909). “Teosofia” (1908) i “Ini ierea” (1904) sunt deasemenea c r i organice i reprezentative pentru gândirea efului coalei antroposofice. Cea din urm , care cuprinde metodele practice pentru p trunderea în lumile suprasensibile, trebuie neap rat cunoscut înainte de a trece la studiul “ tiin ei oculte”. E cartea cea mai atractiv scris din marele opere ale lui Steiner i cea mai nemerit pentru întâiul contact cu puternica personalitate a ocultismului. (Aici e locul s m rturisim c , în împrejur rile în cari au fost scrise aceste note, n-am putut consulta din nenum ratele studii ce s-au scris asupra lui Steiner i Antroposofiei, decât volumul lui Ernst Boldt: “*Von Luther bis Steiner*”, Philosophische Reche 1921. – Nu cunosc decât indirect “*Vont Lebenswerk Rudolf Steiners*” de Fr. Rittelmeyer, i “*Rudolf Steiner. Ein Kampfer gegen seine Zeit*” de Boldt).

Conceptele fundamentale cari se l muresc în gândirea lui Steiner sunt urm toarele:

1-Existen a unei realit i ascunse, ce nu poate fi prins prin mijloacele normale de cunoa te re;

2-Putin a revel rii acetei realit i, dar nu prin perfec ionarea sim urilor obicinuite, ci printr-o disciplin care dezvolt în suflet alte mijloace de cunoa tere , mijloace a a numite oculte.

3-De i subiectiv , de i petrecându-se înl untrul sufletului omenesc , această disciplin duce la revelarea unei lumi obiective, controlabile. Lumea v dit prin mijloacele pe cari le recomand Steiner nu e un produs al fanteziei. Steiner atrage necontentit aten ia asupra acestui punct care nu trebuie trecut cu ved erea: prin dezvoltarea for elor oculte trebuie s se ajung la o contemplare a unei realit i, iar nu a unei închipuiri, a unui spectacol desf urat de autosugestie. Pentru aceasta discipolul trebuie s procedeze cu mult luare aminte, controlându-se la fiec pas cu bunul sim , cu logica, i nepierzând nici o clip con tiin a i st pânirea de sine.

4-Aceste metode oculte nu pot fi comb tute i nimicite aprioric. Înainte de a critica doctrinele oculte, trebuie s le cuno ti adânc i s le practici. Steiner recunoa te c practica ocult poate p rea multor savan i lipsit de seriozitate. Totu , a a cum o l mure te antroposofia, ea nu are nimic împotriva logicei, a bunului sim . Ce se urm re te prin practicile oculte? Desvoltarea de noi organe, prin cari s se poat p trunde mai complect realitatea. Iar acestea sunt organe spirituale, alc tuite din for e psihice. Disciplina ocult urm re te tocmai organizarea acestor for e într -un tot, organizare ce se petrece prin îns ac iunea for elor. Trebuie deci s ne trudim s de tept m aceste for e ce zac înl untrul sufletului, s le facem s ac ioneze i s le l s m s se organizeze ajutate i de alte for e, tot atât de ascunse, ce ne înconjoar . Aici z re te omul de tiin pozitiv partea slab i pretinde c ocultismul s -l lase liber, f r ajutorul unor entit i exterioare. Dar Steiner r spunde printr-o pild : ce s-ar întâmpla dac un embrion ar refuza s mai primeasc for ele transmise de organismul matern, pretextând c vrea s se dezvolte prin propriile lui puter i? Ar mai putea s - i creeze organele lui proprii, normale? Nu. Tot a a se vor petrece lucrurile i cu acei cari, în decursul evolu iei lor oculte, ar refuza, sub un pretext sau altul, ajutorul dat de alte for e superioare. Noile organe oculte deabia în embrion, vor pieri cum piere o plântu lipsit de ap i de lumin .

PERSONALITATEA LUI STEINER

Cele câteva idei v dite mai sus reprezint numai un aspect din gândirea lui Steiner. Ele se ocup numai de ini iere i de i am trecut atât de repede asupr -le, s-a putut totu observa c ini ierea antropozofic nu este decât o opera ie personal , la care se ajunge prin voin , prin calm i prin concentrare. Toate acestea sunt mult deosebite de Teosofia oriental care ini ia cu ajutorul mae trilor, cu ajutorul suge stiei, dând mai mult o p rere de ini iere, decât o realitate.

Mulți se vor întreba, poate, în ce constă, precis, inițierea, cum a putut-o cunoaște Steiner, și cum o revelează el lumii întregi, când se știe că ea nu era până acum rezervată decât puștinilor aleși. Răspunsuri am nădăjdui că se pot da la fiecare din aceste întrebări: în notițele acestea ne vom mulumi să le schișăm numai.

A fi inițiat înseamnă a poseda toate însușirile de luciditate pe care le revelează practicile oculte cuprinse atât într-un lung capitol din “Știința ocultă”, cât și în cartea “Inițierea”. Cel care și-a însușit rezultatele acestor practici poate pătrunde cu mult mai adânc în lumea împrejmuitoare și poate, mai ales, pătrunde în alte lumi.

Steiner a descoperit aceste practici prin propriile sale experiențe sufletești și îndrumat fiind de esoterismul Rosicrucian, pe care l-a adoptat în bună parte. Le-a împărtășit apoi prin conferințele (un număr imens de conferințe cari s-au publicat și cari au început a fi traduse în franceză) și prin lucrările sale, pentru că venise vremea de a se răspândi cât mai mult Știința Spirituală.

Steiner socotește că lumea occidentală a ajuns la o treaptă de evoluție în care revelarea practicelor inițiatice a ajuns necesară. Inițierea nu poate să se mai facă în spiritualul oriental, așa cum se făcea acum mai multe mii de ani, ci trebuie adaptată stadiului prezent de evoluție sufletească și, mai ales, spiritului occidental. Prima încercare de inițiere occidentală care se îndeplinește prin însuși forțele conștiinței discipolului, a fost făcută de Creținism, de Creținismul esoteric, care n-a fost acceptat de Biserica oficială, și a trecut la gnostici. De la gnostici, tradiția de inițiere a luat-o mănăstirea, iar de la mănăstire s-a inspirat cavalerul german Christian Rosenkreutz, care a întemeiat – în sec. XV – secta ocultă rosicruciană, al cărei ultim reprezentant a fost dl Rudolf Steiner.

Personalitatea lui Steiner este reprezentativă pentru începutul veacului nostru. Opera lui este o atitudine pe care spiritul European a luat-o în fața misticismului mormon și surpator de personalitate adus de către primii teosofi englezi. Antroposofia nu și-a încheiat un sistem și nu și-a câștigat acele admirabile însușiri de contemporaneitate decât prin muncă și cultura dlui Steiner. Ceea ce este caracteristic în opera sa este tocmai reforma misticismului prin logică, introducerea facultăților normale de cunoaștere în redeptarea celor suprasensibile, controlul conștiinței asupra inconștientului și grija capitală de a nu nesocoti realitatea vieții palpabilă pentru imaginația înțeleasă. Privit din acest punct de vedere, opera lui Steiner alcătuiește o admirabilă îmbinare de însușiri, cari toate s-au contopit, completându-se în aceiași puternic.

Antroposofia fiind considerată de mulți cugetători ca începutul unei ere noi în evoluția spirituală a Europei, iar lucrările lui Rudolf Steiner putând fi accesibile oricărui intelectual desbrățat de prejudecăți – opera sa este mult discutată, mai ales în Germania, unde este chiar socotită ca un profet al secolului. Există peste tot cercuri și reviste antroposofice, iar până la moarte (30 Martie 1925) Rudolf Steiner conducea școala antroposofică de la Dornach, unde se află și un imens templu, clădit după planurile sale.

Încheind notițele acestea, recunoaștem că ele sunt departe de a fi complete și de a caracteriza cum trebuie pe Steiner. Lucrul ar fi fost de altfel imposibil, subiectul articolului fiind o personalitate și un sistem prea puțin cunoscut cititorilor. El n-a fost scris decât pentru a fixa figura lui Steiner în evoluția ocultismului și a schișa câteva linii de orientare în studiul operelor lui.

(adresa mulțumiri doamnei prof. **Teodosia OPRESCU**, prin intermediul căreia am avut acces la acest material-unicat; am încercat să respectăm întocmai ortografia de la început de secol XX...)

jocul ielelor

Bătălia pentru un nou concept: SNOBO-COLEC IONARUL

Nu e rău – din când în când – să ne lămurim termenii pe care-i folosim sau pe care...ne tentează să-i folosim! De cele mai multe ori n-o facem ori pentru că – în splendoarea superficialității noastre de zi cu zi – ni se pare că-i ținem foarte bine ori pentru că, până la urma urmei, important e să se înțeleagă ce am vrut să spunem; putem comunica și prin semne sau din frânturi lingvistice, cel mult silabe, interjecții, expresii sincopate, de ce nu?! N-avem, din punct de vedere, bunul obicei de a reflecta asupra cuvintelor, asupra sensurilor, ceea ce ar putea fi și un bun exercițiu intelectual și o foarte necesară coborâre în noi, să mai vedem și noi ce se întâmplă, dacă ne mai recunoaștem, dacă mai ținem să vedem dincolo de vedere...dacă nu cumva avem goluri de personalitate sau cine știe ce alte nenorociri!

Spre exemplu, ce e un cititor??? Ți-u, e riscant, întrebarea pare să-i apară în unui retardat, adică eu, dar totuși...găsim în DEX (1998) „omul care citește”! Rămân pe gânduri – să fie așa de simplu?! Cel care citește pentru că e obligat, ar fi CITITOR(1), conform definiției din dicționar. Iar cel care citește pentru că-i trece timpul, în lipsă de altceva, tot CITITOR(2) e...Dar cel care citește din pasiune?!...din dorința de a afla, de a-i astâmpăra dorința de cunoaștere, de adevăr, de frumos? Tot CITITOR (3) e, firește! Mă tem că Dicționarul, în cazul de față, rămâne neputincios și mă înclin să cred că, în absența unei nevoi interioare de lectură, nu te poți numi CITITOR adevărat.

Diferența apare în momentul în care CITITOR (1), care o face din obligație, va înceta să fie cititor, atunci când dispare elementul coercitiv (școală, spre exemplu)...Scuze sunt destule: familia, cariera, stresul! CITITOR (2), prin natura sa, un plezivist, va abandona mult mai ușor cartea, din clipa în care se ivesc orice alte tentații: petreceri, distracții, spectacole sportive, unde crește adrenalina, la fiecare cinci minute! Se întoarce „acasă”, cum s-ar spune! CITITOR (3) rămâne credincios cărții, orice s-ar întâmpla, cu motivația intactă, oricât de multe alte obligații s-ar ivi și va suferi ori de câte ori va trebui să amâne sau să renunțe, temporar, la hrana sa spirituală, din care-i cresc puterile și care-i compensează, uneori, toate pierderile și frustrările, în planul realității imediate.

Conform DEX, colecționarul este „persoana care adună obiecte de același fel”, ce pot forma...o colecție! Pentru că actul în sine să aibă o semnificație, iar colecția să-și justifice existența, aceste obiecte se cer selectate și dispuse sistematic, pentru a reprezenta o valoare. Or, pentru asta, se cere pricepere, pasiune, competență !!! Nu poți numi colecționar pe cineva care adună copertă lângă copertă: Cervantes și Rodica Ojog Brăoveanu, Mihail Drumea și Dostoievski, Sandra Brown, Elena Vlădăreanu și Gheorghe Seferis!! Cine colecționează cutii de cîmburi, mai merge! Acolo criteriile sunt mult mai puțin pretențioase!

Iar bibliofilul, un specimen pe cale de dispariție, trebuie să fie – în egală măsură – un om cu dare de mână, dar și un împătimit de carte. El este, prin definiție, un iubitor și un colecționar de cărți rare și prețioase, ediții de lux, ediții princeps etc. Or, să recunoaștem, oamenii duri și cărți rare, ediții princeps! Marele iubitor de carte, cu veniturile sale modeste, nu poate decât să tânjească după asemenea cărți...Apoi, pentru că e lucid, se resemnează, cumpărându-și cărțile la nivelul posibilităților sale financiare.

În ultimele 3-4 decenii, cu osebire, a apărut – iată! – un nou tip, într-un total reprezentativ pentru vremurile în care trăim, SNOBO-COLEC IONARUL, care ruia în pas în cel mai înalt grad de ce crede lumea despre el, luptându-și în îmbuntăească continuu imaginea, are bani „cât cuprinde” și nu ezită să-i cheltuiască pentru a-și crea în jurul său de distins intelectual, chit că mitocănia răzbată în gesturi, limbaj, atitudine: ba cumpără un doctorat, ba un titlu universitar, ba 5-6 metri cubi de carte, pentru a impune respect oricărui vizitator!!...Nu cade bine să te lauzi că ești milionar în dolari sau în euro, să-i etalezi costumele, rochiile sau măștile luxoase, dar face o bună impresie dacă străvești privirile musafirilor

cu rafturi burduite de carte (evident, necitit ...), sau dacă le ar fi o simplă carte de vizită, cu următorul text: **DOCTOR** în științe și celelalte – **GOGOA COSTEL** – *Conferențiar universitar DUNĂREA DE MIJLOC* - ROMÂNIA”(…)...

Este bine să ne reamintim că **SNOB**, ajuns la noi prin filieră franceză, provine din sintagma latină „**sine nobilitate**”, ceea ce se traduce cu „**fără nobil**”...Dar cui îi pasă de asemenea fleacuri, când...**IMAGINEA CONTEAZĂ** ??? De aceea, sugerez oamenilor de bine din această țară să înalțe o **OD** acestei viguroase categorii pseudo-intelectuale, aflată în plină ascensiune, pentru ca tot românul să prospere și să se „adape” de la înălțimea acesteia!

Măcar Gigi Becali a avut onestitatea să recunoască public că nu poate trece de pagina a doua a unei cărți, oricare ar fi ea! Ave! Ave, tibi Costel Gogoșă! <<Morituri te salută!>>

prof. **Mircea DINUTZ**, Colegiul Național “Unirea”-Focșani

tablete de duminică

DIALOG LA MALUL APEI

-Alo, bună, sta de la capătul băului!... tii cine sunt eu?!...

-Ca să-ți spun drept, număr prea pricep la pești!...Nici cu Vadim Tudor nu semeni!... tii însă cu siguranță ce **vei fi**: un pește prăjit bine!...cu mămăligă!

-Aa, lîngă micu' zburându-se doar-doar, ...cu mămăligă!

Bărbatul de la celălalt capăt al unde ei întări încântat de perspective apropiate!

-Bună, retardatule!...eu sunt!...

-Ei, ce ești?!...

-...sunt pești orul de aur?!!

-Aiurea!...ești un pește de râsul lumii, cum poți lăuda la nimeni cu ce-ai prins eu!...Dacă ai 300 de rame, cu solzi cu tot!...

-Nea Vasile!...

-De unde tii cum mă cheamă?!

-Pentru că...îți mai spun o dată! Căscă bine urechile!! **EU SUNT PEȘTE ORUL DE AUR!!!** Pot să-ți îndeplinesc trei dorințe...dacă-mi dai drumul imediat!...

Omul râse cu bonhomie:

-Măi, Auri...cum ai zis că te cheamă, Aurel, tată!! La mine acasă, eu doresc, eu comand, eu ascult și tot eu execut!!...Nu-mi suflă nimeni în borb, pentru că n-are cine... și nu sunt învârtat să-mi se pună condiții!!...

-Bine!...să o luăm altfel! Spune-mi, ce-ți dorești, ce-ți ai dori cel mai mult?!

-Tău eu?! Aă, de dragul discuției...să ajung senator (se doar me excellent pe scaunele alea...), să am 51% la PETROM și...câteva reviste PORNO!!...

-Ești modest, nea Vasile! Modest! Senator nu poți să ajungi, că nu ești politician, o spui de-a dreptul, n-ai diploma ție!! Asta, cu PETROM-ul, e culmea! Dar cine te crezi – Dinu Patriciu(...apropii pe ze te!)?!! Nepotul lui Tăriceanu?! Mai bine-mi cereai lampa lui Aladin și scapam de toate grijile!...Acum pot să plec?!...

Omul se sufoca de indignare:

-Aă?! ...Mai ești obraznic?!

Nici una, nici două, nea Vasile (a recunoscut că așa îl cheamă) a luat pe tău orul, l-a dus la bucătărie, l-a curățat meticulos, l-a pus pe foc și, nu după mult timp, mânca cu poftă ceea ce – ți dădiesc atât de mult: pe te cu mămăligă!! Când se ridică de la masă, peste poate de mulțumit, descoperi două teancuri de reviste PORNO...oare de unde apăruseră?! Nu – ți pierdu prea mult timpul cu aeemenea întrebări și începu să le răsfoiască. Încă o dorință îndeplinită.

*

VISUL UNUI INTELECTUAL

Prestigiul intelectualului, în comparație cu perioadele anterioare, a scăzut dramatic. Ce înseamnă un învârtător, în ziua de azi? Dar un professor?! Ei se mai bucură de o oarecare considerație, atât timp cât un părinte sau altul, cu conturile burdușite în Bancă și o poziție respectabilă, are un copil lacoală, într-una din clasele tale. Considerația arată, firește, de conjunctură...nu poate fi reală. Dar dacă vrei să crezi asta, n-ai decât...Mai târziu, după ce norocita odrasla absolvit clasa, e greu de crezut că va mai ține de existența ta! În afaceri e nevoie de relații, nu de profesori!

În urmă cu două-trei decenii, se mai întâmpla să ai într-o clasă 2-3 elevi care să-ți dorească să ajungă profesori. Treptat, elevii au "plonjat" în realitate și au mers surați cu un dispreț activ condițional al intelectualului, în general! Nicicând, acesta n-a avut prea mulți bani, dar mîcar se mîndrea cu recunoașterea nobleții muncii sale și cu respectul celor din jur, pentru ceea ce făcea. Își luase asta! La cele mai multe facultăți se intra cu dosarul, 85% din elevi au media generală peste 9,00...; un sistem "bolnav" care nivelează, amestecă valorile și nonvalorile, munca și nemunca...Se vorbește mai mult despre violență din colț, decât despre modul în care se face/nu se face carte, se face/nu se face educație. Răul e mai adânc decât se crede!

În cadrul unei anchete organizate de **Revista noastră** (Colegiul Național "Unirea"-Focani), în urmă cu doi ani, tinerii intervistați (92), dintre care aproape toți își doreau să fie manageri generali (neapărat!), directori, patroni, VIP-uri în toată puterea cuvîntului, credeau că au nevoie – pentru atingerea scopului dorit – de ambiție, flăcăr, tenacitate, perspicacitate, seriozitate, talent, înțelegere, adaptabilitate, versatilitate, charismă, sociabilitate, dar – ATENȚIE! – în această înțelegere, **caracter/loialitate** NU apare nicăieri, iar despre MUNCĂ și RESPONSABILITATE/RESPONSABILITATE nu pomenesc decât 19 subiecți...Ba unul răspunde, cu cinism, că, pentru atingerea obiectivelor personale (legate de carieră) e nevoie <<**SĂ ÎMI TUPEU, PAPAGAL ÎMI SĂDĂ LA GIOALE CU TOATĂ**

SERIOZITATEA>>. Vorba unui coleg de-al s u, cu perspective foarte largi: „Decât cult i s rac, mai bine prost i bogat” – ...la o nou genera ie, alte idealuri!

A a c , în fiecare sear , înainte de a adormi, îmi doresc s fiu (neap r at!) „manager general”...ce eforturi?...care responsabilit i?!?...

*

ÎN TRAMVAI ...

S-a întâmplat în Bucure ti, în urm cu aproape 4 decenii, pe vremea când, plin de iluzii, îmi recuno team cel pu în trei calit i: eram tân r, aveam încredere în mine i în cei din jurul meu, priveam lumea cu ochiul neofitului i nu încetam s -mi fac planuri; în mod cert, imagina ia dep ea cu mult posibilit ile mele reale. Dar...nu despre asta e vorba!

În tramvaiul 14, cred, în acea zi mai pu în aglomerat ca de obicei, un d omn bine afumat, în preajma prânzului, se pornise cu un potop de injurii i necuviin e asupra unei doamne care, întoars imperial cu spatele, p rea s -l ignore. Cum omul, din motive neclare, nu se opera, iar cei din jur începuser a se încrunta, irita i de comportamentul inacceptabil al individului, care întrecuse m sura (în toate sensurile posibile=, doamna, peste m sur de indignat , se întoarse pu în, gata s r spund ...

Nu-mi aduc prea bine aminte tr s turile; impresia mea a fost c ne aflam în fa a unei doamne distinse, elegante i, apparent, foarte st pâne pe sine. Obrazul îns i se înro ise, poate c i venele de la gât îi zvâcneau, se st pânea cu greu sub potopul vorbelor nemeritate,

-Ai, sictir – ai po et de crocodile?! De-aia- i legeni fesele-n tramvai!...s vad lumea ce ai!

Doamna nu avea po et de crocodile i nici m car nu leg na...n -ar fi avut cum!

Oricum, a fost pic tura care trecea peste!...A a c s -a întors i a rostit ap sat:

-V -rog-s -vor-bi i-fru-mos!!

Dup care, sufocat de enervare, cu dou -trei note mai sus, a rostit la fel de clar i irevocabil:

-Boule!...Animalule!...

To i cei care urm riser stupefia i/indigna i scena, gata -gata s intervin pentru a-l potoli pe mitocan, au respirat u ura i. În sfâr it, ne -am întors în normalitate.

*

SE NUMEA MIMI...

Într-o zi de miercuri, pu în dup orele 20.00, abia se întunecase, o pisic neagr ce r spundea la numele de Mimi s-a aruncat de la etajul al VII-lea al unui bloc (ANL), aflat într -un irezistibil elan constructiv.

“Nu mai suportam”, a declarat ea – în exclusivitate – postului **Antena 7**, după ce a trecut linia dintre via și nevia, “toată lumea mă trata ca pe o...pisică, de la nevinovatul <<pis-pis>>, la <<mar>> și <<zât de-aici>>, cu epitete de nereprodus nici măcar la emisiunea lui Dan Negru...niciun pic de respect, îmi ignorau personalitatea cu desigur!”

Reporterul rămas înmormurit, în fața acestei declarații, venite parcă din hiper-spafiu (“și dacă e o farsă?”) – îi trecu prin gând. “Mă fac de râsul colegilor...”.

“Și la urma urmei, ce-i cu prostia asta, că pisicile negre aduc nenorociri? Babele își fac ceașca cruce când mă vedeau, iar puțtii din cartier scoteau strigăte războinice și mă alergau oriunde mă întâlneau...”poate din simpatie, poate voiau să te joci cu ei”, încercă să raporteze. Ce destin este asta?” – continuă vocea. “Nu mă întreba nimeni ce aspiră să fiu, ce gânduri, cu ce mă ocup, pentru că toți, dar absolut toți, aveau convingerea că știu cine sunt și ce rost am eu pe lume!...Nu le trecea prin minte că doresc să fiu altceva, să comunic cu transcendentul!...Spuneau că sunt, *horribile dictu*, **pisică**! – și rostul meu este să prind oareci, peștele, tot așa de simplu cum alții sunt vampiri și se ocupă cu...”

“Știu, știu despre ce e vorba, știu cu ce se ocupă vampirii”, o opri reporterul. “Nu e nevoie de precizări suplimentare!” Avea, acum, suficiente motive să privească speriat în jurul său. Vampiri?! Tocmai se trezise din somn și se străduia să-și aducă aminte numele aceleia pe care o interviewase în vis...

“Zât de-aici!” îi dădu din mână, la lehamite! În ziua de azi e de preferat să fii...vampir!

prof. **Mircea DINUTZ**, Colegiul Național “Unirea”-Focșani

vecinul nostru celest, eliade...

PIPA

Era una dintre acele zile proaste în care, orice ai face și ai gândi, pare să fie lipsit de sens, de logică. Stăteam în fața rafturilor bibliotecii și cutam o carte anume care să-mi trezească interesul, dar nici un titlu nu mă putea mulumi. Luam o carte, o răsfoiam neinteligent, brutal, chiar nervos și o așezam apoi în cu totul alt loc de parcă n-ar fi fost biblioteca mea, de parcă nu mi-ar fi plăcut de ordinea prestabilită de către mine însumi printre scriitori și cărțile acestora; mă reculegeam, imediat, cu ajutorul unei igri și a unei cafele prost rănită, dar și mai prost fiartă. Lucrurile acestea, execrabil împlinite, care-mi invadeau organismul saturat de prea plinul zilei, mi-au trezit brusc disponibilitatea spre pasiuni bătănuite a fi, demult, distruse. Doream să citesc altceva și studiez lucruri cu totul noi, ceva ce nu mai făcusem până atunci, de exemplu, astronomia!

După câteva clipe de cugetare, renunț! Ideea nu mi se pare absurdă, ci, de-a dreptul impertinentă; auzi, eu și astronomia! E ca și cum l-ai obliga pe un arheolog să se apuce de ginecologie. Chiar dacă ambele profesii nu se ocupă cu lucruri de suprafață, obiectul studiului lor este destul de diferit!

Obosit de inconsecvența de care dovedeam în alegerea titlurilor, luai la nimer o carte și am ieșit pe terasă, având grijă să-mi sorb ultima înghițitură de cafea.

De câteva săptămâni venise primăvara și la noi în oraș, lovindu-se accidental de pereții blocurilor ceniți, ai caselor smolite de trecerea veacurilor, poposind obosit și extenuat fecioară, în brațele copacilor, tufelor de liliac. Ochii mirați ai florilor divers colorate, răsunetele destul de timid după gerul de acum câteva zile, îți făceau pe bătrâni mai geloși, iar pe tinerii inconștienți să creadă că au aripă și că pot zbura. Totul era învăluit în cea mai perfidă, dar autentică iluzie.

De pe terasa mea se vedea aproape tot orașul, în disperarea sa de furnicar inutil și snob. Lumea agitată se revărsa intermitent, în valuri neregulate, pe bulevardele adesea înșelătoare, în diverse direcții, într-o permanentă chinuță zbatere. Privesc peste tot și toate, a ezându-mă precaut pe un scaun împletit din

papur , zâmbind vesel și amar în același timp pentru că - îmi dau seama - orice a face, apar în furnicarului imbecilizat de grijile prozaice și ieftine ale zilei. Unde sunt spiritele renaștentiste de alt dat ? Îmi trece prin minte o întrebare, chiar în clipa când la poartă se aude soneria. Mă deplasez la marginea terasei și încerc să observ cine are îndrăzneala să mă sune atât de matinal. Amicii îmi cunosc tabieturile și mi le respect . Dimineața nu pot fi deranjat sub nici o formă , nu că a fi un om extrem de ocupat și cu funcții înalte, nu! Dar mă enervează stilul acesta, al unora și al altora, de a - i p trunde în cas , în locurile cele mai intime ale acesteia, pentru a surprinde un oftat sau un scârâit neobișnuit ca, ulterior, să comenteze cu diversii înșiși, poate la o bere (lucrurile nu s-au schimbat deloc, au rămas așa de pe vremea lui nenea Iancu') ce fapte de -a dreptul misterioase se petrec la cutare sau cutare în cas , în apartament. Toată lumea mă cunoaște cât pot fi de ciufut când sunt deranjat pe neașteptate, deci știți cine este cea mai aversiune verbală din partea -mi, sună preț de iute, înainte de a mă vizita.

Soneria parcă a rămas blocată , ceea ce mă determină să cobor, oarecum precipitat și nervos. Pe soneria aia am dat o grămadă de bani... Care o fi imbecilul...? Trec printre tufe de liliac ce străjuiesc aleile pietruite ale micii mele grădini și nu mă feresc să le ating cu degetele. Efect terapeutic: a a face de fiecare dată , mai ales primăvara, pentru că mirosul acela crud, al frunzelor elor abia născute, mă ajută să -mi mențin în oarecare stare de optimism - adică reală autoamăgire - de care sunt perfect conștient, dar n-am ce face; unii folosesc drogurile, alții parfumul crud al liliacului de primăvară pentru a se echilibra nervos, pentru a se calma. La poartă , printre grătile forjate, observ o igancă mai mult decât tucierie, care se zgâiește la mine, p rându -i că a rămas cu degetul în epinit pe sonerie.

-Haoleu, boierule, da' greu mai coborâi!

-Bună -ziua și mătăle! Îți răspund eu, crezând că sunt subtil ironic, dar baba trece peste formalități și îți politește cotrobând prin sacul destul de mare ce -l poartă peste umărul stâng:

-Boierule, trăiește -ar familia mătăle, nu cumperi din la baba un ceanon de tuci sau un cazan de aramă , bun de făcut uica?

Privesc la ființa din fața mea - aidoma unui savant care studiază atent la microscop cine este cea gînganie dintr-o specie nemăintîlnită - și aproape că mă pufnesc de rîs: cum poate crede iganca asta, că insul creștin se adresează , corespunzător înmbrăcat, adică în halat de mătase fină și papucii țivui și cu blănă de angora (doar v-am spus că sunt incapabil să mă desprind din snobul meu uroi!) ale cărui preocupări sunt din cele mai ciudate, sfidînd cotele foarte înalte impuse de savanți în domeniul de cercetare pretențioasă, cum ar fi studiul dialectelor din subcontinentul hindus sau problematica sufletului în filosofia jaină, ar putea vreodată să facă ceva: adică să umble cu focul, cu prunele și cazanele de uic ?! Ridicolul ridicolului și nimic mai mult!

-Hai, boierule, îți mai gîndești mult, că baba are de umblat azi! Și - i scoase tacticos o pipă din bronz, superb realizată , cu un lanț fin, din aur, atîrnînd aparent neglijent, într -o vînt învers , tremurînd în lumina clară a zilei de primăvară . Din gesturi scurte și precise bătrîna își aprinse pipa pironindu - i ochii asupra mea, a teptînd.

-Cred că m -ar interesa, mai degrabă , pipa dumitale decât alte lucruri pe care le vinzi, îi replicai, după o scurtă chibzuire .

-Pipa, boierule, nu -i dai vânzări, dar dacă vrei una la fel, vino sîmbătă dimineața pe cîmpul din afara orașului. Acolo avem corturile: băieții mei -or face o pipă , dar săvîi cu bani... Îți dai, vrei, adu un ârăg de mîrgeli, un batic, că iva lei ca să - i gătească baba trecutul, prezentul și viitorul. - Bine, s -a făcut! Rămîne pe sîmbătă dimineața ... pe islazul din marginea orașului, nu? Apucați și mai întrebă bătrîna care - i luase picioarele la spinare, dep rîndu -se destul de rapid pentru anii și numărul ei, scoțînd în evidență ridurile feței, a a cum scoate în evidență vîrsta arborelui secular numărul de cercuri din trunchiul ulpina acestuia.

-Sîmbătă , sîmbătă ... la islaz, veniți răspunsul din capătul străzii, ca un ecou prelung, nefiresc.

Privesc la ceas și constat că este aproape de orele prînzului, lucru oarecum nelălocușu pentru un ins ca mine, deoarece la miezul zilei mă găsesc, cu regularitate, în improvizatul meu birou, chinînd memoria calculatorului și a dosarelor cuprinse în acesta. Închid poarta și mă prefac grăbit, dar ceva anume mă ține locului: gîndul că avusesem un comportament diferit de până atunci, care nu era al meu, care nu mă caracteriza... În mod firesc a fi alungat -o pe igancă fără nici o remușcare. Acum, însă , purtasem în dialog cu o asemenea ființă , mai mult, îmi stabilisem o întîlnire cu ea, auzi, pentru a -mi ghici viitorul!

Mă uit repede peste tufe de liliac, spre balcoanele caselor vecine pentru a vedea dacă nu mă -a urmărit vreoaică *gestapovist* (a a le spun eu celor care, stînd mai toată ziua acasă , altă preocupare mai bună nu au decât aflarea celor mai indiscrete amănunte din viața oamenilor obișnuiți...). Dar ce tot spun eu aici? Bărfa este o îndeletnicire de când lumea, iar alții nu pot trăi fără ea, căci este ca un drog: le procură atât satisfacții organice cît și, era să spun, anorganice!). E liniște. Nu văd pe nimeni, am scăpat! Totuși, nu-

mi vine a crede că am putut lua o asemenea hotărâre pripit, de a merge singur, printre igani, departe de ora, în marginea unei pături dure. Sigur, nu Dumnezeu mi-a luat mințile.

S-a putut mânia a trecut în a teptări și chinuri prelungite, pentru că nu mă împacă cu noua mea atitudine. Simteam o metamorfoză a sinelui pe care n-o puteam controla, stăpâni. De exemplu, după despărțirea de igană, brusc, începusem să recunosc cine sunt: nici pe departe un om cu preocupări înalte, nici pe departe un erudit care traduce din limbile orientale pagini întregi pe zi, pierzându-se în cele mai înalte meditații iscate de problemele mari ale omenirii, nici pe departe un om onest care - i vede de lungul nasului, care- i poate aprecia propriile limite știind când și unde să se oprească, nici pe departe, măcar, un snob adevărat! Eu nici asta nu eram, nu puteam fi, pentru că orice a fi încercat să realizez, fie într-un mod original, fie imitându-i pe alții, eu eram în cel mai strălucit mod cu putință. Îmi dădeam seama că întâlnirea aceea cu iganca mă schimbase și nu știam cum avea să acționeze transformarea asupra mea, în continuare. Oricum, adus nu știu de ce forțe în fața unei realități crude, m-am văzut în toată goliciunea spiritului meu puternic egotist, pentru prima oară în existență mi-a fost rușine de ceea ce făceam, de ceea ce pretindeam că sunt, de legăturile mele cu lumea exterioară, de relațiile false cu diverși amici falși, de conjuncturi etc. M-am privit în oglindă; chestia asta trebuia să-mi folosească în vreun fel, ca să citisem, dar și văzusem filme unde personajele principale își făceau procese de conștiință în fața oglinzii, după care deveneau alți oameni, totul decurgând apoi firesc, între legăturile unei morale extrem de înalte, ca și cum am fi avut de-a face cu o altă persoană, radical schimbat.

Fixez intens în luciul oglinzii. Nimic! Oglinda nu-mi spune nimic, excepție fiind când colul și ușa din dreapta, care este ciobit. Trebuia să-mi cumpăr alta, îmi trecu atunci un gând extrem de singur, ce risca să moară de solitudine. Coborâi în sufragerie și privii la colecția mea de pipe și stilette cu mâner argintiu. Constatai că mai există pe lume lucruri care mă pot încânta, cu toate că nu știam la ce-mi folosește această încântare. Îmi scot pungă cu tutun vechi, rafinat, lăsat de străbunicul meu drept moștenire și îmi aprind o pipă, auzându-mă în fotoliul care scârțâie, aproape enervant. Scot rotoace și-mi pironesc ochii în tavan: ce anse a avea să mă schimb radical? Va trebui să abdic de la principiile mele cât și de la acelea impuse de o societate care m-a dezgustat din clipa în care am renunțat la biberon și să fac ceea ce n-am mai făcut niciodată: adică să am curajul de a mă desprinde de toți, de toate. Să fac, realmente, ceva care să semene a mine, care să pornească numai din mine. Să nu mă mai ascund, pentru că, jocul de-a vă-a-ascunseala nu mai e de vârsta mea. Trebuie să merg în marginea pădurii, pe islaz, să văd ce variantă îmi propune iganca pentru viitor, ca să prezentați trecutul mi-l cunosc, pot spune că sunt plictisit de ele. Acest verb, *trebuie*, ajunsese să fie mai mult decât un imperativ pentru mine, devenise o obsesie imperativă și era mai mult decât necesar să mă eliberez de ea. Mă decid să rup definitiv cu tot ceea ce este mediocritate în jurul meu, cu tot ceea ce-mi însuflă teamă, cu tot ceea ce înseamnă reguli impuse de alții. Scrumez în continuare și adorm în brațele generoase, căptușite cu catifea verde, ale fotoliului sculptat în lemn de cire...

Nu mai ieșeam demult în afara orașului, dar nu regretam că acum pașii mă purtau spre liziera pădurii unde, din depărtare, am putut zăbribele unduitoare, de fum alburiu ieșind prin acoperirile unor corturi imense, profilate negru și tremurând în ceața luminoasă a zorilor; grăbiți pașii auzându-mă mai bine pe lăzile pe cap. Crezusem că va fi răcoare, dar se dovedise că mă înșelasem, ziua începând destul de cald. Întrai direct pe islazul umed, înmămărit, și simții pe mătul moale, reavăn, cald, primitiv. În atmosferă se întreceau parfumuri ametoare de căi și înflori și liliac strivit de rouă căzută peste el. Îmi adusei aminte de copilărie, de zilele de primvară când plecam cu băieții după iepuri de câmp, abia fătați. Locuiam la câmpie și locul era plat ca o tablă de masă; totuși, în unele locuri, natura crease mici ridicături care făceau apă de primvară, născut din zăpezile topite, brusc, sub atingerea căldurii, să tresalte uor, ca peste niște minuscule praguri, plecând către locuri ascunse, neștiute de nimeni. Mă oprăam atunci în fața unor asemenea mici râule și mă închipuiam pe marginea unei cascade, ca să firavele scurgeri diamantine care străluceau miraculos în bătaia astrului ceresc, tresătau peste mici bulgări și de pământ, susurând nevinovat oapte venite de departe, din timpuri eternizate sub semnul miracolului existenței universale. Firește, la vârsta copilăriei, nu făceam altceva decât să mă bucur de clipeala jucăușă a firului argintiu și să mă întristez când prezența sa era anulat de razele prea puternice ale Soarelui.

Din stânga mea zbură o prepeliță, iar din dreapta vântul îmi purtă până la nări mirosul acrid al fumului răspândit în aer, pornit din focul făcut de igană. Aburii pe mătulul desenau arabescuri care, altădată, poate m-ar fi impresionat, dar acum nu aveam timp decât să-i remarc. Înaintea mea ieșea iganca bătrână, cu un ceaun umplut cu apă.

-Bine că sosiți, boierule, că chiar acu' ne întrebam dacă mai vii. Hai, coraj, că nu halim oameni! -Am adus toate cele ce m-ai rugat! și mă cotobăiesc scot dintr-o sacă măgelele, baticul și banii.

Da' nu-i grabi, boierule, c iote, b ie ii mei s-au pus pe treabi di diminea , de-au strâns lemne di foc, c mai târziu o s plou , î ei numai cu lemn di aista, foarte uscat, lucreaz .

-Cum o s plou , când pe cer nu-i o scam de nor?! exclamai cu o voce tare mirat .

-Apîi, boierule, ai uitat c baba li tie pi toate? i - i rânji la mine din ii din aur, de parc a fi privit la sarcofagul lui Tutankhamon. Avea gura plin de din i str lucitori i gândii c aceasta trebuie s fie varianta, la propriu, a expresiei *ai gura aurit* . Din p dure r s rir feciorii babei înso i i de un buliba foarte b trân, a a cum cred c vi-l i imaginea i: cu must i uria e, înfoiate precum cozile curcanilor, p l rie mare în boruri, cu nas borc nat, mic, cu burta sus inut de o centur foarte lat din piele, din care ie eau mânerele a dou cu ite i dând, permanent, porunci pe limba lui. F cur m cuno tin , iar b ie ii se apucar de lucru. So iile acestora se ocupau de mâncare, în timp ce puradeii înc mai dormeau pe ni te perne mari i albe, a ezate direct pe p mânt, în mijlocul celui de -al treilea cort. O iganc oache , nem ritat , cu sânii goi pe sub bluza multicolor , trecu pe lâng mine i -mi zâmbi, aruncându-i alteia vorba repede rost it , din care n-am re inut decât cuvântul *mândru*. O întrebai atunci pe bab ce înseamn acest cuvânt, iar ea -mi spuse c mândru, pe limba lor, a iganilor, se traduce prin *frumos*.

iganii topeau bronzul cu grij , lucrând numai c u ni te mici creuzete, cu t ciuni mereu aprin i, i nimic mai mult. În forme de lut uscat turnau ceea ce trebuia s devin parte component a viitoarei mele pipe, dup care lucrul reîncepea, mai iute, mai vârtos, sub îndrum rile buliba ei care - i aprinsese pipa i fuma, ar tând uneori cu mâna spre cer i apoi spre focul care trebuia bine potrivit.

iganca îmi f cu semn c e gata s -mi ghiceasc . M a ezai în fa a ei, pe o mic buturug . B trâna închise ochii i începu s bolboroseasc silabe pe care le cr edeam a face parte din ritualul de în elare a vigilen ei clientului.

- Boierule, numili matali îi tefan, ai o cas aici, în târg, î una în capitalî. Nevasta i -a murit di cinci ani, iar copchii n-ai avut niciodat . Matali e ti bolnav di stomac î nici c u ficatul nu stai prea bini. Drepti-s toate ci li zâc?

-Drepte! f cui eu, pu in agitat c ci tot ceea ce -mi spusese iganca corespundea realit ii. Dar tot eu îmi reveneam i -mi spuneam: p i, sigur, toat s pt mâna a avut vreme s afle de prin vecini cine sunt, ce averi am i altele asemenea, lucru nimic mai u or de înf ptuit datorit cotoroan elor care -mi spionau pân i pisica, atunci când aceasta ie ea s îngra e gr dina. Alte lucruri, mai spectaculoase, doream s aflu eu despre mine de la bab ...

- Întinde mâna la bab s ti lecuiasc di boli i di du mani, s scapi cu bini din procesul pe cari î ai la Bucure ti cu colonelul Grigore.

Asta chiar c m lu prin surprindere! De unde tia de procesul cu colonelul? Sigur, citea gândurile, era o str lucit în ale telepatiei i nimic mai mult, c ci, pre de câteva secunde, recunosc, m gândii la acel proces care se derula de peste cinci ani, fiind amânat datorit dib ciei avoca ilor, de zeci de ori pân acum. Ce avea s mai urmeze?

-Puni banul la baba, boierule, s ti disfac di farmi i î sî ti discânt!

M execut imediat i privesc la tot ceea ce face b trâna. A az pe sol baticul adus de mine, desp turindu-l cu grij ; apoi ia un pahar în care pune ap doar pân la jum tate, aruncând în el câteva plante ce mi se par uscate. Apa din pahar începe s sfâr ie u or; b trâna ia paharul i -l înf oar în batic, întorcându-l cu gura în jos. Pentru moment, am o reac ie fireasc : de a o împiedica s fac un asemenea gest, întrucît apa se va scurge prin pâanza transparent a baticului, dar acest lucru nu se întâmpl , spre uimirea mea, tot mai crescând . Baba -mi aduce paharul la ureche, bolborose te câteva cuvinte neîn elese, în timp ce apa sfâr ie u or. Se a terne lini tea, pre de câteva secunde, apoi sfâr itul reapare o d at cu bolboroselile babei.

- Gata, acum e ti dezlegat di farmi i î di boli î di du mani. O s ai o via bun , numai s ai grijî în jurul vârstei di 40 de ani, c am v zut sânji în palma matali. Cineva va vrea s - i ia via a, nu pentru avere, nu pentru case, ci pentru altceva, mult mai di pre , pe care -l por i cu tini di când te-ai n scut...

-Ce anume, ce port cu mine de când m -am n scut, atât de pre ios încât s -mi pun -n pericol chiar via a?

B trâna m privi cu triste e i ar t cu degetele spre cer; norii erau deja deasupra noastr . De unde ap ruser ? B ie ii babei erau gata demult i se strânseser în jurul nostru a teptând -o pe aceasta s - i termine ghicitul. M uit la ceas i v d c este aproape de ora prânzului, lucru extrem de curio s, c ci mie mi se pare c nu au trecut mai mult de 45 de minute de când am venit aici.

-Ia pune- i pipa- n gur boierule, s vedem cum î i ade! m îndemn unul dintre feciorii babei. Iau pipa i o simt cald , afumat , vie. Din fe ele l rgite în zâmbet al e tuturor, în eleg c -mi ade bine.

-S-o por i s n tos, boierule! îmi ur i buliba a care zori b ie ii s sting focul i s strâng corturile.

Le pl tesc atât cât ne-am învoit, apoi ne lu m r mas bun. Plec pu in buimac i oarecum alertat de faptul c numai peste un an de zile a putea s m pr p desc. Din privirea i gestul b trânei în elesesem c mai mult nu putea s -mi spun sau nu avea voie s -mi spun . Dup aproape o sut i ceva de metri de mers, m întorc pentru a le face semn cu mâna. Începuse de câteva secunde s picure mai tare i vroiam s ajung cât mai repede în ora . Când privesc spre corturi, nici urm de igani. Disp ruser într -un mod inexplicabil, *se volatilizaser* , cum ar spune un amic de-al meu. Fac stânga-mprejur i pornesc spre locul unde, cu numai câteva minute în urm , se aflaser iganii cu tot calabălăcul lor. Curios era, i asta o realizam de abia acum, c nici zgomotele fire ti ale unei deplas ri cu c ru ele i nici nechezatul cailor, nu -l auzisem. S fi fost eu atât de prins cu gândurile?

În locul unde fuseser corturile iganilor, asem n toare ca form cu acelea ale indienilor din America, se mai aflau doar trei cercuri destul de mari, de iarb uscat , pe care ploaia înc nu reu ise s le ude, precum i cenu a înc fumegând a focului unde mi se lucrase pipa. Privesc roat , jur -împrejur i nu v d nimic. Îmi masez ochii obosi i i mai privesc înc o dat : nimic! Cât este islazul de mare, nici urm de igani! Alerg atunci spre drumeagul care duce spre p dure, dar nic i în lungul acestuia nu observ nimic...

Numai pipa r mas în buzunarul meu mai confirma c nu am fusesem victima unei halucina ii. Duc mâna la buzunarul de la piept. O simt la locul ei. O scot cu precau ie i mi-o aprind cu oarecare greutate. Tutunul a tras pu in umezeal .

Prin fumul pipei r resc corturi de igani, în liziera p durii. M îndrept c tre ele. Acolo m a teapt b trâna s -mi ghiceasc . Doar e sâmb t diminea i, conform în elegerii, sunt a teptat de cu zori...

Florinel AGAFI EI

orientalia

HYPERBOREEA I SHAMBALLA, DOU CENTRE SPIRITUALE AFLATE ÎN PRECESIE



Ne propunem, prin eseul de fa , s abord m lumea arhaic , nu din perspectiva clasic a istoriei tradi ionale - care acord aten ie evenimentelor politice, economice, sociale - ci din horizontul mitului i al simbolului, întrucât acestea ofer întreaga m sur a vie ii spirituale, încercând a p stra echilibrul între aspectul ezoteric al problematicei propuse i cel exoteric. Astfel, ne vom cantona în dou areale apar inând geografiei mitologice: unul, al Daciei hyperboreene, iar cel lalt al Shamballei, raportând mitologia respectiv unei anumite realit i conturate de izvoarele istorice scrise i nescrise avute la dispozi ie, demers solicitat de fondul comun indo-european al civiliza iilor amintite, care pleac dintr-o realitate arhaic ce ine de o Tradi ie Spiritual Primordial .

În acest generos context vom avea grij ca, la momentul oportun, s observ m unde se situeaz descoperirile arheologice de pe teritoriul actual al jude ului Vrancea, în spe cele

efectuate la Bon e ti i Cânde ti, cu zeci de ani în urm .

Reconsiderarea imaginii clasice, oferit de istoria tradi ional inuturilor cuprinse între Carpa i, Dun re i Marea Neagr , pe de o parte, i a celei himalayene, pe de alt parte, s-a f cut înîndu-se cont de sacralitatea civiliza iilor care le-au dat na tere. În aceast ampl ecua ie, rolul hot rător în apari ia puternicelor nuclee spirituale - a a cum sunt cele din zona Or tie, ori din Kailasa, (Tibet) - l-a avut regiunea montan .

Într-unul din discursurile sale sus inute la Trikala, în aprilie 1996 - intitulat: „Les Montaignes sacrees“, profesorul Edwi n Bernbaum (Berkley University, California) considera c mun ii dispun de o sacralitate nativ , oferit de îns i forma i maiestuoziitatea cu care se ridic deasupra lumii, precum i de faptul c incumb , etajat, imaginea spa iului de unde au pornit. De altfel, muntele - în planul sacru - cap t sensuri greu decelabile, dar descifrabile prin intermediul mitologiei, a a cum este de pild , în Orient, „cazul“ muntelui Meru, considerat „axa cosmic “ a universului.

În funcție de Meru toate se clădesc, după un principiu dharmic, bine stabilit, în veac imemorial. Pentru a pricepe mai corect toate acestea, trebuie să ne amintim că popoarele la care vom face referire în continuare, apar în ea unor lumi ce considerau că ocupă o poziție „centrală”: în cazul traco-dacilor este vorba despre Tula - Centrul spiritual primordial Suprem - iar în al tibetanilor, despre Shamballa. În arealul nostru, Carpații - pentru hyperboreenii migratori coborâți dintr-o regiune situată la nord de teritoriul actual al Țării - au jucat rol de „Axis mundi” reclamând apariția civilizației traco-dacice timpurii, lucru analog în cazul regiunii Kailas. Acolo se va cantona lumea Shamballei, produs inițial în India dar părăsit, pare-se, în prezent, de cunoscuta comunitate atemporală și atipică Shangri-la.

În cazul hyperboreenilor precesia a avut loc urmând direcția nord-sud, în timp ce la tibetani, Shamballa a urcat dinspre sud către nord, urmând traseul etapizat, așa cum se arată simbolic prin reprezentarea solară, arhaică: din echinocliu în solstiul din solstiul în echinocliu. Trebuie să precizăm că centrele spirituale rămân ascunse profanilor, fie pentru că asigură protecția lumii prin influența lor invizibilă, fie că ele sunt, pe pământ, în elese ca imagini ale lumii cerești. Geografia mitică ne-a permis să detectăm și să așezăm pe urmele celor două lumi - a Hyperboreei și Shamballei - în spațiile delimitate de Carpați, respectiv de Tibet, acolo unde adevărurile intuitive ce au impact asupra vieții fiecăruia dintre semenii noștri s-au părăsit, fie inconștient - prin intermediul „tradiției populare” la români - fie conștient, cazul tibetanilor!

Correspondența dintre lumea mitică a Hyperboreei și civilizația născută în Carpați, ori a Shamballei și vieții specifice din regiunea rarefiată a Tibetului, nu credem că este forțată, atât timp cât există destule repere în istoria scrisă și nescrisă (transmise din antichitate și până în zilele noastre) care fac posibil un asemenea raport. Astfel, în vreme ce tradiția hyperboreeană „supraviețuiește” în unele colinde românești, nume de ape sau locuri, ori descoperiri arheologice care scot, sporadic, tezaur compus din elemente solare - artefacte din aur ce prezintă simboluri uraniene evidente, apar înănd unei tradiții apolloniene, asupra căreia vom reveni mai încolo - cea a lumii Shamballei se regăsește, vie, în comunități care își petrec viața în Tibet de mii de ani de zile, și care se deschid doar persoanelor capabile să înțeleagă modul lor

de viață caracterizat, adeseori, drept nefiresc, de către occidentali.

Plecând de la premisa că migrația dacilor hyperboreeni nu a fost una întâmplătoare, ci ghidată de reperele unei înalte conștiințe sacerdotale și folosind semnele geografiei sacre, specifice spațiului carpato-danubiano-pontic, ajungem la teoria emisă de hermeneutul Vasile Lovinescu privind cauza opririi strămoșilor noștri aici: „Ce a determinat oprirea geto-dacilor în arcul carpatic, în afară de unele cauze economice care nu reprezentau în acea vreme fapte hotărâtoare? Explicația ne poate fi dată de geografia sacră a acestor înuturi. Dacă pământul nu este decât o oglindă a cerului, după această geografie, să observăm că lanțul Carpaților are forma Constelației Dragonului, cu capul în Platoul Boemiei, corpul (înima) în Carpați noștri și coada în Balcani. Polul Cerului (centrul Cercului de precesie și nu Steaua Polară) care se găsește în spira principală a corpului Dragonului proiectat pe pământ, apare în platoul transilvan, determinând aici un Centru spiritual” (vezi V. Lovinescu, *Dacia hyperboreană*, p.10!).

Faptul că pământul sacru al Daciei avea o anumită importanță în lumea arhaică, o dovedește și reevaluarea realizată în arealul nostru spiritual, de către renumita cercetătoare M. Gimbutas: „România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între anii 6 500 - 3 500 î.H.(...) a devenit, de asemenea, evident că această străveche civilizație europeană precede cu câteva milenii pe cea sumeriană ... a fost o perioadă de reală armonie în deplin acord cu energiile creatoare ale naturii... Trebuie, ca de acum încolo, să recunoaștem importanța spiritualității Vechii Europe ca o parte a istoriei noastre” (vezi M. Gimbutas, „Civilizația și cultura”, Ed. Meridiane, București, 1989).

Acceptând ca instrumente de lucru, pe de o parte, mitul, ca unitate supratemporală din care toate puerce, iar pe de altă parte simbolul, ca punte de legătură situat între mundan și transcendent, sperăm să putem demonstra că pământul arhaic pe care ne aflăm reprezintă, în fapt, un spațiu sacru ce nu s-a diluat esențial în calitatea sa arhetipală.

Apariția oricărei civilizații se pierde, adeseori, într-un trecut perceput ca fiind obscur și inexplicabil, greu detectabil, dacă nu imposibil, din cauza, fie a mijloacelor de investigare, a metodelor utilizate de savanți, fie a intervalului mare de timp ce desparte momentul inițial al nașterii civilizației respective de prezentul unde acționează

oamenii de tiin angrena i în fluxul cunoa terii, al afl rii.

De o asemenea situa ie incomod era con tient, înc acum mai bine de dou mii de ani în urm , autorul Bibliotecii istorice, Diodor din Sicilia atunci când afirma, f când uz de propriu -i spirit analitic - specific, de altfel, i altor mari înv a i ai lumii antice - c este extrem de anevoios s cercetezi i s dezv lui omenirii întâmpl ri din trecut, deoarece cititorii, mai totdeauna, se vor uita cu neîncredere, alteori cu dispre atunci când, spre exemplu, istoricul le va în irui fapte care au drept suport o cronologie îndoielnic .

i tot marele istoric al antichit ii avertizeaz asupra riscurilor cercet rii, când se alunec pe un teren nisipos - situat exact la limita dintre lumea real i a legendei, între adev rul istoric i cel mitologic - întrucât aceasta va avea parte, adeseori, de înver unate comentarii contradictorii.

inând seama de avertismentul sicilianului i f când abstrac ie de îndemnurile specifice gândirii pozitivistice a lui Auguste Comte, ne-am asumat toate aceste riscuri. În fapt, n-am f cut altceva decât s d m curs îndemnului mai vechi - apar inând filosofiei existen iale serioase - care propunea întoarcerea spre marile teme ale trecutului, scopul fiind acela al complet rii, sau mai bine spus, al umplerii golurilor r s rite în gândirea modern din cauza consum rii conceptelor abstracte.

De i în i i pozitivi tii caracterizau începuturile omenirii drept infantile, totu i nici ei n-au fost capabili s r spund la întrebarea de ce lumea aceea reu ea s ridice problemele aflate în discu ie i azi - privitoare la fiin i nefiin , originea universului, a raportului dintre organic i anorganic, a semnifica iei existen ei îns i. Culmea este c , noi, cu toate mijloacele sofisticate ale tehnicii, n-am ajuns - în numeroase situa ii - decât s verific m i s confirm m multe din adev rurile emise de spiritele titanice ale antichit ii.

Un exemplu în acest sens îl constituie "cazul" H. Schliemann, arheologul german care descoperea Troia cea cântat de Homer considerat , mult vreme, doar produsul imagina iei geniale a poetului grec. A fost de ajuns averea i entuziasmul germanului pentru a se demonstra lumii c , ceea ce p rea de domeniul imaginarului, devenise extrem de concret, extrem de palpabil; cu alte cuvinte, germanul opera pe cord deschis, ar tând lumii întregi, strivit de "adev rurile" purtate din genera ie în genera ie,

cum se demonteaz (demoleaz) un adev r considerat absolut mii de ani, pentru a a eza în locu-i concretul exprimat de versurile homerice.

Dintr-o asemenea perspectiv , „pendularea“ între cele dou lumi (aparent) total diferite, Hyperboreea i Shamballa ar putea p rea - respectând, evident, propor iile - identic aventurii tr ite de Schliemann, de i numai în planul intelectual.

Cercetând îndeaproape cele dou fenomene n scute în timpuri demult apuse, am ajuns la câteva concluzii pe care le-am considerat suficient de serioase pentru a le da curs în rândurile urm toare:

1. ambele lumi, i Hyperboreea i Shamballa suport o abordare atât exoteric , cât i ezoteric ;

2. ambele sunt cuprinse în izvoarele scrise arhaice i, ceea ce este mai interesant, cronologia lor este extrem de apropiat , referirile grecilor cu privire la lumea hyperboreenilor ducând c tre sfâr itul mileniului al II-lea î.H. i începutul mileniului I î.H., în vreme ce cronologia oficial a regatului Shamballei men ioneaz pe primul s u rege, Suchandra – Dawa Zangpo, în secolul IX î.H. (878-876 î.H.);

3. ambele sunt situate - inând cont de geografia mitic - în nord, acest „punct cardinal“ având înalte valen e sacre. S nu uit m c , la Sarmizegetusa, de pild , exist un pavaj circular de andezit, intitulat „Soarele de andezit“, care indic acela i punct cardinal, nordul (!);

4. ambele sunt manifest ri ale unor civiliza ii indo-europene, cu certe puncte comune, atât în ceea ce prive te via a ritual , social , cât i aceea de familie, de cast – mai pu in în cazul hyperboreenilor geto-daci, unde nu exista riguroasa organizare specific sistemului castelor din spa iul hindus. Întâlnim, îns , situa ia regelui-zeu, sau a marelui preot-rege, care nu e specific doar Babilonului sau Egiptului ci i indo-europenilor: în lumea iranian , spre exemplu, se vorbe te de regalitatea sacr , iar la budhi ti, în India, Buddha este numit „regele universului“.

5. în acela i timp, ambele sunt regiuni care apar in geografiei mitice, spirituale, c ci despre Hyperboreea se discut uneori ca fiind „t râmul pur, al celor ferici i“, în vreme ce despre Shamballa, yoginii afirm c se afl „în locul cel mai ascuns al inimii“, i c nu trebuie s mergi prea mult pentru a ajunge la el, doar etapele - extrem de grele - care se impun a fi trecute, întârziindu-l pe „c l tor“ în ascensiunea c tre Centrul Fiin ei.

În Tibetul rarefiat, preoii lama au creat de-a lungul timpului mai multe cri, a a numitele C l uze, care-l pot purta pe "c l tor" spre mirificul t râm al Shamballei, descris ca orice regiune terestr de vis (un adev rat „picior de plai/pe-o gur de Rai”), cu lacuri, p duri, fluvii, mun i etc.

Este vorba, în ambele cazuri - a a cum ar ta Bauman când discuta despre civiliza iile str vechi - despre fascina ia declan at de gândul c ar fi existat un timp primordial, paradisiac, când oamenii nu cuno teau moartea, munca, având hrana la discre ie i totul p rea c va dura la nesfâr it.

Mitul paradisului pierdut exalt omul, prezentându-l în deplina sa libertate, tr ind beatific fiecare moment, spontan i f r încorset ri ideatice; el este prezent la aproape toate popoarele lumii, chiar din perioada indo-european . Interesul nostru se va focaliza, mai departe, asupra demonstra iei existen ei -în spa iul geografic concret, carpato-danubiano-pontic i tibetan - spiritului Hyperboreei, respectiv Shamballei.

Grecii plasau *Hyperboreea* dincolo de vântul Boreos, vântul de nord, despre care tim, azi, c este un vânt neperiodic, catabatic, cu caracter local. Dezvoltat în regiunile de munte unde se acumuleaz aerul rece, se pr v le te brusc, în cascade de aer înghe at, asupra apelor marine mai calde din zona litoral apropiat . Cunoscut de Diodor prin intermediul lui Hecateu, vântul purta denumirea de Boreos, în vreme ce azi este numit Bora. Ni se pare foarte important discu ia în jurul acestui fenomen meteorologic, deoarece în opinia noastr , vântul Bora este în m sur s ne ajute la delimitarea în spa iu a teritoriului locuit de hyperboreeni.

Bora se formeaz în mun ii Dinarici i Podi ul Karst, undeva la o altitudine de aproximativ 1000 de metri, deasupra M rii Adriatice. Este un vânt violent, surprinz tor, mai ales, pentru grecii sosi i acum aproximativ 2600 de ani în regiunile noastre i obi nui i cu climatul cald al rii lor de ba tin .

Acest vânt nu este doar apanajul regiunii adriatice, ci i acela al Caucazului, unde se formeaz periodic i constant, coborând spre rmurile M rii Negre - nu departe de Novorosiisk azi - media ac iunii sale fiind de 46 de zile pe an. Grecii, mari c l tori i coloni ti în Marea Neagr cât i în Mediterana, au putut cunoa te ac iunea nefast a acestui vânt care înghe a apele m rii, devenit punct de reper în localizarea lumii cunoscut de ei foarte bine, ceea ce nu se poate sus ine în compara ie cu mai

pu în cercetata zon de dincolo de Bora, amplasat mai spre nord.

Diodor vorbe te despre legenda hyperboreenilor afla i, undeva, la nord de ara cel ilor, loc unde istoricul n-a ajuns, dar despre care spune c ar fi - de fapt - o insul în Ocean, care nu este mai mic decât Sicilia (aproximare ce poate fi eronat , atâta vreme cât compara ia se face folosindu-se alte surse, decât cele proprii!).

Insula ar fi având un p mânt bun, roditor, iar clima atât de prielnic , încât s-ar ob ine dou recolte pe an. Ea este locul natal al Zei ei Leto, mama lui Apollo i a Zei ei Artemis. Istoricul mai afirm c hyperboreenii l-ar adora pe Apollo - zeul cel prea puternic - iar în acea insul ar exista un templu închinat lui, precum i o incint sacr , m rea , rotund , ridicat în cinstea aceluia i zeu. S-a crezut, pân la noi, c Oceanul despre care vorbea Diodor, ar fi Atlanticul de azi, îns informa iile corecte demonstreaz c grecii foloseau denumirea de „Ocean“ atunci când vorbeau despre Marea Neagr , ceea ce ar însemna c hyperboreenii ar fi fost un neam situat undeva în nordul M rii Negre; mul i s-au gr bit s afirme c este vorba chiar despre traci, c ci doar de la ei au pre luat grecii cultul zeului Apollo – lucru, de altfel, adev rat - în vreme ce credin a în nemurirea sufletului ar fi tot de origine hyperboreean - conform lui Schroeder - aser iune la care ader i Kazarow atunci când afirm c , din acest punct de vedere, asem narea dintre ge ii nemuritori i hyperboreeni, este mai mult decât evident , ace tia din urm nefiind altceva decât un neam care locuie te în cer, ducând o via spiritual , undeva, dincolo de mun ii unde se reg sesc sufletele celor mor i. Ad ug m noi, c aceea i idee legat de nemurirea sufletului se reg se te la hindu i, de unde probabil au preluat-o i grecii, dup contactele cu arealul geografic i spiritual specific subcontinentului indian.

Megasthenes, Simonides, Pindar, cunoscui mitografi, afirm , la rândul lor, c Hyperboreii, care „tr iesc o mie de ani“, locuiesc undeva în nordul Traciei, chiar mai spre nord, în regiunea mun ilor Rhipei. Localizarea Hyperboreei ni se pare important deoarece, în func ie de ea, putem discuta cu totul altfel în s i istoria tracilor. Pentru aceasta ne-am oprit la Herodot, considerat nu doar un mare istoric, ci i un c l tor pe m sur , ai c rui ochi au v zut trei continente: Asia, Europa, Africa. Preciz ri folositoare demersului nostru afl m în Istoriile sale, Cartea a IV-a, XXXIII-XXXV. El spune c daruri importante au ajuns la sci i tocmai de la hyperboreeni, pentru ca s fie purtate c tre

Adriatica și apoi mai spre sud, de unde dodonienii (trib elenic), le-au îndreptat spre Golful Malic, trecând marea în Eubeea, de acolo la Carystos, ocolind Andreesul până la Tenos și, în cele din urmă, la Delos. Informația devine, astfel, extrem de utilă, deoarece plasează Hyperboreea în estul Europei și nu în Vest, la nord de inutul celilor. Tot Herodot arată că trimisiile hyperboreenilor, nemaîntorcându-se acasă, au hotărât ca darurile pentru Delos să fie trimise prin intermediul vecinilor lor, ascunse în paie de grâu. Or, se știe, femeile trace aduceau jertfă reginei Artemida folosind întotdeauna paie de grâu. Faptul că la Delos grecii, mai târziu, ajung să-l cinstească pe Apollo, ca și traco-hyperboreenii, nu ni se pare de neînțeles, deoarece Diodor din Sicilia afirmă că tracii și helenii aveau relații foarte bune, prietenoase, iar schimburile de ofrande într-o cinstită și slăvită a celuiui zeu, Apollo, par firești. Aceeași afirmație o întâlnim și la Herodot, care întregte ideea prieteniei traco-elenice. Ce ne spun izvoarele arheologice astăzi?

În spațiul dintre Carpați, Dunăre și Mare arheologii au descoperit mai multe carevotive solare din bronz, așa cum sunt cele din Alexandria și Costești-Orștie, așa cum vechime se situează în jurul anului 1000 î.H. Este momentul să zăbovim asupra simbolului solar, specific popoarelor indo-europene și pstrat până târziu - în apropiere chiar de inuturile vrâncene, în situri precum cele de la Răcătău, Poiana, Brad, Moigrad. E vorba despre celebrele tamga, care la tataro-mongoli erau semne individuale ori tribale aplicate pe diverse obiecte. Ele se pstrează pe obiectele geto-dacice tîrzii, din sec. II-III e.n., lucru care demonstrează importanța lor spirituală. Interesant e faptul că simbolul utilizat mai des este cel al svasticii, întâlnit și în arealul indian, ca semn sacru al tuturor sectelor din subcontinent până azi. La origine, svastica a reprezentat un fel de cruce încârligată, așa cum se află și pe multe din obiectele geto-dace, dar regăsit și în motivele geometrice ale vestimentației populare din anumite regiuni ale rii, azi fiind identificat de savanți ca simbol solar care semnifică „deplasarea” circulară a astrului pe bolta cerului. (vezi „*A Sanskrit-English Dictionary*“, by Sir M.Monier-Williams, Motilal Banarsidas, New Delhi, 1993, p. 1283!). Dar simbolurile sacre sunt transmise peste milenii, din generație în generație și dacă se ne referim la descoperirile arheologice de pe teritoriul județului Vrancea, am vedea că acestea sunt nelipsite. Astfel, raportîndu-ne cronologic, primul popas îl vom face la Bonet, acolo unde

s-a descoperit o aezare preistorică, uimitoare prin ceramica și pictate folosite simbolul spiralei, aidoma celebrei culturi cucuteniene. Spirala nu este un simplu joc artistic al făuritorului de vase ceramice, ci un semn cu valențe sacre, specific acelor timpuri atât de îndepărtate; dacă ea este realizată în poziție plană atunci discutăm despre traseul labirintului, adică al întoarcerii către centrul spiritual; dacă spirala este dublă, ea evocă două misiuri complementare, cele ale vieții și ale morții; în fine, dacă spirala este încrucișată, așa cum se întâmplă și pe vasele descoperite la Bonet, atunci ea formează svastica, același simbol solar, de care vorbeam mai sus. Tot la Bonet s-a descoperit un vas care are pictat simbolul flori cu asepetale, ceea ce, în opinia noastră, presupune ideea de stabilitate, echilibru, „natură naturată”, respectiv cele ase direcții ale spațiului (4 orizontale plus zenitul și nadirul). Sunt semne care demonstrează că populația din spațiul nostru era una cu valențe spirituale solare și nu chthoniene, care se vor transmite în timp, noi regăsim-le și în cadrul culturii de la Căndești, acolo unde s-a descoperit un important centru de cult, circular, precum și obiecte cu decorație plastică în relief, simbolizând steaua sau cercul. Trebuie spus că cercul are valențe benefice, lucru pstrat până târziu în arhitectura multor edificii antice, datorită caracterului său celest. Tim, azi, că orice model sacru arhitectural antic (vezi stupa ori koubba islamic) avea prevăzut cupolă sferică. Prezența unor asemenea artefacte și în regiunile extracarpatice, nu face decât să demonstreze faptul că ele au iradiat în întreg spațiul locuit de strămoșii noștri, purtătorii și pstrătorii tradiției hyperboreene solare. Ca noutate absolută a demersului de față, credem că svastica este legată de fenomenul precesiei centrului spiritual pe care și-l legitimau prin aezarea lor în platoul transilvănean și calendarul din muniile Orștie, geto-dacii. Svastica semnalizează deplasarea - în funcție de punctul cardinal nord - centrului primordial Tula, mai întâi către sud, iar apoi spre răsrit, finalul consemnând prezența sa către apus. Așa cum am mai afirmat, o deplasare solstițial-echinocșială, la nivel cosmic, este receptată numai de cei care se desprind din spațiul și cugetării profane.

Revenind în planul concret-fizic și apelând din nou la arheologie, observăm că și monedele geto-dacilor scot în evidență prezența lui Apollo. Zeul hyperborean este descoperit în mai mult de zece variante monetare, împreună cu Artemis, în spațiul Daciei arhaice. La toate acestea se adaugă sanctuarele dacice care

amintesc de cultul soarelui, între cel mai important, evident, numându-se cel de la Sarmizegetusa Regia. Iată, a adă, cum arheologia sprijină afirmațiile anticilor legate de cultul zelui luminii la traco-daco-gei.

Tot astfel vor sta lucrurile și în cazul spuselor lui Homer, care susținea că tracii s-au prezentat pe câmpul de luptă din fața cetății Troia folosind arme și armuri din aur, metal prețios care semnifică aceeași legătură cu lumina și cultul Soarelui, respectiv cu adorarea lui Apollo. Adevărarea spuselor homerice s-a realizat în urma scoaterii la iveală a numeroase asemenea artefacte. Însă, cel mai important punct de reper pentru cultul lui Apollo hyperboreu, citit și pentru „localizarea” Hyperboreei, îl reprezintă celebrul templu ridicat în Insula Eripilor. Din păcate, astăzi el nu mai prezintă decât firave urme, ultimele cercetări arheologice de care avem cunoștință, aparținând ruinelor, fiind efectuate acum 180 de ani în urmă. Ele scoteau la iveală - conform notelor lui Kazarow - un templu impunător, ridicat din marmură, ce servea, periodic, anumitor ritualuri solare. Siguranța acestui fapt o comunică același V. Lovinescu, hermeneutul care dă o nouă interpretare textului lui Hecateu din Abdera, acolo unde se vorbește despre hyperboreenii din insula Leuky (cea albă) care străvesc locul nașterii Latonei, mama lui Apollo, nascută aici. Informațiile oferite de Hecateu sunt interesante, așa cum este și aceea prin care se spune că „din această insulă (adică a Eripilor, n.n.s!) se poate vedea Luna”. Bine, dar Luna se poate vedea din oricare loc al planetei noastre, deci informația ar putea părea, cel puțin bizară. Nu și pentru Lovinescu, bun cunoscător al limbii grecești, care vede în termenul „Selene” nu cuvântul Luna, ci brațul Dunării, numit și azi Sulina! Deci, ceea ce se vedea din insula „nesos makaron” (Insula „Prea Fericiților”) - adică a Eripilor, azi - nu era astrul ceresc, ci brațul Sulina!

Tot Hecateu afirmă că stâncile insulei sunt boreazii, ceea ce reprezintă o confirmare, în plus, a faptului că hyperboreenii și ei aveau stabilită spațiul vieții lor, chiar în cel al României de azi. Un alt element - de data aceasta lingvistic - ce sprijină demonstrația, îl reprezintă denumirea cetății Piroboridava, care îndreaptă gândul tot la hyperboreeni, așa cum se întâmplă și în cazul Buridavei.

Informațiile prezentate tind să contureze ideea că Hyperboreea a coincis teritoriului situat la nordul Dunării, respectiv celui locuit de traco-daco-gei, lucru care se poate susține și cu argumente de ordin religios,

dacă raportarea se face la zeii tracilor: Apollo, Dionisos, Orfeu, Ares și chiar Hermes adopta și, ulterior, de greci.

Afirmăm, la începutul eseului, că există puncte comune între Shamballa și Hyperboreea și credem că am reușit să le punctăm; ele sunt rezultatul în elegerii celor două lumi din perspectiva culturii spirituale, unde Hyperboreea era percepută ca un „tărâm al celor fericiți”, situat undeva dincolo de spațiul lumesc, aici consumându-se una dintre identitățile cu lumea Shamballei, afirmațiile despre aceasta fiind mult mai categorice și nuanțate. Astfel, legendele foarte vechi spun că există trei Shamballe: 1. cea concretă, exterioară spiritului, care se poate plasa, ca și Hyperboreea - dacă ne raportăm la roza vânturilor - undeva la nord de Kamir; 2. Shamballa interioară care se află ascunsă, camuflată în propriul nostru corp și propria minte, 3. Shamballa reprezentată de „Kalachakra mandala” și zeii săi.

În tibetan, Shambalei și se spune „bde byung” ceea ce, în traducere, ar însemna „sursa fericirii”, de unde și identitatea cu „tărâmul celor fericiți” din lumea hyperboreeană!

Iată, însă, ce spune tradiția cu privire la tărâmul controversat al Shamballei: urmare a cererii regelui Suchandra, primul rege important al Shamballei, Buddha și-a luat înfișarea unei zeități și și-a dăruit acestuia cele mai înalte învătăuri. Regele venea din nordul Kamirului însoțit de 96 de generali și alți 96 prinți din regate supuse lui. După ce învătura a fost primită, regele a scris textul „Kalachakra-tantra” care cuprinde 12.000 de versuri. Regele Suchandra a fost primul dintr-o lungă serie care coboară din secolul IX î.Hr. și va ajunge până dincolo de anii 2300 (!) Târziu, în jurul anului 1020 maestrul indian Somanatha a introdus „Kalachakra-tantra” în Tibet, pentru că învătura sa să fie preluată din secolul al XII-lea de Universitatea din Nalanda. Această universitate avea să fie distrusă de invazia arabilor care se vor „strădui” să desființeze nu numai cultul lui Buddha ci și pe cel al Kalacakrei.

Tradiția legendară mai afirmă că Shamballa este așezată pe râul Sita, cunoscut ca Tarim - în Asia Centrală - apăsându-se și azi la nord de Takla Makan.

Era înconjurată de munți înzăriți și de pământuri întinse, care o separau de Tibet. Pictural, este reprezentată ca o mandala în formă de lotus cu opt petale, în interiorul creia se întâlnesc minunatele clădiri locuite de maeștrii tantra. În centrul mandalei se ridică palatul Kalapa. La sud de acesta se află parcul din lemn de santal, la est

lacul Manasa, iar la vest lacul lotusului alb. Plasarea Shamballei în regiunea Tibetului are unele rațiuni care în de simbolismul și sacralitatea regiunilor înalte a a cum avea și sus în E. Bernbaum, care preciza că munții - precum cei din Bali (Gunung Agung) sau Tibet (Kailas) - reprezintă modelele clasice pentru miticul munte Meru, principala axă cosmică în jurul căreia se situează cosmologia hindusă și buddhistă. Ideea că Shamballa se găsește undeva, dincolo de lumea concretă, fizică, rupt de patologia deviată a societății umane, este pusă în legătură cu dorința subconștientă a insului, regăsit în inconștientul colectiv, de a ajunge, odată dată o dată, să se identifice ființei de dinaintea căderii din Paradis. Ajungerea în Shamballa presupune trecerea într-un plan pe care mintea nu-l poate cuprinde cu atributele sale specifice, limitate, într-un spațiu unde se află o comunitate a ființelor perfecte și pe cale de a deveni perfecte, al căror scop suprem l-ar constitui controlul și ghidarea evoluției omenirii. Tibetanii – care dau dovadă de cel mai înalt misticism prin Kalacakra, considerat drept izvorul din care se alimentează Shamballa - susțin că trâmă înaltă, unde poate ajunge doar o ființă pură, este bine păzită de ființe cu puteri supraomenești. În acest sens, există chiar și o "dovadă" publicată în anul 1900, în ziarul indian *Statesman* unde se afirmă că un britanic, aflat în Himalaya, în camping, a văzut o ființă foarte înaltă, luminoasă, cu păr lung. Ființa a dispărut brusc, iar martorul britanic a povestit tibetanilor ce i s-a întâmplat, cu toată uimirea și entuziasmul specific occidentalului în aflare de senzațional, însă replica locuitorilor Tibetului a fost una căt se poate de calmă și dezarmantă: *"ai văzut pe omul și peșterii care strălucesc la granița pământului sacru!"* Este o istorioară care ar putea inspira neîncredere, dacă ar fi un caz singular, izolat, însă mai aproape de zilele noastre, renumita exploratoare, care a petrecut în Tibet 14 ani, Alexandra David-Neel, autoare de importante cărți ce dezvoltă unele aspecte ale misticismului tibetan, a avut parte de o întâlnire misterioasă cu o ființă ce se mișcă extraordinar de rapid, ea descriind ulterior evenimentul astfel: *"L-am putut vedea extrem de calm, cu o impasivitate a feței extraordinare și cu privirea ațintită, undeva, în înălțimea cerului, acolo unde pare că se află situat un straniu obiect invizibil. Omul acela stătea nemișcat, pentru că apoi să pornească în salturi foarte*

mari, cu pași de o elasticitate demnă de o minge și regularitate specifică unui pendul".

Faptul că vechile texte tibetane conțin evenimente istorice petrecute în Shamballa, la care se adaugă o listă lungă de regi care au domnit și domnesc în regat, îi determină pe tibetani să afirme hotărât că ea există cu adevărat.

În sprijinul lor vin și profețiile regilor Shamballei de acum un mileniu în urmă, care avertizau asupra dezintegrării budhismului în Tibet, a invadării sale de către chinezi, profeții care s-au împlinit. Pe de altă parte, arheologii din Orient au scos în ultimul secol suficiente vestigii care să dea certitudinea că Shamballa - acest trâmă considerat spiritual prin excelență - s-ar fi aflat cândva și în planul lumii fizice, materiale, printre recentele izvoare istorice care sprijină o asemenea aserțiune fiind "Gandhari Dhammapada", dat publicității în 1962, dar descoperit în 1892, la Khotan. Nu ne-ar mira să avem parte de o epocală descoperire în această direcție - mai ales după ce savanții îi vor fi spus ultimul cuvânt asupra manuscriselor ciudate aflate, de curând, în estul Afganistanului. Profesorul Richard Salomon - din cadrul Universității Washington - oferă câteva amănunte legate de cercetările efectuate de arheologi în Afganistanul oriental, în *"The Journal of the American Oriental Society"*, vol.117, nr.2 pp.353-358. În discuție se află câteva manuscrise realizate pe coji de mesteacăn, protejate în vase din lut, acoperite cu capace tot din lut și care, descifrate parțial, au demonstrat că au fost scrise în pali, sanscrit, chineză și - ceea ce este mai important pentru demonstrația noastră - tibetană. Scrierile pun în evidență o înaltă cultură și civilizație, care s-ar fi dezvoltat în acele regiuni, poate și sub impulsul târziu al colii de la Gandhara. (Kandahar, astăzi?) Ele pot fi clasificate în poezii populare ce tratează viața lui Buddha, povestiri ale marilor fapte, un fel de Jataka redactate în sanscrit - texte canonice, comentarii asupra acestora și un tratat privind legea, respectiv dharma, care guvernează atât Universul cât și lumea. Dar cum traducerea nu au fost finalizate, o concluzie nu s-a putut formula asupra manuscriselor recent supuse investigațiilor. Prin urmare, putem încheia demersul nostru aici, manifestându-ne speranță că am putut contura câteva baze noi de discuție, privind existența-nonexistența a două lumi cu sevă mitologică: Hyperboreea și Shamballa.

1. Luc Benoist, *Semne, simboluri, mituri*, Ed. Humanitas, 1995.
2. Sir M.Monier – Williams A *Sanskrit-English Dictionary*, Motilal Banarsidas, New Delhi, 1993.
3. Angello Moretta, *Spiritul Indiei*, Ed. Tehnic , Bucure ti, 1993.
4. Vasile Lovinescu, *Dacia Hyperboreean* , 1995.
5. Nicolae Densu ianu, *Dacia Preistoric* , Bucure ti, Institutul de Arte Grafice „Carol Gobl“, 1913.
6. Arheologia Moldovei, tom XV, Academia Român – Filiala Ia i, Institutul de Arheologie Ia i, 1992.
7. Thraco-Dacica, tom XI, 1-2/1990, Academia Român , Institutul de Tracologie, Editura Academiei Române.
8. M. Marti , *Civiliza ie, istorie i cultur indian* , Ed. t. i Enciclopedic , Bucure ti, 1987.
9. G.Tucci, *Teoria i practica mandalei, cu referire special la psihologia modern a adâncurilor*, Ed. Humanitas, 1995.
10. Herodot, *Istorii*, vol. al II-lea, Ed. tiin ific , 1964, Bucure ti.
11. Diodor din Sicilia, *Biblioteca istoric* , Ed. Sport - turism, Bucure ti, 1981.
12. V. Pârvan, *Getica*, Editura Meridiane, Bucure ti, 1982.
13. I.C.Dr gan, *Noi, tracii*, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1976.
14. Hadrian Daicoviciu, *Studii Dacice*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1981.
15. Paul Mackendrick, *Pietrele dacilor vorbesc*, Ed. tiin ific i Enciclopedic , Bucure ti, 1978.
16. Gheorghe M h ra, *Circula ia aerului pe glob*, Ed. t. i Enciclopedic , Bucure ti, 1979.
17. Dorin Iancu, *Prin rile boreale*, Ed. Albatros, Bucure ti, 1980.
18. Plutarh, *Vie i paralele*, vol al III-lea, Ed. tiin ific , Bucure ti, 1966.
19. M. Petrescu-Dâmbovi a, *Scurt istorie a Daciei preromane*, Ed. Junimea, Ia i, 1978.
20. M.Eliade, *Istoria credin elor i ideilor religioase*, Ed. tiin ific , Bucure ti, 1991.
21. V. Pârvan, *Dacia*, Ed. tiin ific , Bucure ti, 1972.
22. James Redfield, *Secretul Shamballei*, Ed. Mix, Bra ov, 2002.
23. H. Zimmer, *Filozofiile Indiei*, Ed. Humanitas, Bucure ti, 1997.
24. Lobsang Rampa, *Muntele sacru*, Ed. Herald, Bucure ti, f.a.
25. Dalai Lama, *Comorile budhismului tibetan*, Ed. Herald, Bucure ti, 2001.
26. Lama Anagarika Govinda, *Bazele misticii tibetane*, Ed. Humanits, Bucure ti, 1998.
27. Alexandra David-Neel, *Mistici i Magicieni în Tibet*, Aldo Press, Bucure ti, 2001.
28. Alexandra David – Neel, *Ini ia ii Tibetului*, Aldo Press, Bucure ti, 2001.
29. Alexandra David Neel, *Tainele înv turilor tibetane*, Ed. Nemira, Bucure ti, 1995.
30. Jean Delumeau, *Religiile lumii*, Ed. Humanitas, Bucure ti, 1996
31. Hajime Nakamura, *Orient i Occident*, Ed. Humanitas, Bucure ti, 1997.
32. Rene Guenon, *Simboluri ale tiin ei sacre*, Ed. Humanitas, Bucure ti, 1997.
33. Angelo Moretta, *Mituri indiene*, Ed.Tehnic , Bucure ti, 1998.
34. în Arheologia Moldovei, Academia Român -Filiala Ia i, Institutul de Arheologie Ia i, tom XIII, 1990, „Geneza culturii Noua în zonele de curbur ale Carpa ilor r s riteni“, Marilena Florescu, Adrian C. Florescu.
35. în Dacia, *Recherches et decouvertes archeologiques en Roumanie* , Fondateur Vasile Pârvan, III-IV, 1927/1930, Musee National Des Antiquites, „La station prehistorique de Bon e ti“, Vladimir Dumitrescu.

prof. dr. **Florinel AGAFI EI**

coresponden sibian

A PL SMUI T CEREĂ ÎN TOATE LIMBILE P MÂNTULUI

...Indiferent din ce anotimp a scoborî, Toamna îmi r sare asemeni unei Insule Elena a sentimentelor unde a complota s fiu exilat. Dintre anotimpurile care ne -au mai r mas în bun a ternare dela Bunul Dumnezeu, Toamna mo tene te bunul sim al vremurilor mitologice în care Cump tarea, Bunul Gust i Polite ea se omeneau spre a ne ferici clipa de eternitate destinat acestui p mânt.

Din vremea copil riei toamna îmi uime te pasul i sufletul. Peste noapte îmi pare c nu mai p esc peste acelea i zile dogorite ale verii, iar omule ul din mine prinde curaj a se înrudi cu natura. Dinspre Miz noapte vântul îmi adie melancolia scoborării lui Cronos pe P mânt. Dinspre Miaz zi mugurii dimine ii m cople esc cu gândul c timpului meu nu-i cad filele din calendar, ci numai frunzele melancoliei din zilele de ieri. Toamna am curajul vorbirii deschise lui Dumnezeu. Îi cer socoteal pentru recolta de peste an, îl îndur, prin gem narea sufletului meu cu Rug ciunea, s m binecuvânteze i de -amu într-un an cu pâinea cea de toate Toamnele.

Refuz s simt c toamna se num r filele vie ii mele. Dimpotriv simt rena terea într bucuria de a Fi – sufletul mi se lumineaz la chip în fiecare zi pe care soarele o scald în lumina sa. i sunt mult mai atent la timpul ce mi se cuvine, îmi dr muiesc cu grij spornic clipele pe car e le cadorisesc familiei, prietenilor, semenilor i Copilului din mine. Pentru c toamna m joc. Cu frunzele, cu razele ar mii care se reflect în verdele frunzelor, câmpiei, p durii. Da, nu ceti i acest gând neîncrez tori – toamna, natura r mâne la fel de verde precum o cunoa te i domniile voastre din prim var . Ni se pare nou , ne - d inuitorilor, c ea p le te la chip. E o iluzie a Luminii. Regia B trânului este atât de uman încât to i oamenii se bucur în tot acest ano-timp de o cromatic ne-lumeasc . i r mân surprin i de propriul suflet – care îi ademene te într-o galerie de art a sentimentelor.

Toamna sunt cu adev rat tân r. În mijlocul Naturii care în aparen migreaz c tre senectute, eu redescop r fericirea din mine. M trezesc cu soarele i m h r zesc nop ii odat cu Luna.

licen iat/masterand tiin e Politice **Adrian IGLEA**

paradidactica

MINIST(E)RUL PE BAZ DE PREZERVATIVE...

De o vreme încoace, bântuie, prin colile patriei noastre, mutre dubioase de psihologi (ca ni te comploti ti din Republica Vene ian ...numai mantia pe fe e le mai lipse te...)...cu ni te teste - tr snet... i cam tr snite, i tr snitoare. De unde vin ele/testele?! „De la Minister!” – i se r spunde cu ifos, colea...În instruc iunile/”introduc iunea” acestor teste, scrie c „r spunsurile oferite nu au implica ii profesionale sau financiare”, dar, la vreo doi profesori, de prin jude ul meu, li s-a cam sugerat (a a am auzit...) c-ar fi cazul s - i fac bagaje, în urma pred rii acestor teste, c tre acei „kapo”, pe post, cic , de „psihologi”...Responsabili „cu munca”...care munc ?!

De fapt, cine cite te mai cu aten ie „introduc iunea”, are de ce s fac frisoane: „R spunderea pentru corectitudinea in forma iilor oferite v apar ine în totalitate, cu implica iile legale de rigoare”...Adic , ce „implica ii legale de rigoare”?! Mister total...dar tocmai de aia ar cam trebui s te ia cu frisoane: oare nu s-a „pus”

de-o lege secret , care s -i m tr easc pe am râ ii de profesori (chit c nimeni nu le invidiaz , în ara Româneac , posturile i, mai ales, salariile...) ?! Ba, s-o fi pus, c ci a a se procedeaz în ri oara noastr fascinant ...cu surprize de Mo Cr ciun...pe dos!

Dar, nu sunte i curio i pe ce criterii li se preg te te „debarcarea”, acelor profesori slabi de înger, care se las intimidat de „implica iile legale de rigoare”, i nu- i în sinceritatea în frâu?! Ba, cred c ar merita s „ad sta i” ni el... i s asculta i genial de subtilele i... „esen ial de esen ialele” întreb ri ale testului cu pricina..., vânturat ca steagul ciumei, prin l ca urile de educa ie/înv tur ale României...

Ia asculta i aici:

– „A i avut vreodat probleme emotionale/psihocomportamentale?”(pagina 3). Observa i cu ce/cât subtilitate abisal te ispite te psihologul lui Pe te Pr jit... – ca s te prind în „undi a” lui?! ...C , dac ai avut „probleme emotionale”, i n-ai fost, în via , un, pardon, porc, lipsit de

emo ionalitate... – „c rel” din înv mânt!
Înv mântul nu are nevoie de „probleme
emo ionale”!!! Are nevoie, probabil, de m celari,
sau de găzi...Da' de care probleme are nevoie?!
Financiare, pagageal , ori b i de n mol pe
burt ?! P i, de tept eilor de psihologi
guvernamentali, pân i profesorii de
Matematic (ba, poate, în primul rând ei, c ci, în
majoritatea cazurilor, elevii nu se au bine cu
abstrac iunile Matematicii...) devin „emo iona i”
de catastrofala lips de interes a elevilor, i
strâng din din i, ca s nu urle, ori s se suie pe
pere i, de atâta...euforie... Dar mite un profesor,
s zicem, de Român , care trebuie s-o fac pe
George Vraca, Mircea Albulescu i pe Dem
R dulescu, deodat , ca s -i în în priz , cât de
cât, pe...”rocker-a îi mamei rocker-
a i”...veterani de discotecii i pockera e pe
calculator...

- À propos de euforie...Asculta i ce str bateri de
interes are Minist(e) rul **Educa iei i Cercet rii**
(aceste dou cuvinte: EDUCA IE, respectiv
CERCETARE - încep s dobândeasc , prin
testul de psihologie pus de noi în discu ie, ni te
conota ii semantice de-a dreptul sinistre... –
trimi ând la no iunile de „lag r/gulag/RE-
EDUCAREA PITE TI” , respectiv la
personalit ile serafico-istorice Goebels-Beria-
Nikolski...): „A i avut vreodat o dispozi ie
euforic (asem n toare cu o stare de „be ie”),
comportamente necontrolate - de exemplu,
contacte sexuale neprotejate frecvente, cheltuieli
extravagante...”(pagina 4). R mâi „tablou”, în
fa a unor astfel de formul ri i interese
ministeriale...Deci, ce-i doare i pe unde-i doare
pe ministerialii educa iei?! Dac a avut vreun
profesor „vreodat ” vreo „dispozi ie euforic ”?!
P i, da, cam au dreptate ace ti „goebels”-i ai
educa iei: dac un profesor, coco at de
responsabilit i de hârtii inutile, pân la
p mânt (i b gat chiar **SUB** p mânt! – a i f cut,
domnilor psihologi ai lui Pe te, vreun studiu
statistic...- era mult mai interesant, v garantez! –
cam câ i profesori mor, anual, de **infarct**
miocardic?!...), poate s mai devin i
„euforic”... - aceasta, da, „rezon”, ar fi o stare
COMPLET ANORMAL !!! Adic , un Traian
B sescu, **pre edinte de ar** , î i poate permite s
aib , continuu, st ri euforice(... i supra-
euforice!!!), de i, în mod normal, EL, în primul
rând, ar trebui s fie coco at de grijile i
necazurile acestui neam încovoiat de tragism... –
dar ca un profesora /înv tora s aib dreptul la
vreun moment de „dispozi ie euforic ” – ca mai
va!!! Nici dac - i, s zicem, însoar b iatul, cu
vreun plod/pload de-a (l) ...sus-numitului

B sescu???!!! C tot a ajuns fata lui B sescu
notar, la P une ti-Vrancea, deci, s-ar putea zice,
a devenit „abordabil ”, din punct de vedere al
socio-„matrimoniului” provincial...

...Dar, bineîn eles, dac îndr zne te s scrie
profesora ul/înv tora ul c a cutezat s ob în
o „dispozi ie euforic ” – asta înseamn , în
limbajul cifrat al psihologilor ministeriali, ori c
e beat cri , PE VECIE - ori c s-a
z rghit/”dilit”!!! i...nicio mil !!! „OUT!!!”
(...de i, de z rghit, **POATE C S-O FI**
Z RGHIT „ÎN SLUJBA” ROCKER-
IZA ILOR SOCIET II DE CONSUM
NEO-LIBERALE...).

... i ce grijii îi mai r zbat pe psihologii
ministeriali?! Dac profesorul/profesoara „au
avut contacte sexuale neprotejate frecvente”...E
difil de p strat un limbaj urban, în aceste
circumstan e...În mod normal, abordarea ar
trebui s fie cam în stilul „becal istico-b sescian”:
„B i, mârlanilor/târlanilor, da' de când v crea i
voi interes pe sexul meu?!” Dar, evident, cine d
un astfel de r spus de bun-sim spontan, e dat
afar din... i, totu i, nu vi se pare c se
întrec/dep esc, prin aceast a a-zis „testare
psihologic ”, toate limitele bunei-cuviin e, ale
intimit ii MINIME...?! Tot vorbea i (i nu mai
termina i de vorbit!) de Securitatea lui
Ceau escu, Dumnezeu s -l ierte, c „viola
întimitatea oamenilor/cet enilor”...Mie - ... i
chiar **nou** , celor pe care-i cunosc îndeaproape! -
nu ne-a violat-o, nimeni, înainte de 1989... - dar
ce ne-o mai violeaz acuma!!! „Grupa mare!”
F r niciun pic de jen ...Nu dori i cumva s
controla i i virginitatea cadrelor didactice, chiar
de fa cu elevii din coal , **la careu, încolona i,**
unul câte una!!!(...doar democra ie nu-i?!),
dragi „kapo” ai Guvernului
Adomni esc/Adormi esc?!...Cum pot fi pline
colile României de elevi „aristocratici”
(spiritual, fire te!), dac mai marii
înv mântului românesc au astfel de
abord ri/atitudini/”curiozit i” de golani?!

... i ce nelini ti mai au guvernamentalii lui
Adomni ei?! Dac profesorul/profesoara fac
„cheltuieli extravagante”...Dar de ce nu-l
întreba i pe amicul lui B sescu, pe dl C uneanu
de la Bac u, al c rui b ie el, Coste lu , i-a
cump rat, mai ieri, un **Bugatti** de 1,6 milioane
de euro?!...de-a rupt gura **Europei**...!!! ...De
unde naiba s fac profesorul/profesoara
„cheltuieli extravagante”, pentru ca voi, „subit i
pe nea teptate”, s -l/s-o acuza i de pagageal i
de fraud interna ional , pe baz de...m lai de
porumb i ou de curc ?! I-a i dat voi,
„adomni oilor”, parale, cât s - i fac de cap,

m car O DAT ÎN VIA A LUI/EI?! ...Dup câte zic statele de plat , nu prea... i, atunci, de ce v lua i de via a am râta bietului dascal, sugerând, în persoana profesorului/profesoarei, prin aceste formulări perverse, pe potențialul (sau chiar „cineticul”!) ho /infractor, „client” al Interpolului?!...De ce? De tic lo i ce sunte i...dar i de pro ti!!! Pentru c , dac ne mai „suc li i” mult f r ...prezervativ, chiar i noi, tia, r ma i din „Vechea Gard ” , ne vom scârbi de tot i de toate, i vom lua calea fie i a Patagoniei...(m car acolo nu ne va întreba nimeni de...”man oane”...) – l sându-v s face i

schimburi de prezervative între domniile voastre, „sfîn ii” handicapa i **LA BUN-SIM** ai **Domnului Adomni ei!!!** (...la noi, în Bucovina, numele de tipul Asaftei, Amarghioalei etc. erau date copiilor din flori, ale c ror biete mame nu mai prea tia care vor fi fiind ta ii copiilor lor... – i, ca s aib copiii lor nevinova i, totu i, buletin cu nume, li-l d deau pe-al lor, de „fete”... – noi credem c de aici izvor te i obsesia cu...prezervativul „non-frecvent” utilizat... ca i ...”frecatul la melodie” i...”frecatul minții”, pe linie psiho-nazisto-stalinist ...).

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

istoria m rturisitoare **DUP 90 DE ANI...**

EVENIMENTELE ANULUI 1917 ÎN DEVENIRE ISTORIC



Anul 1917 este un an de referin în desf urarea primului r zboi

mondial: au loc evenimentele care ulterior au mascat existen a a zeci i sute de milioane de ani(revolu ia bol evic din Rusia); o serie de state, precum S.U.A., Bolivia, Brazilia, China, Costa Rica, Cuba, Ecuador, Grecia, Guatemala, Honduras, Panama, Peru i Uruguay intr în r zboi al tui de Antanta, aducând mari avantaje economico-financiare i militare acestui bloc militar; V.I.Lenin elaboreaz Decretul asupra p cii(noiembrie),iar în decembrie încep negocierile de pace ruso-germane de la Brest-Litovsk .

La Berlin, a a cum scrie prin ul Max von Bade în *Memoriile* sale, cuvântul „impas” era pe buzele tuturor. Pentru unii, în 1917 venise momentul negocierilor. În ceea ce prive te Germania, nici nu putea fi vorba de renun area la un imperiu care se întindea de la Marea Nordului la Marea Neagr - vis al pangermani tilor devenit realitate i construit prin succesiunea unor mari victorii.

La 27 februarie/12 martie 1917, începe revolu ia din Rusia. Se constituie Sovietul de deputa i ai muncitorilor i solda ilor i se

formeaz Comitetul provizoriu al Dumei de Stat,condus de M. Rodzianko.

arul Nicolae al II-lea abdic la 2-3/14-15 martie 1917. Se formeaz primul guvern provizoriu, prezidat de prin ul G.E. Lvov. Func ia de vicepre edinte este încredin at lui A.F.Kerenski, i cea de ministru de externe lui Milincov. Se creaz o dualitate a puterii. La 21 martie,arul Rusiei este arestat împreun cu familia sa (ulterior fiind asasinat i).

Hot rârea germanilor de a declan a r zboiul submarin nelimitat, respingerea propunerilor pre edintelui Wilson i încercarea ca Mexicul în alian cu Reichul s atace S.U.A. au dus la intrarea în r zboi a S.U.A. de partea Antantei,în 6 aprilie 1917. Intrarea S.U.A. în r zboi a fost cel mai mare succes al Antantei,mai ales economic în prima faz . Alia ii au primit circa 2 300 miliarde de dolari avans, dintre care Anglia 150 milioane,Rusia 150 milioane,Canada 120 milioane.

Dac intrarea S.U.A.(aprilie 1917) i a Greciei(iunie 1917), cât i victoriile românilor la M r ti i Oituz (din vara lui 1917) au consituit un mare succes al Antantei, r sturnarea arismului, sub aspect militar, s-a repercutat negativ asupra noastr .

Guvernul rus din februarie 1917, care se n scuse slab - a vie uit, în mod penibil, timp de opt luni, apoi revolu ia bol evic din octombrie

l-a m turat în câteva ore. Era lipsit de oameni competenți, din nefericire, l-a avut drept adversar pe cel care reunea toate calitățile învingătorilor, căci Lenin a fost ceva ce nu exista aproape niciodată simultan: un erudit și un om de acțiune, exercitând, asupra secundanților și gata să se sfârșie, farmecul neobișnuit al marilor mistici, același care emana, oricât de stranie ar fi comparată, din Ignău de Loyola. A mai fost un practicant desvârșit al nesincerității eficiente, în fine, a profitat cu succes de competența sa administrativă, calitate puțin obișnuită la apropiatii săi.

Cel de-al doilea Congres al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților din Rusia, desfășurat la Petrograd în 25 octombrie/7 noiembrie-26 octombrie/8 noiembrie 1917, adoptă, printre altele, **Decretul asupra pacii**, prin care Lenin definea cadrul unei păci generale, condiționate de rezolvarea problemelor naționale. În acest sens, conduce torul bolșevicilor: „Dacă o națiune oarecare este reținută cu forță în granițele statului respectiv, dacă în ciuda dorinței exprimate de ea-nu i se acordă dreptul ca prin vot liber să-și în urmărească retragerii complete a trupelor naționale anexate, sau în general mai puternice să se rezolve problema formei de existență a ei ca stat, alipirea ei constituie o anexiune, adică o contopire și o silnicie.”

Totodată, la 2/15 noiembrie 1917, guvernul sovietic a adoptat **Declarația drepturilor popoarelor din Rusia**, care consfințește dreptul popoarelor la autodeterminare,

până la desprinderea lor de statul rus. Din păcate, totul a fost propagandă, bolșevicii, în anii următori, încercând să recupereze cu forță tot ce au fost nevoiți să cedeze. Având nevoie de o perioadă de răgaz, necesar regrupării forțelor în noul regim, în vederea acțiunilor care se profilau la orizont, guvernul sovietic a încheiat la 15 decembrie 1917 armistiul cu Puterile Centrale, pentru că, după patru luni de tratative, la 20 februarie/5 martie 1918, s-a încheiat pacea de la Brest-Litovsk, între Rusia Sovietică, pe de o parte, și Germania, Austro-Ungaria, Turcia și Bulgaria de cealaltă parte.

Pacea de la Brest-Litovsk și războiul civil (1918-1921) aveau să excludă noul stat sovietic din arena relațiilor internaționale. Bolșevicii care renunseră, pentru moment, la acest obiectiv, în schimbul salvării existenței regimului (pacea de la Brest-Litovsk), vor reveni, după încheierea războiului civil, cu aceleași ambiții, pe scena relațiilor internaționale.

„Cum a reușit guvernul sovietic, lipsit de o putere militară semnificativă și prins în cel mai pustiu război dintre câte cunoscuse până atunci omenirea, să supraviețuiască primului an de revoluție?”, rămâne o întrebare extrem de incitantă, formulată de istoricul Richard K. Debo.

Început sub domnia țarului Nicolae al II-lea, anul 1917 se încheiase cu un „plonjon spre haos”.

prof. **Cătălin MOCANU**

PLĂCULE DE PLUMB DE LA SINAIA SCHIMBĂ ISTORIA ANTICĂ A ROMÂNILOR!

În ultima vreme s-a scris și s-a discutat aprins despre plăcule de plumb descoperite la Sinaia. Mulți dintre istoricii apreciați, ca fiind savanți în arheologia antică, au afirmat că plăculele de plumb nu ar fi altceva decât niște falsuri. Trebuie precizat că dintre toți istoricii români numai A. Vulpe a afirmat că s-a uitat peste ele câteva ceasuri, care i-ar fi fost suficiente pentru a declara falsitatea plăculelor; în rest, nici unul din cei în drept nu a cercetat izvoarele aflate în custodia Institutului de arheologie din București. Paradoxal, cu toate acestea, tocmai cei care nu le-au supus investigațiilor științifice au declarat și continuă să declare că plăculele sunt opera unui falsificator și că nu trebuie luate în seamă.

Despre ce este vorba? În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, prințul, ulterior regele României, Carol I, dădea ordin ca în regiunea unde azi se găsește superba stațiune Sinaia să se ridice castelul Pele. În timpul lucrărilor de excavare a fundațiilor, muncitorii au descoperit

numeroase plăci din aur, cu scriere întrebuințând semne specifice alfabetului grec și chirilic. Plăcile aveau și numeroase simboluri necunoscute, monograme, chipuri de soldați și de regi, care, ulterior, s-au dovedit a fi ale dacilor care au trăit între secolele IV î.Hr. și secolul I d. Hr.,

adic de pe la Dromichaete până la Decebal, inclusiv. În epocă, regele Carol I n-a în eles prea bine semnificația acelor plăci, în schimb a dat ordin să fie topite, nu înainte ca acestea să fie copiate pe plăci din plumb, lucru executat la fabrica de cuie din Sinaia. Cantitatea de plumb a fost una apreciabilă, întrucât s-a ajuns la un număr de 500 de plăci, a căror greutate atingea paroximativ trei tone în totalitate. Plăcile au fost depozitate o vreme în beciurile mănăstirii din Sinaia, pentru ca, ulterior, să fie aduse la Institutul de Arheologie din București, acolo unde se mai găseseră și azi, dar în număr extrem de redus, după unii fiind vorba despre 40 de bucăți. Aurul care a fost topit din ordinul lui Carol I s-ar fi folosit în timpul Războiului de independență de la 1877/1878 sau la terminarea complexului de clădiri care însoțete Peleșul. E posibil ca valoarea aurului respectiv să fi contribuit în proporții diferite la ambele obiective, și la cel național, de dobândire a independenței, dar și la cel cultural, de înălțarea unui edificiu arhitectural cum în spațiul românesc nu se mai află. Deși sumedenie de istorici au pus sub semnul întrebării această poveste, recent s-a descoperit în Biblioteca Vaticanului o scrisoare de-a regelui României, prin care acesta recunoaște rolul făcut românilor prin topirea plăcilor din aur, dar totodată se felicita pentru faptul că avusese bunul gând de a le copia și a le lăsa, măcar în plumb, acestora. Scrisoarea de la Vatican terge orice umbră de dubiu privind existența plăcuțelor din aur, a felului în care ele au fost descoperite, când și unde. De asemenea, prin semnătura regelui Carol I se autentifică faptul că din ordinul său și nu al altuia, plăcuțele din aur s-au topit, dar nu înainte de a fi „trase” copii ale acestora în plumb. Se acreditase ideea cum că Ha-deu, marele lingvist și cercetător ar fi fost cel care ar fi falsificat plăcuțele cu pricina, din dorința pe care nimeni nu le-a explicat până la capăt. Acceptând această ipoteză de lucru, cum că Ha-deu ar fi fost marele falsificator, se nasc imediat câteva întrebări, atât de bun simț, cât și evidente logice, întrebări ale căror răspunsuri desființează ipoteza falsificării. În primul rând, de unde ar fi știut Ha-deu de existența unui templu ridicat în vremea lui Burebista – templu despre care se vorbește în cele cinci sute de plăci – atât timp cât acesta a fost descoperit abia în anul 1956, în urma săpăturilor arheologice? De asemenea, de unde ar fi cunoscut Ha-deu chestiuni amănunțite cu privire la portalul răsăritean al cetății de scaun dacice Sarmizegetusa, atât timp cât acestea ies la iveală tot prin cercetări arheologice, după

moartea marelui savant? Și apoi, întrebarea de bun simț: dacă Ha-deu ar fi fost falsificatorul, de ce atâta efort monstruos, de a scrie cinci sute de plăcuțe și apoi de unde nebunia de a le turna în plumb – 3 tone, o adevărată bogăție! – pentru a demonstra fapte petrecute în trecutul nostru antic? Nu erau suficiente 50-60? Și apoi, chiar a a fi, ce explicații s-ar putea oferi unui asemenea demers mincinos, în care s-ar fi implicat însuși instituția regală, cu un consum enorm de material și de muncă? Apoi, cum se explică, între multe altele, efigia regelui Burebista, realizată dintr-un plumb netratat și a cărei vechime este de aproximativ două milenii? Certitudinea acestui reper cronologic e dată de faptul că efigia a fost trimisă la Oxford, unde a fost supus examenului clasic cu C14, anume Carbon 14, rezultatul fiind unul uluitor: anume că efigia nu a fost turnată laolalt cu celelalte plăcuțe de plumb în secolul al XIX-lea, ci acum două milenii în urmă !!! Pe seama acestor plăcuțe s-a scris și o carte, un fel de cronică apocrifă aparținând inginerului Dan Romalo, cel care în tinerețe, student fiind în perioada celui de-al doilea război mondial, a putut ajuta la fotografierea și îndosărirea datelor privitoare la aceste plăcuțe uluitoare. După foarte mulți ani, după revoluție și la senectute, Dan Romalo s-a gândit pe baza fotografiilor, dar și cu ajutorul Institutului de Arheologie să scrie o carte. Nu mică i-a fost mirarea, când a constatat că din plăcuțele de odinioară, nu mai rămăsese decât 4, pentru că după aceea, inexplicabil, s-a reapărut în cadrul aceleiași instituții, altele 31. Oricum, pe baza acestora, dar și a fotografiilor, omul a încercat descifrarea textelor, acțiune care a dus la apariția cărții apocrife, menționate mai sus. Uluitoare sunt informațiile privitoare la daci, la trecutul nostru, la relațiile cu romanii, la limba dacică și la regii daci. De pildă, apar informații cu privire la Diegis, Vezina și alți demnitari din vremea lui Decebal, absolut uimitoare: de exemplu, Diegis n-ar fi fost fratele lui Decebal!!! Se asemenea, Deceneu ar fi participat el însuși la asasinarea lui Burebista, pentru a-i prelua tronul etc. Mai nou, cercetătoarea Aurora Petan, de la Institutul de lingvistică „Iorgu Iordan”, a avut ocazia să expună în cadrul Academiei Române președintele sa despre plăcuțele de plumb, atâtea câte au mai rămas, concluzia fiind: „Cred că limba în care sunt scrise textele, nu este inventată, ci că a existat cu adevărat, ca limbă vie”. La recentul Congres de dacologie s-a discutat aprins despre conținutul plăcuțelor, iar istoricul Adrian Bucurescu a făcut demonstrația vie în fața celor prezenți a urinării lecturii acestora, citind și

traducând pe loc două dintre plăcile cu pricina. Mai departe, directorul adjunct al Institutului de Arheologie din București, Al. Suceveanu, a afirmat în el în cadrul unei emisiuni realizate și prezentate de postul B1TV, că „plăcile merit să fie studiate”; mai mult, că limba folosită are sintaxa bine conturată și că prezintă toate caracteristicile unei limbi vii.

Din punctul nostru de vedere, care este, evident, unul modest – bazându-ne pe faptul că am putut vedea câteva zeci de fotografii mirabile ale textelor scrise pe plăcuțele respective – putem afirma următoarele: scrierea uzitată este una greacă, evident, cu intruziuni din loc în loc a semnelor chirilice – faptul determinându-i pe mulți cercetători să afirme, din nou, că inscripțiile ar fi false. În opinia noastră, respectivii s-au cam grăbit, pentru că predominant în textele cu pricina, nu este caracterul tipic, chirilic, nici măcar slavon clasic, după cum au susținut alții, ci acela grec. De asemenea, faptul nu trebuie să mire, știut fiind că alfabetul grec s-a aflat la baza celui chirilic, așa că prezența câtorva semne chirilice în textele de pe plăcuțe este un fapt firesc. Ceea ce ne-a surprins, dar nu plăcut, a fost faptul că istoricul Djuvara a

luat în răș aceste lucruri, tot așa cum a făcut și în cazul celebrelor tablouri de la Tărtaria, acolo unde scrierea uzitată s-a dovedit a fi mai veche decât cea din Sumer. Istoricul român a ignorat până și spusele celei mai îndrituite cercetătoare privind regiunea noastră, Marija Gimbutas, care susținea înțâietatea lumii noastre civilizate în fața celei dintre Tigru și Eufrat. Probabil că există suficienți istorici care, din diferite motive, consideră că este mai bine ca trecutul românilor să rămână așa cum este, iar eventualele noi apariții ale izvoarelor istorice, care nu cadrează cu anumite idei, să zicem de genul „noi suntem urmașii Romei”, să fie tratate cu superioritatea specifică celor care nu iau în considerare lucrurile lipsite de importanță. Acestea sunt privite și pe plăcuțele asupra cărora făcuserăm vorbire, succint, azi, aici, dar asta nu înseamnă că deja ele au început să fie luate în considerare și că nu vor fi supuse, cândva, riguroaselor analize. Oricum, așa cum sunt știute cel puțin până aici lucrurile, plăcuțele de la Sinaia au darul de a schimba istoria antică a Românilor.

prof. dr. *Florinel AGAFI* *EI*

gânditorul de la hamangia

CUM PO ÎMI DEVENI ANTISEMIT...



Sunt originar din Bucovina de Sud, orașul Gura Humorului. Pe stradă unde am copilărit eu, în anii '50 (numit **Ilie Moscovici** - cum altfel?) n-a existat picior de **antisemit**. Ne jucam, cu drepturi egale la bucuria glorioasă - și, se vede treaba, **acum** se vede: bucuria inconștientă! - încă de 5-6 ani, și Mamciuc-Carpiuc-Hudeniuc, și Goldman-

Druckmann-Blumenstein, și Weinkeller-Topfer-Stricknadel, și Rotaru-Macovei-Botez...

Dau mărturie că orice evreu, ucrainean, neam ori român se naște **om de treabă** (în mod normal...). Doar că prietena noastră cea mai veselă, nebunatică și sinceră, Sofia Goldman, a dispărut, într-o zi - și, după vreo câteva luni, am revăzut-o total schimbat: arogant, distant, posomorât... Nu mai voia să se joace cu noi, în ruptul capului! Am insistat, totuși Mamciucii-Topferii și Botezii - și i-am scos, în fine, un răspuns bosumflat: "Ravvi de

la F lăceni mi-a spus că voi toți sunteți **goi**, și nu am voie să mă joc cu voi...”Atunci, pe loc, n-am știut ce vrea să zică, și, indignat și uimic și i-am spus că noi, uite, suntem îmbrăcați în mătase, cu zdrențele de rigoare, pentru niște copii neastâmpărați cum eram, dar că nu suntem goi...să se uite mai bine, poate că și-au slăbit vederile, de atâtea cărți f lăcenească...Mult mai târziu, mi s-a spus că în elegenții prin goi/goimi... și că nu era nimic de bine...

Da, iubita mea din copilărie, Sofica lui Marcu Goldman, devenise, în câteva luni, **ei** - nu mai voia să fie EA...Vai de capul **ei**, s rmana...Să fie în nas educatorilor lor, cum nenorocesc suflete nevinovate de copii curați!...

Bineînțeles, nu atunci am devenit **antisemit** - căci habar n-aveam, nici eu, nici prietenii mei, ce-i aia...Acest cuvânt nu exista în vocabularul humorenilor...Peste vreo zece ani, întrebând de niște vecini, bărbatul dispărut misterios, prin anii '52-'53, mi s-a spus că și-a anchetat “Wolferia”, fata unui morar evreu, Wolfer - venit pe tancurile rusești, cu ani în urmă - și devenit comunist -mai-comunist-decât-Stalin - și și-a băgat pe toți “goimii” la închisoare...după ce îi torturase, cu mult curiozitate, bătându-i cu creionul peste testicule... Dar nici atunci n-am devenit **antisemit**, pentru bunul motiv că habar nu aveau humorenii de acest cuvânt - ei spunând doar, cu nădăjdie, despre cei chinuți și duși la ocnă de “Wolferia”: “A dracului muieră!...Să racu' Macovei, să racu' Andriei, să racu' Belega... - Dumnezeu să-i ierte...” Așa am aflat, eu și prietenii mei, că se poate muri “în invizibil”; unii, care-au aflat, erau direct suferitori - căci, între “dispăruții”, erau prietenii lor... și nimeni nu și-a mai văzut, în nici un fel, niciodată...Dar, ca românul învins cu rușii, nepăsător la istorie și curios de ziua de azi și de mâine, ne-am continuat jocurile vieții.

Tatăl meu, fost ofițer în armata regală, mi-a povestit cum trăgeau în ei, pe ferestre, din spate, în 1940, evreii comunității... și-i scuipau, și le smulgeau epolele...Dar nici atunci n-am devenit **antisemit**. Mi-am zis: așa a fost în război - rău lucru e oricare război, face din om, neom...

Atunci, mă veți întreba, de ce ne faci să pierdem timpul citindu-i neroziile tale nesfârșite - dacă nu ne zici nimic despre **antisemitismul** tău? Că ai scris în titlu...Păi, eu habar nu aveau de **antisemitism** - până ce, cu vreo trei-patru ani în urmă, în coala unde predau

România, l-am auzit pe profesorul de Istorie zicând, printre dinți: “Ia uite, n-am vreme să le predau elevilor **Istoria României**, trebuie, acum, să fac lecții cu ei despre Holocaust...I-au scos din program pe Mircea Iteanu, și ne bag **antisemitismul...**” Iată că-am fost **obligat** să aud termenul de **antisemitism**, am fost **obligat** să asist la prelegerile profesorului de Istorie despre **antisemitism** - cu toate coala - prelegeri fixate la cele mai fanteziste date(anunțate de MEC!) - cât mai dese...Cu stupoare, am aflat că noi, bucovinenii și moldovenii, suntem ucigași de evrei cei mai sângeroși...Păi, o să spun și eu, ca personajul - copil Cubi Lubi, al lui Sadoveanu(cf. **Nicoară Potcoavă**, Minerva, Buc., 1970, p.362), când a fost acuzat de băieții armeni”cum că l-ar fi omorât și răstignit pe Domnul Hristos”: “-Eu? - să n-ajung acasă cu bine dacă tu de aia ceva... Poate să-l fi omorât băieții lui Moise Lupu, care-s niște golani vestiți, dar eu, nici măcar nu-l cunosc pe acel domn de care vorbești voi.” Noi, noi să fi omorât evrei? Sunteți nebuni! Bunicii mei mi-au spus cum, când au venit nemii, au avut pivnițe pline de evrei, pe care și-au pitit, ca să-i scape de ochii și vigilența nazistă. Eu, eu, care-am fost îndrăgostit lălela de Sofica lui Marcu Goldman? - dacă da, ea mă părăsit, cum că-s “goi” - eu ce strică cu ce-s de vin? Poate prietenii ei și rabinul de la F lăceni, care-s răsiți vestiți, să-i fi omorât sufletul...

Iată cum am auzit eu de **antisemitism** - dar nici vorbă să fi devenit, atunci, în 2002-2003, **antisemit**. Am zis că-i o nebunie, ca oricare altă, și-o să treacă, așa cum toate trec...Dar n-a fost să fie așa! Lunile astea, aud de faptul că marele poet român **LIVIU IOAN STOICIU**, e dat afară din postul de redactor-șef-adjunct, de la **Viața românească** (și judecat, stalinist, de Consiliul URSS!), pentru că l-a publicat pe **GOMA** - un **Jurnal**, nu știu ce - care **GOMA** ar fi mare **antisemit**...Mă pufnit un râs nebun: cum dracu' să fie **antisemit**, unul care are nevastă evreică, și, deci, feciorul lui e semi-evreu? S-o fi certat omul cu nevastă-sa, și, astfel, a devenit **antisemit**...Păi așa, la mine în cartier sunt numai **antiromâni**, căci zilnic se ceartă, nevoie mare, cu soarele lor, românce!

Am pus mâna pe numărul dublu, 6-7, din iunie-iulie 2005, al **Vieții românești**. Iată, de la tatăl meu, fost ofițer în armata regală, precum v-am spus - că ceea ce spunea **GOMA** era perfect adevărat, despre “*martirizarea, uciderea românilor[de evrei], cu un an mai devreme, începând din 28 iunie 1940, în*

Basarabia i în Bucovina de Nord ocupate de bol evici“ - de ce s m fi min it atât de nec jitul meu tat , cumplit persecutat de comuni ti?...Dar, pentru Dumnezeu, de ce s dezgrop m mor ii, iar i iar? P i, dac -i dezgrop m pe cei ai evreilor - se ridic din mormânt toate neamurile pomenite în **Vechiul Testament**, i **aneantizate, prin genociduri** (zice **Cartea Sfânt** , negru pe alb i cu mândrie trufa !!)de c tre poporul lui Israel..., se scoal din mormânt sutele de milioane de piei ro ii i sutele de milioane de negri, m cel ri i de “st pâinii lumii”, de cei ce- i zic azi S.U.A.... i Anglia... i Spania, i Portugalia, i Fran a... - m rog, toat “lumea bun ”, din NATO i UE...”modelele” sacre ale democra iei mondiale...Se scoal i armenii, m cel ri i, cu scop de exterminare, de turcii aspiran i la UE...dar, mai ales, se scoal **japonezii**, despre care scriam, într-un articol din 2003, din revista **CONTRAATAC** – Adjud, Anul IV, nr. 11, p. 20: **Ministrul i Holocaustul**: “JAPONEZII – singurii din lume (n.mea: dac n-ar trebui s -i punem la socoteal pe vietnamezii ar i cu napalm, în anii '60-'70, pe irakienii i sârbii iradia i în anii '99-2003 - sârbilor, bombarda i de Pa tele ortodox, li se scria, de c tre americani, pe bombe:”Pa te fericit!”) - care au fost ar i DE VII, în întregime, DE TOT(“holos+haustos”...), la Hiroshima i Nagasaki, prin ordinul criminal al pre edintelui american Harry S. Truman (...), de le-au r mas doar umbrele, <<fotografiate>> pe pere ii caselor...” i se scoal i mor ii palestinienilor nedrept i i din 1948(anul cre rii artificiale a Statului Israel) - situa ie despre care scrie americanul **Thomas Nelson**, în **The puritans of Massachussets, Judaism**, vol. XVI, nr. 2, 1967 - tot negru pe alb:”For a pumnului evreu, ast zi, vine de la m nu a de o el american , care îl acoper , i de la dolarii cu care este c ptu it (...). Statul israelian nu poate fi format decât dup un breviar al urii, drept unic motiva ie a tineretului s u, a armatei sale, a întregului s u popor(...). Armata israelian invadeaz Libanul i omoar acolo zeci de mii de oameni: opera iunea se nume te **PACE ÎN GALILEEA(!!!)**...În Israel, pentru a convinge c Palestina era un de ert înainte de înfiin area statului Israel, sute de sate(palestiniene) au fost rase de pe fa a p mântului cu buldozerul, cu casele i acareturile lor, cu cimitirele i mormintele lor(...)”...Scriitorul i politologul **evreu** Norman G. Finkelstein(cf. **Industria Holocaustului**, Samizdat, 2000) îi acuz pe

conationalii s i c speculeaz tema “holocaustului”, pentru a trage foloase b ne ti uria e, antajând statele lumii - i pentru a ob ine reclam gratuit (i agresiv) - pe spinarea unor bie i mor i i chinui i, din trecut...**Evreul** Jean Gabriel Cohn-Bendit scrie: “S lupt m **pentru a fi distruse aceste camere de gazare ce sunt ar tate turi tilor în lag re, unde acum se tie c nu au existat niciodat , deoarece ne asum m riscul de a nu mai fi crezu i nici despre ceea ce suntem siguri**”. De ce nu li se intenteaz procese, cu ani grei de temni , de ce nu sunt da i afar (de unde?de pe planeta Terra?) - ace ti **evrei (Finkelstein, Cohn-Bendit etc.)**, care spun astfel de adev ruri, despre conationalii i coreligionarii lor? Sau, vorba iubitei mele din copil rie, Sofia lui Marcu Goldman, noi suntem **goimi**, i cu noi “nu se mai joac nimeni”(c interzice rabinul- ef de F lticeni!) - i numai noi trebuie s suferim sanc iuni interne i interna ionale? Problemele adev rate ale evreimii sunt o afacere de familie i, deci, discut i se p ruie **doar între ei, evreii!!!** - pe când **goimii**, care n-au avut norocul i partea înv turii i înregiment rii de sinagog - trebuie s pl teasc din greu, cu bani i umilin , acest deficit(devenit DELICT!) de educa ie...

C ci, aflu din Comunicatul US din România c pre edintele N.Manolescu i acoli ii s i, în cazul **GOMA-STOICIU**: “nu doresc limitarea libert ii de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizat .” Ce-o fi însemnând, în limbajul de lemn al neo-liberalismului mondial actual, al a a-zisei “political corectness”(corect cu unii, incorect cu al ii - cu c ei una, cu dul ii - alta...) : “limitele acceptate în lumea civilizat ”? i Stalin, i Hitler - erau **foarte democratici i corec i i civiliza i, deci!!!**, dar, fire te, în “limitele unanim acceptate” de **tribul comuni tilor**, respectiv al **nazi tilor**. Dincolo de **unanimitatea tribului politic** - erau mitraliera, Naganul, primitoarele pivni e ale Gestapo-ului ori NKVD-ului...

M trage de mânec nevasta: “Ia mai taci, ia mai las scrisul - nu-i treaba ta!Ai copii de crescut, cine tie ce mai p esc, s racii!” P i, a cui e treaba scrisului? A scriitorului! A cui e treaba Adev rului? A Lui Hristos, deci a oric rui cre tin - i, în definitiv, având în vedere c “Fi-va o turm i-un p stor” - a Omului. A **omului** - pur i simplu. Iar dac ai mei copii vor vedea c TATA TACE - îl vor

dispreț pentru laitate. Sau - îi voi determina, prin tăcerile mele, să devină, în ei, niște obolani, gvozdici prin guri - pe când Hristos este scuipat, batjocorit, răstignit... în nuda "bătălie" a lui Moise Lupu" - niște golani! - ci de câtu-măi eful meu de Uniune: domnul profesor universitar doctor - și mentor de generație (într-un cuvânt, sau în două ?...) NICOLAE MANOLESCU!!!

Și dacă are voie evreul să scrie adevăruri despre evrei - și apoi, să-și înfiereze drept criminali **plătitori**, pe toți câți îi trece lui prin cap (ori buzunar) - de ce n-avea eu voie **nu** să înfierez pe cineva, **ci să desfierez** pe cei care n-au făcut altă decât să spun Adevărul, ori să-l lase pe alții să-l spun? Azi o plesc GOMA (care îndrăznește să zică /"blasfemieze"/: "De când au oară, israelienii au încetat de a mai fi <<popor ales>>, au devenit ca ne-ale ei: egoiști, rasiști, xenofobi, nedreptiți cu *goii*-ii, brutali, mincinoși, teroriști-de-stat"). Și **STOICIU** - ieri au fost interzise numele și busturile unor personalități ale istoriei românești - mâine - da, **mâine**: ce se va mai putea întâmpla MÂINE, aia, din laitate în laitate, din cedare morală în cedare morală? Suntem înfierăși, pe bun dreptate, că ne-am ascuns capetele de stru, pe vremea dictaturilor - acum s'fîm înfierăși că suntem oameni demni, cu fruntea sus și adevărul pe buze? Păi, dacă tot e vorba de suferit, e bine să-ți poți suferi, nu să dai din umeri, ca handicapatul mental - iar dacă e vorba de murit, "nu-ți totuna leu să mori, ori

căine-nlănuit"... **O zicea asta un foarte mare criminal naționalist, deci fascist: GEORGE COBUC.** O pe el, turna-i-l degrab la "hârdul lui Petrache"... Păcat că-i mort... Nu-i nimic, scoate-i-i oasele și azvârli-i-le pe apă: aia cum face astăzi ucrainenii, cu morții din neamul meu bucovinean - în Cernăuții Bucovinei de Nord... Tot noi, Doamne - mereu noi, Doamne - iar cei care ne năpăstuesc să fie "popor/popoare ale(e)?" **Alese** pentru că Tu să ne bași cumplit... Iar noi să-ți cîm? Păi, doar Tu ai spus că, dacă o amenii tăc, **se vor scula pietrele și dea murturie!!!** Apropo: acum, datorită scandalului stârnit de domnul N. Manolescu și de Comunitatea Evreiască, tiu ce-nseamnă **antisemit!** Dacă nu se nevoiau aia de tare, tia să dezgroape morții și să îngroape viii - habar n-aveam. Dar zău, dacă-mi pare bine că-mă învârtă de ce anume am aflat. Sunt amărât. Nici măcar acum nu pot să devin **antisemit** - dacă **semi** îi vor fi însemnând **evreii**. Eu îl iubesc din tot sufletul pe cel născut în Bethleemul Iudeii, pe apostolii lui evrei (chiar și pe Iuda îl deplâng, că aia suntem noi, valahii, proști de buni...) - iar iubirea pentru Sofica lui Marcu Goldman mi-a rămas, că o arsură de nevindecată, în piept... Dar, oameni buni, băgați de seamă una: nu toți oamenii lumii steiaș-or fi îndrăgostind romantic, irevocabil de Sofice ale unor Goldmani... Nu mai semnați vânt, că veți culege furtună - și apoi veți întreba, când o pe nevinovații, de ce-i cum și pentru ce...

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

folclorul sacral românesc și mircea eliade

MIRCEA ELIADE ȘI FOLCLORUL TRACICO-GETIC, ÎN ROMANUL-NOVEL *NOU SPREZECE* *TRANDAFIRI...*

În nuvela-roman *Nou sprezece trandafiri*, capitoul 24 (ultimul!), Mircea Eliade afirmă, despre un alter ego al personajului central (ADP - Anghel Dumitru Pandele), anume despre Ieronim Thanase (Cel cu Nume Sfânt + Dat Morții, sau: Trecând cu Moarte peste Moarte...) că ar fi făcut un film, premiat cu premiul I, la Cannes, și lădat de presa comunistă... - apoi retras, sub cuvânt că "mulți critici străini" (cuvântul "străin", la esoterici, de tipul lui Eliade, înseamnă "din lumea cealaltă /spirituală"!) ar fi afirmat despre acest film "genial - că este cea mai virulentă satiră a sistemului socialist..." - film intitulat *Copiii nimănui*... Aparent, acest titlu ar trimite la Cei care - i căutăm Tatăl Sacru - Laurențiu Serdaru și Niculina Nicolae... În realitate, fiind vorba despre **O ANAMNEZĂ A ORIGINARITĂȚII COMUNITĂȚII SACRALE/NEAM ROMÂNESC METAFIZIC** (pentru a vindeca de "muritorie" individul...), Eliade face referire la cel mai adânc substrat mitic românesc: **SUBSTRATUL MITOLOGIEI TRACICE !!!**

“*Copiii nim nui*” (...a a se nume te filmul premiat/în eles, apoi retras, probabil se într într-o nou faz a amneziei/neîn elegerii/întunec rii umane, faz fireasc în Kali Yuga, dar faz trec toare...spre Noul Manvantara! - film al lui Ianus-Ieronim, parte din Complexul Sacral Ini iatic - ADP...Anghel/Angelus/Vestitorul + Dumitru/Demeter/Z ei a Vegeta iei Ren sc toare + Pande/Cel care Adun Sinea Spiritual) - sunt adev ratele “odrasle” transfigurate/re-n scute într Sacralitatea Suprem /Anonim ... - i pentru MÂNTUIREA NEAMULUI ROMÂNESC/UMANIT II TERESTRE. Sunt ipostazele ZEILOR GEMENI: “C ei Doi Zalmoxis”, APOLLON i ARTEMIS – “orfanii”, “zeii s raci-GOI”(precum “legatarul universal”, din P durezza Alunarului - Eusebiu...), “Ascun ii/Nev zu ii, de care vorbesc atâtea toponimice române ti, dup cum afirm Adrian Bucurescu...

Adrian Bucurescu, *Dacia secret*, Arhetip, Buc., 1997, pp. 94-95: “În amintirea Gemenilor Divini, acest masiv a fost numit THIA-GOLA, sau THIA-GOLON, Zeii S raci/Goi, actualul *Ceahl u*(...). În prima iarn au coborât totu i printre oameni, de vreme ce foarte multe locuri din MURIDA VA/Moldova amintesc de trecerea lor(...): AN-NAM-A-TIA/Din Neamul Zeilor-Neam; BAGAIOS/Magii-Bac u; BIT.SIANON/Copiii Lumino i-Boto ani; CAS-SIANON/Copiii Frumo i-Chi in u; CHAR-NABTOAS/Domnul Nev zut, Ascuns-Cern u i; GUOL-ETA/Copiii Goi/S raci-Gala i; IAZI/Sfin ii-Ia i; KERTIE/Copiii-Her a; OROD-ISTA/Copiii Nobili, Prin ii-Horodi tea; POR-ATA/Copiii Puri-Prut; PYD-NA/Ascun ii, Nev zu ii – Putna; RA-NISTORUM/Al Copiilor, Ren scu ii – Nistru; SARACA/S racii – Soroca; VES-ELIA/Preacura ii – Vaslui; ZAL-MOXIS/Magii Str lucitori/Vrednici – Ceremu. Din Moldova, cei doi pribegi au trecut mun ii în inutul care, de atunci, s -a numit HAR-DEAL/Dealul/Codrul Sfânt/Gr dina”.

Eusebiu/Eusebie DAMIAN se spune c , dup ce a fost “în India”, ar fi scris i publicat carte a “*India: v zut i nev zut*” - de observat c nu se indic decât c Eusebiu DAMIAN (Aduc torul de Pace/Îmblânzire!) A FOST în India (ca interiorizare absolut !) – nu i c / i ce a v zut, în India...În definitiv, e posibil s fi c l torit anamnetic în Indioara/Indioara (...HUNEDOARA!) ROMÂNESCO-TRACIC !!!¹

prof. dr. *Adrian BOTEZ*

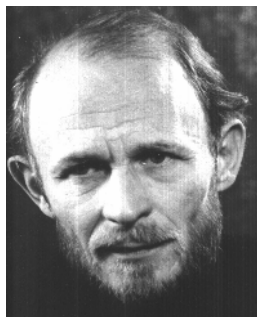
voluptos joc cu icoane...(poe i consacra i, din contemporaneitatea româneasc) : EUGEN EVU (Hunedoara)

O succint prezentare

Eugen Evu s-a n scut la 10 septembrie 1944, în Hunedoara, din p rin ii Evu Gheorghe i Clara. Are o sor , Eugenia, i doi fra i, Gheorghe i Ioan. Este c s torit i are trei copii: Gloria, din 1986 rezident în Germania, Sorin Sarge iu, i Remus Septimiu, am. Are doi nepo i, Esthera i David, n scu i în Germania. Eugen Evu a urmat coala primar la Pe ti i la Hunedoara, apoi trei ani de coal profesional , specialitatea metalurgie -o el rie Absolv Liceul nr. 2, sec ia umanistic , din Hunedoara.Studii tehniceîntrerupte, atest ri profesionale prin cursuri de scurt durat . Fiind atras de arte,(muzic i literatur , îndeosebi,)a practicat, fie în paralel cu unele meserii pasagere, fie exclusiv, profesiunea de instrumentist atestat profesional i solist vocal muzic u oar i percu ie (baterist) . A fost salariat în timp ca o elar, l c tu , pedagog, func ionar, supraveghetor de noapte la internatul liceului Minier Deva , muncitor antierist, muncitor în minerit, la Teliuc, marinar salvator („Salvamar) la Constan a i Mamaia termotehnician metalurg, primitor –distribuitor, mecanic de cazane, instalator, inspector personal resurse umane , bibliotecar(din 2005 -) . Din 1975 pân în 1997, a lucrat ca metodist i apoi referent principal în domeniul culturii i artei, specializat prin cursuri intensive(perfec ionare) ale Ministerului Culturii, ca referent principal literatur , teatru, arte plastice.

¹ - Cf. Vasile Lovinescu, *Dacia hiperborean*, Rosmarin, Buc., 1994, *Creang i creanga de aur*, CR, Buc., 1989.

Din 1997, p r se te Casa de Cultur i revine în SC Siderurg ica, continuînd activit ile sale doar literatura, publicistica, artele plastice, din pasiune.Îngrije te , editeaz , c r ile a 55 de autori, majoritatea tineri, particip la via a cultural , descoper i cizeleaz creatori tineri , lanseaz talente noi, etc .



Din activitatea de 21 de ani la cultur , Eugen Evu de ine peste 25 de premii I i II pe ar , cu titlul de laureat, fie personal (crea ie, spectacole de poezie i muzic , regie i autor de teatru pentru copii i teatru scurt), fie cu forma ii sau interpre i cizela i de el. Numero i actori, scriitori, publici ti, cânt re i i arti ti plastici, au fost descoperi i, sprijini i i ajuta i s se afirme dato rit lui. Este membru în colegiile unor reviste i ziare. Între ace tia, unii au reu it s se afirme na ional i interna ional , în literatur , teatru, film, arte plastice, jurnalistic .

ACTIVITATEA LITERAR („Poetul practician”)

Eugen Evu a debutat revuistic în 1970, sub girul elogios al lui tefan Augustin Doina , în revista de cultur “Familia”. Editorial, a debutat prin concurs la editura timi orean “Facla”,(Nou poe i tineri,”Toate iubirile ,,) în 1974, dup ce publicase deja numeroase poezii, cronici de arte plastice, articole, reportaje, eseuri, în revistele de specialitate ale vremii i în presa jude ean i na ional . Public neîntrerupt, din 1970 pân azi, sporind enorm ceea ce am numi o risip de colabor ri care -l impun na ional. Între acestea, în revistele: Familia, România literar , Luceaf rul, Gazeta literar , Jurnalul Literar, Steaua, Vatra, Astra, Tribuna, Orizont, Via a Româneasc , Flac ra, Transilvania, Arge , Cronica, Convorbiri literare, Via a Româneasc , Contemporanul , Ramuri, Tomis, Sinteze literare, Colocvii culturale, Solteris, Poezia, Aurora, Unu, Poesis, Orient Latin, Opinii Culturale, Semne, Dacia Literar , Convorbiri literare, Constela ia Dragonului, Nord Literar, Ardealul literar, Cetatea Cultural , Aurora, Arca, Porto Franco, Revista Nou , Oglinda Literar , Salonul Literar, Eminescu, Axioma, Casa Lux, Românul Australian, Banatul Sârbesc(Stamora Moravi a), Noi nu, (Australia), Adev rul literar i artistic, Spirit românesc (Australia), Galateea (Germania), Il Convivio (Italia), Hrvatsko Slovo (Croatia), Le Muse (Italia), Rec. Europeens (France) Faclya i Eletunk (Ungaria) „Agero - Stuttgart- internet (Germ.) i „Noi nu” (Australia)

Ca editor, prefa ator ori îngrijitor de carte, a editat sau girat 55 de autori, din ar i din diaspora , unele edi ii bilingve (rom. Germ., rom- engl., rom.- it.) ...Îi apar în str in tate texte în italian , croat , englez , sârb , maghiar , francez , japonez , german .

Titrat „Consoulting „Editor” i „RESEARCH Board of Advisor „,decern at de The American Biographical Institute do hereby recognize that „ – 2005; Titlul de „Prin al Poeziei” – Deva , 2005. Diplomat de onoare al unor Funda ii i Asocia ii din România i din U.S.A . Cet ean de Onoare al Jud. Hunedoara , „pentru o via închinat artei „ i Titlul de Ambasador cultural al jude ului Hunedoara .Titlul de „Cet ean de Onoare al Hunedoarei . Trofeul „Cheia Ora ului „ – 2006, conferit de Prim rie i Consiliul 2005. Patru importante premii în Italia, pentru crea ie în român i francez . Premio Antonio Filoteo Omodei -, Menzione Speciale Italia , 2004. Premio „Recognoscimento Speciale al Premio „Poesia Prosa e Arti Figurative”, Castiglione di Sicilia i 2004 Giardini Naxos, Italia ; Premiul NOVALIS – Kreis , Munchen, Germania, 1999 i 2000. Diploma de Excelen a Asoc. Române pentru Patrimoniul, 2005.Titlul de Accademico e Delegato del Convivio , 2004, Sicilia , Italia . Titlul de Expert literar, al A. Biographical Institute, U.S.A. – 2006 . Membru de onoare ASLA.Titrare The Wor ld Medal Freedom- 2006, A. Biographical Institute, SUA. Prezent în antologii i culegeri literare din Romania, precum i în reviste din Ungaria, Serbia,, Italia, Germania, SUA, Croa ia, Australia, Fran a. Colaboreaz la numeroase publica ii, cu publicistic , poezie i cronici literare, eseuri, cronici de arte plastic , opinii, editoriale, etc . Inclus în prima edi ie româneasc - VHO’s Who in Romanian „. Public

în reviste internet (România, Germania, Australia – Agero-Stuttgart, Ziarul meu, Noi, nu, Altre Pagini, reviste italiene, maghiare, etc.) semnând articole, eseuri, poeme, pamflete, jurnalistic, istorie, traduceri.

În 1990, fondează și editează primul spațiu mândru liber al Hunedoarei, “Renașterea Hunedoarei”, obligat ulterior să-și înceteze activitatea sub presiuni politice obscure. Fondează spațiu mândru sindical “Semnal”... Este cenzurat politic, dedicându-se editării doar de publicații de cultură și artă...

În 1995, fondează, asociindu-și dintre scriitorii tineri sau cei afini ideilor sale artistice, întâia revistă de literatură și arte frumoase, “Provincia-vitraliu hunedorean,” ulterior “*Provincia Corvina*”, cu periodicitate trimestrială, cu sacrificii datorate financiar. Revista apare sub egida U.S.R. Sub aceeași egidă și cu sprijinul AsCUS, din 2006, continuă editarea seriei noi, Nova Provincia Corvina.

În 1998, a fondat și revista de literatură “Semne”, pe care, din aceleași dificultăți inerente, o transferă moralmente și sub egida definitivă, editurii EMIA. (Paulinei Popa). Premiat internațional cu motivația “pentru cea mai interesantă apariție în reușita formulă de intrare în peisajul revuistic românesc actual”, la Salonul Internațional Oradea-”.

OPERA LITERARĂ EDITATĂ (selectiv)

Eugen Evu a publicat următoarele cărți de poezie, poezie în proză pentru copii, eseuri, jurnale, pamflete:

Editura FACLA: “Toate iubirile”, (apte poezii tineri) “Cu fața spre stea”, “Ram cu oglinzi”, “La lumina mâinilor”;

CARTEA ROMÂNEASCĂ : “Căra poemului meu” și “Aur heraldic”

Editura Militar : “Soarele de Andezit”

Editura “Ion Creangă” : “Omul de zăpadă și omul de cârbune”

Editura EMINESCU: “Incursiuni în fantastica realitate” (coautor) și “Caiet de poezie 1973”

Editura Căminul: “Amarul mierii”, “Aventurile lui Paparuda (proză)” și “Ghinda și sabia”, de Avram Iancu, ca îngrijitor al ediției a doua

Editura EMIA: “Cartea de sub brad”, “Elegiile Corvine – Evroze” și “Grădinile semantice” – volum jubiliar.

Editura Helicon și Signata(Colecția Liliput) (Timișoara):Mierea sâlbatică,Plângea și nu se nasc,Strugurii întunericului,Sărutul cu privirea (poezie) și „Luceafăr din lacrimă”(eseuri, pamflete), precum și Jurnale.”Tresărirea Focului”,vol I(604) pagini;

Editura Cogito- Portrănită tale, poeme(ediția întâia)

Editura Provincia Corvina – Magnet, ferestre fulgerate,coautor cu Magdalena Constantinescu Schlesak; Empatia Divină”(eseuri, poeme, interviuri)ediție româno-germană, premiată la Munchen (Premiul NOVALIS) .

Editura Căminul v.b. Portrănită tale, ediția a doua

Editura „Viața Ardeană”-Rezerva de duioasă” prima ediție

Editura Viața Ardeană Rezerva de duioasă, ediția a doua

Editura Aplissoft- Transilvanian poems, în engleză trad. Mariana Zavati Gardner și John Eduard Gardner

Editura Corvin- „Tresărirea Focului(Briliantul și Noaptea, Cărțile pe acoperi, Căgule)- jurnale vol II, 2006

Editura Eubeeea – Purpura iarnă – poeme ,2006

În activitatea sa literară, Eugen Evu a fost receptat critic de nenumărați cronicari ai revistelor, publicațiilor, participând la viața literară și artistică din județ, dar și din afară, unde a reușit să obțină succese remarcabile, implicat într-un prestigiu bun al Hunedoarei culturale natale, mișcării literare din această parte a țării.

Este prezent în volume de înaltă încredere ale istoriei literare române, între care aceste antologii te matice, volume ale unor critici consacrați, sau în "Literatura Română Modernă" de Laurențiu Ulici, vol. I, ori în marele "Dicționar al Scriitorilor Români" de la origini până în prezent (perioada 1970-1989), vol. II, de Mircea Zăciu, Marian Papahagi și Aurel Sasu (referenț Al. Cistelean, cărțile de până în 1989) „Panorama poeziei românești 1970-2005, de Horia Bălușu, alte dicționare importante. Este inclus în primele două ediții ale Dicționarului „Personalități hunedorene” și-n dicționare americane, precum și în edițiile 2003-2006 Who's Who ABI. SUA.

Deși Eugen Evu a înființat în 1975 cenaclul "Lucian Blaga", al tineretului hunedorean (ulterior redenumit "Dan Constantinescu", în memoria regretatului coleg concitadin, cenaclul funcționând neîntrerupt între 1975-1998, mentorul său renunțând la îndrumarea lui, acest cenaclu a intrat nu demult într-o fază de tranziție, parte din actualii săi membri separându-se sub genericul de "Catharsis", la Casa de Cultură, parte încă gravitând în jurul revistei "Provincia Corvina". Din dec. 2005, editează seria nouă a revistei **Provincia Corvina**, "Nova Provincia Corvina", cu sacrificii, din lipsă de finanțare. Din 2006, înființează Asociația cultural umanitară și tiințifică „Provincia Corvina”(ONG) **non profit**, unul din obiective fiind continuarea editării revistei sub egida USR „ajuns aproape de zece ani de la apariție. Programul ei este statornic: afirmarea valorilor literare și plastice din noua generație, deschidere europeană, traduceri multi-lingve, lobby insistent pentru scriitorii de valoare din diaspora, istorie imediată, eseuri, critică, etc...

RECEPTAREA CRITICĂ A POETULUI EUGEN (...foarte grăbite spicuiri!)

"Eugen Evu îmbină reflexia cu atitudinea vizionară în cadrele unui lirism de o remarcabilă expresivitate. Spiritul poeziei sale este ceremonios, solemn, ca și poetul oficiază ritualic prin limbajul poeziei având o evidentă propensiune pentru ceremoniile verbului. Poemele lui sunt făcute din materia grea a simbolisticii tradiționale ardelenice în care plutește duhul etic al vechimii sociale. Autorul simte "rădăcinile din veac" și este înfiorat de semnele ancestralității, poetica sa este un mod de a întemeia lirismul pe stâlpi și simboluri esențiale ale memoriei colective, uneori tonul este profetic (...). Imaginile sunt încărcate cu memorie istorică, versurile conțin dolorism specific poezilor transilvăneni... alături de această claviatură cedează locul unui lirism în manieră hesiodică și pilatian în care opulența autumnală este proiectată în imagini euforice. Poezia lui Eugen Evu de până acum este dominată de simboluri chthonice, predomină metafora fertilității, prin prisma unui mister blagian al Ființei. Încărcat de spiritualitatea străveche ardelenască, limbajul liric al poetului are eleganță hieratică. Sentimentul etnic este resimțit la scară cosmică... Există o tensiune interioară care alimentează viziunile dându-le forță morală și culoare etnică, scenariile agreste conțin lumina unui mesaj venind din adâncul istoriei...

O superioară conștiință artistică ni se reconfirmă de la o carte la alta".

ALEXANDRU HORIA

"Luceafărul", 1986

"Este o poezie deosebit de complexă aceasta, în care se suprapun ritmuri și pulsații ce cutremură poema în direcții contrarii. Pe de-o parte fraza organizată, lineară, imaginea prinsă într-un desen coerent, cuvântul nemalaxat, etc., duc impresia la poezia clasică. Pe de altă parte, ciocnirea aparent întâmplătoare a imaginilor, dislocările bruște din subconștient prin savante eufonii, un subteran frison care se însinuează

în succesiunile regulate ale silabelor, ca un motiv r zle , neluat în seam , dar care curând va tulbura leg narea simfonic a versului dau certitudinea c suntem în fa a unui poet modern cu o cunoa tere adânc a tiin ei poeziei”.

CONSTANT C LINESCU

“Luceaf rul”, 1988

“Proiec iile sale au fr gezime i candoare i nu mai pu în o for real , un timbru de “oratio vechio” o fosforescen arhaic p gân . Identificarea cu elementele se face printr -o vraj melodioas de incanta ie, care resuscit puteri suflute ti ce p reau uitate. Buna st pânire a versifica iei, alegerea cuvântului poetic cu halou semantic verificat, sugestiv, iradiant, refuzul “rupturilor”, al redundan elor, al prolaxit ii converg într-o “spunere” armonioas , cu veritabile filoane de lirism. Pentru el expresivitatea r mâ ne o categorie estetic fertil ”.

ADRIAN POPESCU

Revista “Steaua”,

februarie 1979

“La Eugen Evu, muzica r zbate din profunzimile textului poetic, amintita simbioz -muzic -vers înc rcându-i structural poezia, - poezie str b tut de efluvii eufonice, lumin oase, cu toate acestea, numai în aparen , ca o înc pere sc ldat în razele soarelui, dar în care cânt stins un flaut. Eugen Evu este o leb d cu gâtul str puns”.

ION MIRCEA

Revista “Transilvania”, 1986

“Un frumos lirism se reg se te în c r ile lui Euge n Evu, care tie g si cuvintele pentru a spune “pecetea catartic ” a lui Dumnezeu, la fel de bine ca “gustul s rat al libert ii”.

Exist ceva de viziune naiv în această poezie, dus de o istorie întreag , hr nit de antice sentimente ca i de emo ii provocate de lumea contemporan , ca, bun oar , în foarte frumosul poem “Tânguirea mierlei”...

PIERRE DUBRUNQUEZ – red. ef al revistei

pariziene “Poésie”, critic, 1999

“De i nu are obsesii tematice i se apropie cu egal dezinvoltur de orice motiv liric, exist la Eugen Evu ni te nuclee semantice care-l atrag într-o m sur mai mare: energetismul ardelenesc, îmblânzit de o und elegiac i patosul introspectiv întind o identificare de sugestie mesianic ; în ce prive te evocarea matricei transilv nene, dic iunea e calm i grav ; în spa iul introspectiv tonul se schimb , gravitatea ardelenesc e înso it de o fin acolad de umor muntenesc... Dar el apeleaz i la tehnica discursului ironic al promo iei 80, atunci când tema poeziilor o cere, de pild în cazul celo r ce exploreaz introspectiv sub regimul legii morale i implic ri existen iale”...

LAUREN IULICI

“Literatura Român Contemporan ” –

Istoria Literaturii Române Moderne

„vol. 1, pag. 267-268, 1998

Eugen Evu-

„mussica dell'anima e colori della mente ...”

„ I numerosissimi premi letterari ricevuti in Romania e all'estero confermano la validità letteraria del poeta che riesce a trasformare la propria terra nella musica dell'anima e nei colori della mente...viva come La febbre dei papaveri rossi che, simbologgiando il sorriso della ragazza, sembrano volti che sorgono dal cielo profondo e schizzano verso la luce...”

La poesia di Eugen Evu raffigura lo spirito del suo popolo, della propria terra vista come “una terra di risanamento”, della stroia e del paesaggio arcaico, tutto dipinto in un unico quadro, quello dell'amore, della devozione, della sacralità, cuciti con il filo d'oro del passato in parole ed immagini particolari musicalità, profumo o misterio...

„Come potrei estrarre il freddo di quel profumo

Sulla riga di luce delle tue labbra

Il bozzetto di quel vago edenico

Dorato nel giglio del sorriso „ ...

Marilena Rodica Chiretu, in Antologia Cento poeti per l'Europa del terzo millennio” - ed Accademia Il Convivio, Italia 2007
Fragment din prezentarea in italiana

„Eugen Evu sorprende certamente molti lettori che si accostano alla sua poesia. Strano, inspiegabile, pieno di una mitologia personale a capriccio, marcato con il sigillo dell'assurdo, sull'orlo della rabbia, mostra compassione per ogni forma di sofferenza. La sua espressione possiede certe qualità autenticamente vere...”

Accademician Angelo MANITTA, Italia

DIN POEZIA CEA MAI RECENT A LUI *EUGEN EVU*

Cântec întrerupt

La ieră din pământ durea
Străbătut-n jos în sus
ade moartea cu seculă

Via a, Via a, Via a, moartea
(Umilită, cu „M” mare!)
Hop în eu că n-am ce face
îmi las jucat de-un joc
Răbdare, moartea, dar dă-mi pace,
Că nu mi-s de-aici de loc...

*Set din vol II „Purpura iarnă” in
pregătire*

Răsărit spre apăs.

Răbdări îi este lene
Cât tot tăie, dar răsar?
Unde-îi rotunji poiene
Îi face cură sanctuare...
Nu pricepe, nici se-mbie
Câte cruci au înflorit
Cum la mine-n poezie
Toate câte le-am iubit.
Parcă suferă cu partea
De nălauc doritoare

Relicvarium

Fiind muritori nesaiaul nemuririi
îi-al învierii sensul dat de vechi religii
Unei naturi străine înșiși Firi
Par să apară în Ființă ei: ca vestigii

Atribuite –n stigma delirant

Fugareii felurimi răzlece-n Soarte
Ce saltă îrevin; ca o Constantă
În aparență-i imediat-departe.

*

Un gol lovit de clopot cre- te-n mine
 i din ecou ecol frânt revine
 Sporind ca drumul-n urmele întoarse
 Pe r- sucite str- lumini i- arse
 (De d- ruirea lor c- ut toare...)
 Al d- inuirei zeilor, se pare,
 Ramificat VI- star se mai extinde
 Cum un multiplu straniu - prin oglinde
 Caleidoscopul labirint, transpare
 Splendoare prin tenebre doritoare
 De r- s- rit i- dimine i- în floare
 Un chip demult iubit tr- dat ca Stare
 Logos descul- prin roua-n vremi divine.

Se-ntorc pe- rm dumnezeie- ti suspine
 Sf- rmatul sidef- stele spulberate
 Pe care -ngenuncheat în visul f- r- tine
 Nisipul le prefir- ca altare

*

Tot ce-am v- zut frumos tr- ie te-n noi

*Noian de oglindiri decolorate
 Reînfloresc duminical altoi-
 Ecou genezic, doruri- r- zbunate.*

Trezi i- spre lumi restrânse la durate
 Pe diferen- e reciproc furate
 Se zbat- i se alung- repetate
 Himere, noime, stigme, reci p- cate.

*

Din etimon edenic arde lutul
 Ulcior legat urcior cu Începutul
 Iar mu- c- tura sublimând s- rutul
 De leac pentru Urât pr- se- te rutul

Ci resfin ind Lumina-n noi se zbate .
 Arte, r- zboaie, spaime deghizate
 Sunt cum n-ar fi, iluzii colorate
 De-un Joc Incognoscibil-
 Tot i- Parte -

Ai Tainei Purt- tori devin în toate
 i-n toate se perind- -nnoitoare-
 Reîndumnezeire Ziditoare.

CHIMION ALCHIMION

Într-un sat iubit de vânt
 La r- scruce-n sus de-o vale
 Mi-ai ie- it demult în cale

Poate-n basm, poate-n descânt
 Fat- Dalb- -n trup de floare
 R- zmurit- -n felurime

Chimion Alchimion

*Buzele-mi cu-abia un zvon
 Cânte-i plânsul monoton*

Vremea coasei zumz- ia
 Pe sub viespi- i mirosea
 A cereasc- cear- Ea

Stam trântit pe o vâlcea
 Nu venise ci era
 Prin ivire ce sclipea
 apte Flori pe cap avea

Io voi fi mireasa ta
 Altcândva altundeva
 Tu a- terne-mi uite-a- a

Din senin vântul b- tea
 Flori de câmp ne scutura
 Friglumina ne-nvelea
 Chimion Altcineva
 Luna-n soare r- s- rea
 M-am trezit de treaz anume
 Nici piezi , nici altcumva
 Ca de foarte sus de lume
 i- din jos de rai ninge

O- tiam dup- ve minte
 În lbite-n aur scrise
 Cu înflorituri arginte
 Una-n sat demult murise
 Au r- pit-o nu tiucine
 Lâng- troi a din p- dure
 Sanctuarul din ruine
 A-nghi it-o -n rugi de mure

Cic- -a fost Ursomul Mare
 Coborând odat- -n veac
 Doar b- trântul care moare
 tie taina lui de leac
 Roi de stele s- mân oase
 Spulberau jur împrejur
 Chimion le sem- nase
 Mi-a- optit vântul mahmur
 Te- tiam de nu- tiu unde
 Parc- am mai fost cândva

Lung privindu-te-ar mai sta

A fugi de m-a ascunde

.....
Cu genunchii strân i sub frunte
Într-o scorbur de nuc
Al z cut bolnav sub Munte
M trezi b trântul cuc

Cuccu-uu-cuc ce cau i n uc
Hai cu mine c te duc
Preste timp la Kogaion
S vezi pe Chimion

Chimion Alchimion

Cuc nebun i monoton
Taci c te dobor din tron !

II

I-am ghicit întreg pe buze
Pârguite buze mure
Semnu- acela- nspre p dure
Bra ul leg nat u ure ...
Pironit ca de departe
De privirile-aurite
Parc parte amintite
Parc treze jum tate
Mierle gemene s ltar
De pe cuiburi sperioase
Parc mintea-mi încetase
Parc -ar da s ias -afar

Dup deal rotund luna
Sta sub ciutur -nspre sat
Treaz eram mierla nebuna
De pe um r mi-a zburat

III

Au c mi se face moarte
Au c mi se face vis
Au c vin din basm de moarte
Fug rit din paradis!

Nici cuvânt i nici ru ine
A ternutul r v it
Într-o noapte i mai bine
Ne-am iubit i n-am murit.

Chimion Alchimion
Abelcain semantic zvon
În Egregor ciclotron

Sus de troi a r stignit
În Nenoaptea Celui Basm
Dezlegat-am prin ispit

Agonia din orgasm

Postludiu

Pas re-auriu stropit
Fluier cu chef de ceart
De geloas ori smintit
C-am v zut mireasa moart

Cine tie care moarte
Cine tie care vis
Poate-a fost doar într-o carte
În P durea altui scris

Singuri doi acolo-n cerul
Dornic îndurat sub noi
S vâr indu-se Misterul
Unului t iat ca Doi

Chimion Alchimion
Trag n -m -n melos, zvon

Mi-a crestat pe stâlp de poart
Din cu it de unicorn
Mo Ioach nume de moart
Chimion Alchimion

Aina Daina prin povestea
Spus parc nici nu fu
Cânte vântul toate-acestea!
Poate-a fost, ori poate nu ...

Se f cea c-ar fi s fie
La o nunt când p durea
Înflori-va s-o învie
Dup ce - a t cut securea

La r scruce-n vânt pe-o vale
Bate vântul Acvilon

Scutur -te Chimion

Melos viu Endimion-
Doina mea de dor i jale.

N-am murit cum s-a zvonit
Lumea zice ca s cread

Uite, ninge i se mir
Urme-ntoarse, pe z pad ...

calea, adev rul i via a **DREPTATEA...**

M întreb unde-i Dreptatea, dac printre oameni nu-i...M uit în jur...caut...tot caut mereu...merg, fug, scotocesc cu degetele-mi sub iri, caut cu privirea...Nu g sesc – nu g sesc i pace! Nic ieri nu este, m car un dram...Mul i ar zice c este în p mânt... Da! Acolo cred c este! Îngropat de voi, de noi, de oamenii care nu iubesc Dreptatea, ci minciuna...

Reflecta i...voi, oameni, sau cum vi - i numi...!!! **DREPTATEA E UCIS** !!! ...MOART I ÎNGROPAT ... - de noi, de to i! Oameni ai Luminii sau ai Întunericului, ai Lui Dumnezeu...sau nu...Da , v face i vinova i de acest asasinat suprem, al Adev rului/Drept ii/Hristos-ului ("Eu sunt Calea, Adev rul i Via a"...) – deci, îndura i urm rile deicidului vostru...

...Partea rea este c sunt unii oameni, **ni te** oameni oarecare...dar care n-au gre it cu nimic, în aceast via (...nici n-au avut când...)...dar trebuie s îndure, înc de mici, NEDREPTATEA...

Oriunde mergi, oriunde te ui i, pe tot acest p mânt guverneaz nu Dreptatea, nu inteligen a iubitoare, nu calit ile Duhului...ci BANII!!! Pentru ei, pentru bani (...de veni i dumnnezeii no tri..."ie i-vor hristo i mincino i"... - spune Ioan din Patmos, Ioan al Apocalipsei...), nu mai respect m niciun fel de reguli, de legi (chit c sunt omene ti ori dumnezeie ti...) – nu ne mai respect m nici pe noi...Fiii lui Dumnezeu, se spune...

Nedreptate în coli, nedreptate pe str zi, nedreptate – cum altfel?! – la tribunale...**NEDREPTATE ORIUNDE I DREPTATE NIC IERI!**

...Sper ca, m car atunci când voi muri, voi avea parte de Dreptate... m car în Ceruri, m car la Dumnezeu...Totu i, nu m voi s tura s-o caut, pân atunci, pân mor... i aici, pe p mânt...

Delia SAVIN, clasa a XI-a C

aromânii – „fra i di mum i di-un tat ”(VI)



**UN TITAN AROMÂN: profesorul, c rturarul
i lupt torul *HRISTU CÂNDROVEANU*.
VE TI DESPRE “ASASINATE ÎN
MODERNITATE”...**

(aromânii, sub politica grecilor contemporani...)

Pentru mine, istoria cunoa terii tragediei aromânilor se împarte în dou epoci, cu totul distincte: înainte de 1997 i dup 1997...

Dup aceast dat , am avut nepre uitulul privilegiu de a lua leg tura cu incontestabilul lider cultural, moral i spiritual al aromânilor din România, domnul profesor,

ziarist și distins om de cultur, erudit - vigurosul și neîntrecutul patriot **Hristu Căndroveanu** (autor, împreună cu Kira Iorgoveanu, al primei antologii de poezie cult aromână – *Un veac de poezie aromână*, Cartea Românească, Buc., 1985, al primei și singurei ediții, în românește, a epopeii *Voshopole*, de Nida Boga, Cartea Românească, Buc., 1994, al *Caleidoscopului aromână*, la care lucrează, neîntrerupt, din 1998, al primei *Antologii de poezie străină, în limba aromână*, Ed. Fundația Culturală Aromână “Dimândarea p rintească”, Buc., 2003, al re-editării moderne a operelor capitale ale genialului lingvist, istoric și etnolog Theodor Capidan – în primul rând, a capodoperei *Aromânii – Dialectul aromână*, Ed. Fundației Culturale Aromâne “Dimândarea p rintească”, Buc., 2005 – autor de romane de mare anvergură ideatică, precum *Marea Serenității*, Cartea Românească, 1996, a zeci de cri despre spiritul aromănesc, dar și de popularizare a culturii aromâne, de tipul *Carte de vacanță pentru aromâni*, Ed. Fundației Culturale Aromâne “Dimândarea p rintească”, *Aromânii, ieri și azi*, Scrisul Românesc, Craiova, 1995 etc.etc. etc.) – de la care, prin generoasă și înaltă sa bunăvoință, am avut, lunar, informații despre aromâni: domnia sa mi-a furnizat, în egală măsură, cri și documente despre aromâni – cât și zările aromânești, al căror cititor și neobosit redactor este domnia sa: *Dimândarea și De teptarea aromânilor* – pentru editarea și supraviețuirea cărora dl Căndroveanu, aidoma unui titan din mitologie, a dus adevărate greutăți zăboiașe (în România și în străinătate) – războiaș pe care (cum altfel, pentru un titan – înfocat, neînduplecat și autentic patriot?) – le-a câștigat, în cea mai mare parte, până de curând... – nu doar spre onoarea și folosul aromânilor, ci și pentru a lăsa, oarecum, în ruina și dezonoarea românilor, nord-dunărenilor înșiși, nedemnității lor de frați...

Dar de la domnia sa am aflat și veștile trădărilor intereselor aromânești, chiar de către aromâni... Cel mai flagrant gest de “necinste sufletească” l-a comis însuși fostul Ministru al Culturii – dl. **Ion Caramitru**... (aromân, după naștere...). Când s-a dus cerțurarea Hristu (nume predestinate Martiriului/Calvarului, de la Hristos...) la acesta din urmă, pentru a solicita un minim ajutor, pentru supraviețuirea singurelor reviste aromânești din România (*Dimândarea și De teptarea aromânilor*), dl. Ion Caramitru (mi-a mărturisit la telefon, cu infinită mâhnire, marele luptător al cauzei “aromânești”) ar fi zis

cam așa: “Pentru oricare revistă din România a da bani, dar niciodată pentru ale tale...”

Nu erau “ale lui”, ci ale fraților aromâni, că și sunt veniți, cu inimi deschise, de prin străinătăți, la “obârșie” (socotesc ei, naivii...), în România... – unde i-au dat toată puterea spirituală, devenind cerțurări de neînlocuit (cf. art. “*La ce ni s buni aromânii?*”, de Adrian Botez, în revistele ARP – *Epoca, Arhiva Românească și Neamul Românesc*). Dar, peste câteva zile, dl. Hristu Căndroveanu s-a lămurit asupra motivației reale a refuzului ministrului: Ion Caramitru primea “Marele Ordin al Sfântului Ierusalim”... Fusesse o condiție “sine qua non”, pusă de Masonerie, și nu aibă /între în contacte cu aromânii, cei care fuseseră prea înverșunați patrioți, apărători de “lege (n.n.: creștin-ortodox!) și de ar”, în perioada interbelică...

Acum vreo doi ani, revista *Dimândarea* (Director fondator: Hristu Căndroveanu) apăsă cu meniușea (în sfârșit, meritat, se pare, de Guvernul României): “Mensual de cultură și literatură aromână, în 12 pagini, editat de Fundația Culturală Aromână <<*Dimândarea p rintească*>>, cu sprijinul Guvernului României – Departamentul pentru Românii de Pretutindeni” (s.n.). Dar câte zăbateri, câte nesomni, câtă energie consumată, din partea cititorului Hristu Căndroveanu – pentru a se ajunge acolo unde, din start deja (adică, încă din 1990...), trebuia să fie lucrurile, ca normalitate firească... Dar n-a înțeles minunea decât “trei zile”...

Acum, la începutul verii lui 2007, află, tot la telefon, de la titanul rănit și leul ostentat, de atâta zăbucium, **HRISTU CĂNDROVEANU** – că prigoana “fără eșec” iar și s-a dezlănțuit: **NIMENI DE LA GUVERNUL ROMÂNIEI NU MAI AJUTĂ REVISTELE AROMÂNEȘTI...!!!** – nici cu un “fîrîfîr”... și ele “mor pe picioare”...

... și, tot de la stihialul Moise Aromănesc, profet și clăuz cultural-spiritual a aromânilor, prin deșertul neînlegerii/indiferenței deznădăjduitoare, din partea fraților din România (blestemul dihoniei de la Nordul Istrului Sacru...), am aflat și despre alte mici războaie, ale unor aromâni... Tip Vasile Barba sau Mariana Bara, care, la Simpozionul Comunității Aromâne, de la Constanța, dar și la un simpozion al minorităților, de la Sighișoara, afirmă cum că **aromânii nu sunt români, ci ALT popor**... – și că, în consecință, “guvernul României s-a fac bine să le acorde statutul de **minoritate**”

etnic ! (s.n.) Chiar aici în România!” - cf. *Dimândarea*, Anul XI, nr. 9(47), septembrie 2004 - art. *Împotriva oric rei eviden e*, al d-lui prof. Hristu Căndrovanu. Ce demoni fojg ie prin lumea asta i ai cui mercenari sunt susnumi ii?!

...De i, în definitiv, istoria ne spune, clar, c a existat faimosul **Imperiu româno-bulgar**, din secolele XII-XIII, cu capitala la Târnovo, al As ne tilor - Ioni Asan era numit *rex valachorum et bulgarorum*, de c tre papa Innocentius al III-lea, contemporan cu el; “ i au mai fost i alte începuturi - mereu p r site, de nevoie - mai apropiate de noi: Conferin a de Pace de la Londra i cea de la Bucure ti, în urma r zboaielor balcanice din 1912-1913; ca i o alt alternativ , din 1917, în timpul primului r zboi mondial, i cea mai recent , din 1940, când, sub ocrotirea trupelor italiene, s-a întreprins înfiin area unui district na ional aromân, în mun ii Pindului.”(Cf. Hristu Căndrovanu, *Aromânii - ieri i azi*, Scrisul Românesc, Craiova, 1995, p. 43).

...Cunoscând noi foarte bine procesele de dezna ionalizare, care au loc în toate nou intratele state în U.E., dar mai ales în cele slugarnice, prin guvernani tr d tori i popula ie/locuitori, MAJORITARI, nep s tori/iresponsabili... - am putea s-i amintim omului pe care-l respect m atât de mult, atât de onestului i fr mântatului patriot Hristu Căndrovanu, c tr darea mi un peste tot, în România contemporan , nu doar în cele câteva puncte nevralgice aromâne ti: **milioane** de manuale alternative TENDEN IOASE, urm rind dezna ionalizarea românilor, comandate i subven ionate de U.E., s-au “produs” pe band rulant , cât ai bate din palme - cel mult în câteva luni...Pe când pe cele care s -i înve e pe “puii de români” identitatea lor cea adev rat, probabil c nu le vor prinde nici m car nepo ii no tri...Iar cele pentru aromânii din str în tate...Dar mai bine s spunem despre altele...

...C ci problemele aromânilor, în rile vecine i “prietene”, sunt mult mai grave...Nici Grecia, nici Albania, nici Bulgaria i nici Serbia nu ofer , pe p mântul rilor respective, absolut nicio perspectiv aromânilor: nici de înv mânt în (a)româneasc , deci nici de existen /via , aromânilor - care, s admitem prin absurd, ar absolvi vreo coal în (a)româneasc ...

i aromânii sunt plini de modestie, nesolicitând aceste lucruri elementare... - stipulate, zice-se, pe undeva, prin Carta U.E...P cat c nu gândesc cu un bun-sim -

M CAR CÂT DE CÂT APROPIAT!!! - membrii U.D.M.R.-ului din România...(AJUNGÂNDU-SE LA **OBR ZNICIA DE A PRETINDE CA LIMBA ROMÂN S DEVIN LIMB STR IN , ÎN ROMÂNIA**... - prin încurajare preziden ial ...) - i Carta U.E. este “mum ” numai pentru unele na ii, iar pentru altele “cium ” este...Trebuie s spunem c drepturile istorice ale aromânilor din Peninsula Balcanic nu sufer m car compara ie, cu drepturile istorice ale maghiarilor, în Europa...

Iat dubla m sur cu care opereaz “t tucii” no tri vestici, de la U.E. : României i s - a spus clar, de la bun început, c n-are dreptul de a intra în U.E., dac nu face guvern cu U.D.M.R.-ul. - pe când o veche membr N.A.T.O. i U.E., **Grecia** (la fel ca **Fran a**...) nu are nici un fel de probleme de “integrare european ”(?), de i **refuz recunoa terea minorit ilor etnice** (ba le i prigone te, de-adev ratelea, cu temni i teroare!). Iat cuvântul ziarului central **Stohos**, din Athena:

“Unde îi ve i întâlni pe ace ti a a-zi i vlahi, cu limba lor vl hiceasc , pe strad , la târg, la locul lor de munc , rupe i-le picioarele, smulge i-le limba. Aici este Elada, i ea este a elenilor. Scopul scuz mijloacele!” - din ziarul **Stohos**-Athena (cf. *România liber* , nr. 2135, vineri 4 aprilie 1997, art. *Mai sunt tratate*, de Florin Căndrovanu.).

Dar iat ceva i mai i, în contemporaneitatea europeanogreceasc : în nr. 7(137) al *De tept rii*, din iulie 2001, la p. 8, se prezint , de c tre Mircea Kadar, cazul strig tor la cer al lui **SOTIRIS BLETSAS** (n.n.: de fapt, **SOTIR BLE A**, un arhitect grec, de origine vlah !), condamnat la 2 februarie 2001”la 15 luni închisoare(n.n.: închisoare de “stil” grecesc...- cu tortur “la stroi”...) i amend de 500.000 de drahme (cca. 1.400 USD, pentru r spândire de informa ie fals (potrivit art. 191, al codului penal grec). Adev rata vin ? **SOTIR BLE A** a distribuit, în iulie 1995, la un festival aromânesc, o publica ie a Biroului European pentru Limbi mai Pu in Folosite(EBLUL), al U.E. (Birou în care **BLE A** este “observator”din partea Greciei), publica ie ce specific existen a a 5 limbi minoritare în Grecia: aromâna, arvanita(albaneza), macedo-slava, pomaca(slava macedo-slavilor musulmani) i turca. În timp ce primarul aromân din Prosotsani (nordul Greciei) a considerat def im toare pentru vlahi taxarea limbii lor drept minoritar , deputatul <<Noii Democra ii>>, Evghenios **Haitidis** (s.n. - n.n.: uite cum se c p tuiesc unii, de la na tere, cu

nume predestinate...), l-a acuzat de r spândire de informa ii false, cerând urm rirea în justi ie...No comment!

Finalul art. d-lui Mircea Kadar: "Cea de-a 10-a Curte de Justi ie din Atena a decis c **referirea la alte limbi decât greaca, vorbite în Grecia, constituie un delict criminal.** (...) Iat c în Grecia, stat N.A.T.O., deci al democra iei (n.n.: da, n-au încotro de atâta "democra ie"!!! - ...de a a "democra ie" a murit i s rmanul

Socrate...), românii nici m car n-au voie s declare c exist , limba lor fiind considerat un fel de ...bâiguial ! A venit vremea s ne îndrept m ira spin rii i s emitem i noi **legitima ii de român.** C-a a-i în U.E. i în N.A.T.O.!"

Din nou: "No comment!" – nu-i a a? Cam ar fi timpul s ne trezim, fie i pentru c a a ne tot zice, de zor (i cam degeaba...), imnul na ional...

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

autori rememora i, texte reînvi ate : azi – **ANIVERSAREA a 100 de ani de la** **moartea lui**



FRANCIS JOSEPH THOMPSON

(1859-1907) – via legendar ...Se na te la Preston, în 1859. În 1885, izbucne te conflictul cu mediul, alimentat, ini ial, de presiunile familiei, care voia ca el s urmeze medicina...Dar el era hipersensibil!!! – nu putea vedea sânge, i se dedicase, ferm, Ze i ei Poezie, de la 17 ani...visând s devin un mare scriitor...La Londra, vine cu gândul /speran a de A ÎNVIŢE! ...Nicio revist nu-i public versurile...Începe cea mai incredibil via de mizerie i suferin , a lui FJT!...

Cel care f cuse la Ushaw College, lâng Durham, studii umaniste str lucite... - acum, în cea mai neagr mizerie, zdren uit, cu picioarele ie indu -i din pantofi, nu se desparte de opera lui Eschil i a lui Blake - i îndr zne te, aproape ca o provocare, s mearg la bibliotecile publice, pentru a citi...

Cine ar b nui c unele dintre cele mai frumoase poezii ale Angliei au fost scrise pe hârtii aruncate, adunate de pe str zi ori de la gunoaie?... Vânz tor la un cizmar, copil de curse la un librar, muncitor pe terasament, vânz tor de chibrituri...dar, cel mai adesea, dormind fie în parcul Covent Garden, fie cu ho ii i uciga ii, pe sub podurile Londrei...tuberculos...devastat de suferin e f r limit ...Exist , îns , o limit a suportabilit ii, unde înceteaz for a martiriului – i FJT hot r te s se sinucid . Ceea ce l-a salvat i de aceast dat a fost infinita sa capacitate de a spera. În clipa în care voia s ia con inutul sticlei cu laudandum, printr-o fulguran viziune, a avut imaginea lui Chatterton, poet de geniu, pe care -l considera ca pe-un frate i care, la vârsta de 18 ani, în condi ii similare, s-a sinucis cu o zi înainte de a primi o scrisoare care i-ar fi schimbat complet destinul. FJT a teapt ... i ceea ce e cu adev rat tulbur tor, chiar a doua zi, FJT afl c , într-adev r, l-a c utat Wilfrid Meynell, redactorul uneia dintre prestigioasele reviste engleze (*Merry England*). Acesta, desf când, întâmpl tor i dup mult timp, plicul trimis de FJT, a avut surpriza unei uluitoare revela ii...a fost fascinat de splendoarea ciudat a poemelor. Meynell dev ine salvatorul lui FJT, oferindu-i tr inicia unei prietenii care r mâne un model de perfec iune i de frumuse e. În primul rând, îl interneaz într-un spital, pentru a se restabili i dezintoxica, deoarece durerile cauzate de boal îl determinaser s ia opium, prescris pe atunci i ca medicament. Ref cut, FJT are, între 1889-1896, o perioad de explozie creatoare (1893-*Poems*, 1895-*Sister Songs*, 1897-*New Poems*). Dar a a cum via a de paria nu-i alterase structura, nici cea de succes nu i-a schimbat conduita. R mâne un ascet!!! Între 1889-1890, apoi între 1892-1896, a stat pe lâng comunitatea capucinilor din Sussex, respectiv pe lâng cea a franciscanilor, din Wales.

Dar ca i când s-ar fi lovit de o interdic ie, pe întreg intervalul dintre 1896 -1907 este afectat de o puternic amnezie, care revenea cu intermiten e i, de i în perioadele de luciditate scria o excelent critic , în timpul crizelor disp rea, fiind cu greu de g sit, rec zând în acea via de la marginea societ ii...din nou sub podurile Londrei, din nou dormind printre criminali...

Când, în 1907, dup o lung perioad de dispari ie, este identificat printre mor ii de la Spitalul St. John i St. Elisabeth, sl bise într-atât încât nu mai era decât o umbr de materialitate..." **Ceea ce-l deosebea**

de marii martiri era doar strania sa frumuse e i poate un invizibil vers, r mas în suspensie pe buzele pentru totdeauna închise”(Zâna Molcu , *Simbolismul european* , vol II, Albatros, Buc., 1883, p. 34).

“ÎN NE ARA CIUDAT ”

O, lume nev zut , te vedem,
De neatins, o lume, te atingem,
O, lume ne tiut , te cunoa tem,
O, ne-n eleas lume, te-n elegem!

S - i ia spre-ocean deci pe tele avânt
i vulturii s caute spre aer –
Noi c tre stele fi-vom întrebând:
De-aici de jos se-aude oare vaer?

Nu vom zbura spre-un alt sistem rotind
Ori spre-o imagina ie fragil .
Aripi urm m ce bat i se aprind
La u a noastr -n geamuri de argil .

P streaz îngerii locu-ascuns de sus,
O piatr -ntorc i cre te o arip !
E ti tu, cu chip înstr inat i dus
Ce faci de lucruri splendide risip .

E ti trist încât tu nu po i fi mai trist:
Scara lui Iacob ip t luminos!
(Planeaz str lucirea-i, deci exist)
Treapta de jos începe-n Charing Cross.

S strigi în noapte, Suflet, fiica mea,
Aga -te de tor i cere ti, c ci mi s-a
P rut Cristos umblând pe ape: da;
Dar nu-i Ghenezaretul, ci Tamisa...

Trad. de *Ioan MATEI*

cine sunt i ce vor masonii(9)



LUCIFERISMUL MASONIC...

Masonul american Albert Pike, în cartea sa *Moral i Dogm* , la p. 321, îl identific pe “purt torul Luminii” – cu Lucifer:

**“Lucifer, purt tor al Luminii!!
Lucifer, Fiu al Dimine ii!! El este cel
care aduce Lumina(...)/ S nu v
îndoi i!”**

Alt mason american, Manly P. Hall, în cartea sa *Cheile pierdute ale francmasoneriei* (...inclus pe o list a **celor mai bune c r i masonice existente...**, în revista *Arhi-Masonul Regal*), spune, la p. 48: “Energiiile clocotitoare ale lui Lucifer stau în mâinile lui (n.n.: ale Maestrului Mason!) i, înainte de a putea p i în sus (n.n.: spre gradele de deasupra celui numit “33”...), el trebuie s - i dovedeasc putin a de a aplica energia în mod corect”. i adaug , la p. 55, din aceea i carte: “Maestrul Mason este în realitate un soare, un mare reflector al luminii. El st în fa a focului cu v paie de lumin (n.n.: probabil, Sorat, Spiritul R u/Demonul Soarelui

Pârjolitor...) i a lumii. Prin el trece Hidra, marele arpe Lucifer – i din gura lui (n.n.: a arpelui-Lucifer) curge lumina lui Dumnezeu. Simbolul s u (n.n.: al Hidrei- arpe-Lucifer) este soarele care r sare”.

Masonul este, deci, intermediarul dintre zeul-soare i om. i, prin el, trece adev rul Zeului-Soare.

Cf. A. Ralph Epperson, *Noua Ordine Mondial* , p. 89: “Deci, masonii cred c LUMINA, emana iile zeului lor, Lucifer, va învinge, în cele din urm , adev rul d ruit de Dumnezeu omului în interiorul Bibliei”.

Ne întoarcem la Albert Pike, *Moral i Dogm* , p. 287:”Iat , frate, ce înseamn LUMINA masonic . Iat de ce Estul Lojii, unde prima liter din numele Zeit ii st suspendat deasupra Maestrului, este LOCUL LUMINII. Lumina, adev rata cunoa tere a Zeit ii (n.n.:adev rul c Lucifer e dumnezeu...), este eternal Bine, pe care l-au c utat masonii în toate epocile. Totu i, Masoneria înainteaz constant

spre acea Lumină care străluceşte în marea depărtare (n.n.: Noua Ordine Mondial!), Lumina acelei zile când Răul (n.n.: Răul, pentru mason, este Hristos – tot ce decurge din Puterea Hristică: Biserica Creştină, Monarhia, Aristocraţia, Adevărul Revelat etc.), răpus în înfrânt, se va mistui şi va dispărea pentru totdeauna, iar Viaţa şi Lumina vor fi singura Lege a Universului şi Eterna Sa Armonie”.

...Da, noi, românii, în data de 25 decembrie, am văzut “Lumina Masonică”, prin asasinarea efului statului nostru (din punct de vedere spiritual, nu are nicio importanţă dacă era sau nu dictator/tiran etc. – ERA CRĂCIUNUL!!! – iar această crimă, urmată de dispariţia mormântului, este una cu clar specific talmudic-masonic!!! ...De ce în celelalte state fost-comuniste NU “s-a lăsat” cu asasinarea efilor de stat, ci cu arestarea şi interogarea acestora...?! - după împlinirea pedepsei, respectivii re-devenind “simpli cetăteni”... - a se vedea cazul Bulgariei, cu Todor Jivkov – Bulgaria pe care noi o considerăm, de secole, ca fiind mai înapoiat spiritual decât România... De ce? Pentru că erau prea mulţi vinovaţi... Nu degeaba Ceauşescu, Dumnezeu să-l ierte, i-a spus soţiei lui, Elena, în timpul “procesului”/bălci: “Ai văzut ce ne-a făcut Marcel?” – ...adică Marcel Shapira, responsabilul-mason, cu România...). De fapt, printre diversele “acuzări” împotriva lui Ceauşescu (nici una măcar, PROBAT !!!) – nu s-a pronunţat (în elegem bine de ce...) aceea adevărată: Ceauşescu îl supără pe Lucifer/Mamona – FMI-ul Marii Finanţe Iudaice, pentru că tocmai venea dinspre Iran - după ce trecuse prin Iraq şi Libia, spre a aduna 15 milioane de dolari, la care România ar fi adăugat încă 5... - deci, cu 20 de milioane de dolari, s-ar fi creat cea mai teribilă concurenţă, pentru Băncile Luciferului Apusean: BANCA ESTULUI/BANCA SĂRĂCILOR... Ei, asta n-au mai putut-o răbda, “maestrilor”... Singuri (precum fariseii care i-au spus lui Pilat să-l ucidă pe Hristos, căci sângele nevinovatului poate să cadă asupra capetelor lor şi ALE COPILOR

LOR!!! - ...cât nebunie...) - singuri ne-am adus, asupra capetelor, blestemul sângelui, vărsat în Ziua Naşterii Domnului Hristos/MĂNTUITORUL... - iar nu “Războiul torului”-Barabas... Ceauşescu nu era nevinovat, evident! – ...dar crima de Crăciun este una imprescriptibilă, în Ceruri... - şi sângele vărsat, cu sâlbăticie barbară, atunci, va continua să cadă, încă mulţi ani, peste capetele noastre, ale copiilor şi copiilor copiilor noştri... Să nu ne mai lamentăm de cât de neînelăscaţi/ilogici de greu o ducem, ci să ne rugăm: pentru sufletele noastre!!! – căci victima/victimele de Crăciun i-au vărsat pe catele asupra noastră, ele purificându-se, noi încărcându-ne de întuneric... - a spus *Sfintele Scripturi*, inclusiv despre Cain... iar noi am ajuns a face parte din negrul neam al “cainiilor”...

...Da, aşa este: numele de Hristos-Adevărată Lumină, trebuie ters de către masoni... (cu sânge, evident!). Pentru că Hristos, iar nu Lucifer, este adevărată LUMINA (cf. *Evangelia lui Ioan*, 8/12): Iisus a luat cuvântul iar ei i-le-a vorbit: <<Eu sunt Lumina Lumii; cel ce vine după mine nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina Vieţii>>”.

Natura exactă a luptei dintre urmaşi în el torului “purtător al luminii”-Lucifer (care sunt masonii, iluminaţi şi New Age-rii) şi Adevărată Lumină a Lui Hristos – este, de fapt, încrederea Masoneriei că Victoria finală va fi aceea a Falsei Lumini Luciferice...

Dar, evident, masonii omit un amănunt: că şi Hristos Dumnezeu are “partidă”/”tabără” Lui – şi oştăşii hristici sunt ceva mai de soi decât Arhanghelul Căzut: sunt Arhanghelii Necazuţi, dimpreună cu toate oştăşile îngereşti ale Cerului – şi, fireşte, Oştăşii Lui Hristos şi se adaugă fiecare suflet drept, bun, mai ales, plin de iubire (IUBIREA ESTE CEA MAI ASCUŢITĂ LANCE, CONTRA SATANEI!!!), din rândul nostru, al oamenilor... - noi, care de o istorie întreagă trăim pe Pământ, cu nostalgia Reîntoarcerii în Cerul-Paradis, de unde suntem veniţi/originari...

prof. dr. *Adrian BOTEZ*

antroposofie rosicrucian

MOTIVAȚIA MISIUNII LUI MICHAEL(fragmente)



Motto: “*Natura este fiica Timpului – Arta este preoteasa Naturii*” - **Klaus DUMKE**

Misiunea lui Michael a fost – prin veacuri – să “administreze inteligența cosmică”. Ea i-a fost “luată” după venirea lui Hristos, ca și inteligența cosmică devenită inteligență terestră, a fost încorporată în conștiința umană. Acest eveniment a devenit vizibil, din punct de vedere istoric și simptomatic, în secolul 9 după Hristos. Ceea ce s-a întâmplat atunci este un fel de “cădere în pică” a inteligenței ei. (...)

Impulsul de formare a omului, prin acțiunea Arhanghelului

(...)Gabriel (în ebraică : Omul lui Dumnezeu) stă cu totul în slujba lui Iahve/Elohim și a misiunii acestuia de formare a trupului. El are în grijă ereditatea (nașterea) și hrana omului. Dacă omul nu doar cu pâine se hrănește, ci și cu Spiritul Domnului, suntem deja în sfera de acțiune a lui Gabriel.

Rafael (în ebraică : Dumnezeu a vindecat) acționează de asemenea asupra corporalității, dar în domeniul respirației – și prin aceasta se asigură forțele trupești de vindecare. Adevărata vindecare are totdeauna un substrat cosmic, la aceasta acționează cosmosul, prin puterea vindecătoare a lui Rafael.

Uriel (în ebraică : Lumina) acționează de asemenea asupra corporalității, dar în domeniul respirației – și prin aceasta se asigură forțele trupești de vindecare. Adevărata vindecare are totdeauna un substrat cosmic, la aceasta acționează cosmosul, prin puterea vindecătoare a lui Rafael.

Uriel (în ebraică : Lumina mea este Domnul) are în grijă să organul corporal de gândire al omului.

Michael (în ebraică : Cine este ca Dumnezeu?) administrează inteligența cosmică. În spatele lui stau Spiritele Înțelepciunii, acei “zei” au fost străluciți în înțelepciunea universală, în cosmosul vechiului Soare. Grijă lui Michael se îndreaptă spre om. El ar dori să acționeze în așa fel, încât omenirea să se scutură și să se strezese o legătură echilibrată între sfera Soarelui și viaa pe Pământ – în profita progresului evolutiv spre libertate.

Când, deci, Michael, în epoca precretină, în secolele care au precedat Misterul de pe Golgota – acționa drept “Chip al lui Iahve”, atunci misiunea sa în acea epocă era tocmai să deschidă corporalitatea pentru influența inteligenței cosmice. El a fost această lăsa să invadeze, ca un curent, impulsul inteligenței cosmice, cu sistemul de respirație reglat de Rafael asupra inconștientului acelei “culture nocturne” din vremea aceea (vechea cultură Yoga).

Prin faptul că un reprezentant din Sfera Soarelui (Michael) a acționat în epoca precretină, cu reprezentantul Sferei Lună-Pământ, s-a putut stabili pentru acea epocă un echilibru. În cultura ebraică, acest fapt este simțit și trăit cum spune această “rugăciune de seară”: “În numele Celui Veșnic, al Dumnezeului lui Israel/ La dreapta mea Michael,/ La stânga mea Gabriel,/ Înaintea mea Uriel,/ Dinapoiă mea Rafael/ și deasupra capului meu Veșnicia”.

În misiunea pe care Michael a avut-o în perioada precretină, adversarul său a fost Lucifer. Căci interesul lui Lucifer era de a-și revendica inteligența ca fiind un domeniu strict al său. Dacă omul ar fi fost prins în acest domeniu luciferic, s-ar fi uitat că inteligența este creația Spiritelor Înțelepciunii.

Noua Epocă Michaelică

Acțiunea lui Michael în perioada precretină, în slujba lui Iahve, a fost pentru ultima dată când acest Arhanghel participă la întrepînzarea Spiritului cu Materia, de acțiune a Spiritelor Divine la formarea

corpului uman. Abia după Hristos, după ceea ce am numit un fel de “c dere în p cat” a inteligenței cosmice, devine evident propria sa misiune. El nu mai are nimic de -a face cu corporalitatea omului: “Este important de observat cum, prin Michael, în elepciunea omului se înalță în sfere spirituale, în timp ce inconștientul/subconștientul, care se desfășoară sub sfera libertății, aderă tot mai mult la ceea ce este material.

Înainte de vreme, Michael se îngrijea numai pentru ca omenirea, în mersul său lent spre consolidarea corporalității sale, **să nu uite originea cosmică a Spiritualului**. Dar acum, după Hristos, deci după apogeul atins de timpul patronat de procesul încarnării, apare Michael, în 1879, cu adevărată și propria sa sarcină. Această sarcină, la care de fapt el tindea încă de la început, face ca misiunea lui să se deosebească de sarcinile celorlalți Arhangheli. Până la Misterul de pe Golgota și îndeosebi în epoca cu puțin înainte de aceasta, Michael acționa încă împreună cu ceilalți Arhangheli, la supravegherea și lefuirea naturii corporale a omului – și a funcțiilor acestuia (naștere, hrană, respirație, reprezentare). Acum însă începe propria sa misiune; **prin aceasta, el se înalță, dintre Arhangheli, la rangul de Archai**.

Dacă dorim să înțelegem în ce constă secretul acestei misiuni, în prezent și în viitor, aceasta este posibil, trecând în revistă evenimentele evoluției care au avut loc până acum:

-prin faptul că Spiritul Individual a coborât până în punctul maxim, în timpul Misterului de pe Golgota, în material terestru-corporal, începe de atunci o a doua fază a evoluției omenirii, **care va începe până la sfârșitul Pământului-Stadiu de Evoluție Spiritual**. Evenimentele, în această a doua fază, vor face, unul după altul, să devină evident care este misiunea omului – o misiune care, acum, este impulsionată de Michael: omul – ca fiind cugetător toare – dobândește o relație desvârșită cu inteligența: el devine “Domn” autonom al inteligenței. **Iar Michael își urmează sarcina, administrând inteligența ÎN și CU omul.**



Autor: dr. **Rudolf STEINER** – Conferințele din 20 V 1913, 13 I 1914, 30 XI 1919; articolul (“articulat” de studenții doctorului R. Steiner, după caietele de curs) apare în revista *Goetheanum*, nr. 46/07 XI 1991.

Trad.: prof. **VICTOR OPRESCU**; mulțumiri reverențioase, pentru materialele trimise, eminenței doamne prof. **Teodosia OPRESCU**

cuvinte din bătăni – azi:



HIEROCLES

, pitagorician declarat și veritabil creștin implicat... - cel care sintetizează, în sec. V p.Ch., în viața lui Pythagoras, din sec. V. a.Ch..(cca. 560-500 p. Ch.), în **Versurile de aur**...(înainte de, în 529 p. Ch., împăratul Iustinian să dea decretul prin care interzicea studiul filosofiei, în orașul Atena. De fapt, urmarea confiscării bunurilor asociației platonicienilor/pitagoricienilor, care “act” samavolnic s-a împlinit în 533... - iar filozofii s-au refugiat în Persia...).

Pitagoricienii nu concepeau filosofia, prioritar, speculativ/abstract – ci ca act de TRĂIRE efectiv, la cei mai înalți parametri spirituali, și CUNOAȘTERE RELIGIOASĂ, supremă, de împlinire/desvârșire spirituală a ființei umane, adusă, prin inițiere, la stadiul de “zeitate”...Prin această modalitate de a concepe filosofia, ei se apropiau uimitor de creștinism!

Despre Hierocles nu se știe decât foarte puține lucruri: era filosof alexandrin, avea un discipol pe nume Theosebiu. Adus în fața tribunalului magistraților creștini, a fost condamnat la biciuire. Când sângele începu să curgă irosit, el îl adună în căușul palmelor și, azvârlindu-l în fața judecătorului, strigă: “Înăine, Ciclop, bea din vin, căci tu te ghidezi cu carne de om!”

Acest strigăt al pitagoricianului Hierocles, înedurmătoarele **VERSURI DE AUR**:

“Dar abine-te de la alimentele de care i-am vorbit, folosindu-ți judecata, /La tot ce i-ar putea servi pentru purificarea și eliberarea sufletului. Meditează asupra fiecărui lucru, /lăsându-te condus de Inteligența perfectă din Înalț”.

Comentariul lor, făcut de Hierocles, Sextus Empiricus și de Alexis (în desvârșit acord!): **“Animalele sunt rude cu oamenii, tot așa cum oamenii se înrudesesc cu zeii. A ucide un animal**

înseamnă a te face vinovat de nedreptate și impietate (s.n.). Respect pentru via , abinere de la orice fel de carne și interzicerea sacrificiilor sângeroase. Oamenii s se hrănesc , precum în timpurile Vârstei de Aur, cu fructele pământului. Alt dat puri, oamenii au ajuns progresiv la cruzimea care caracterizează s lăbatică noastră Vârstă de Fier. Ei au început prin a ucide animalele s lăbatice, apoi, pentru a se hrăni, au trecut la animalele domestice. **Această deprindere de a ucide animalele l-a condus, treptat, pe om, la disprețul pentru via a omenească , iar urmarea firească a acestui fapt a fost că oamenii au ajuns să se ucidă unii pe alții** (s.n. – n.n.: s nu ne mai mirăm deloc, în legătură cu înmulțirea crimelor dintre oameni! **Până nu vom învăța să respectăm, în mod smerit-religios, VIAA, în toată complexitatea ei dumnezeiască , nu putem avea nicio speranță , nicio pretenție! - că Însângărată Crimă Umană să - i domolească efectele – DIMPOTRIV !!!**). Cei ce duc o via pitagoreică nu mănânc niciun fel de carne și absolut nimic din ce ar putea avea via – și, singuri dintre toți oamenii, ei nu beau vin(...).

“ și de vei ajunge, după ce îți vei abandona trupul, în liberul eter./ vei fi nemuritor, etern – și, pentru totdeauna, învingător al morții ”.

Aceste *Versuri de Aur* dovedesc, încă o dată , că Hristos-Dumnezeu Fiul, înainte de a s vâri întruparea deplin /decisiv pentru soarta terestră – a trimis vestitori, “înaintemergători” spirituali, de tipul lui Pythagoras, Socrate, Orfeu sau Zalmoxis – și -i pregătesc pe oameni pentru Învierea Spirituală , prin “arta iniatică și sacră”. Arta iniatică și sacră urmărește să purifice corpul luminos, să facă mai ușor sufletul cu care acesta era unit – și -i ureze în lăcașul la “zei” (de fapt, la Dumnezeu!: “Dumnezeu, spune Pythagoras, are drept trup LUMINA și drept suflet ADEVĂRUL”). Pentru a se perfecționa în întregime , omul trebuie să unească filosofia cu arta riturilor sacre. Filosofia purifică inteligența; riturile sacre facilitează dobândirea virtuții, printr-o asceză mistică și un regim corespunzător. Iamblikos, în *De Mystica*, numește această artă sacră TEURGIE: “ și această artă – Pythagoras a învățat-o de la egipteni ”. **TEURGIA** este tiina de a deveni zeu, iar unirea teurgică înseamnă unirea acțiunilor omenești cu voința divină , care permite omului să lucreze împreună cu Dumnezeu (n.n.: acest concept a fost preluat de Orto doxie, fiind dezvoltat de Nikolai Bediaev).

La Hierocles, *substanțele spirituale*, intermediare între oameni și zei, sunt numite *Eroi și vii*, iar sufletele oamenilor separate de corpurile lor se numesc *Spirite pământii*. *Semizeii* sau *Eroii și vii*, aceste *substanțe spirituale* care sunt astfel prin însăși natura lor și care nu s-au înălțat prin îmbunătățirea naturii umane către o stare superioară , sunt asemenea lor cu *îngerii* creștinismului.

comentariu de prof. dr. **Adrian BOTEZ**

pagina profesorului

EDUCAȚIA FIZIC – PARTE INTEGRANTĂ A EDUCAȚIEI GENERALE

Educația fizică reprezintă activitatea care valorifică ansamblul formelor de practicare a exercițiilor fizice, în scopul măririi potențialului biologic uman, în concordanță cu cerințele sociale.

Educația fizică este:

- fiziologic , prin natura exercițiilor;
- pedagogic , prin metode;
- biologic , prin efecte;
- social , prin organizare.

Educația fizică se desfășoară în două modalități: ca proces instructiv-educativ bilateral (în coală) și ca activitate independentă. Cu cât procesul instructiv-educativ va fi mai bine organizat și mai bine receptat de subiecți, cu atât mai mult

activitatea independentă va avea mai puțin de suferit și va fi mai îndrăgită.

Educația fizică are contribuții importante în dezvoltarea proceselor de cunoaștere, amplificând astfel progresul intelectual al elevilor. Însușirea cunoștințelor, priceperilor, deprinderilor și perfecționarea calităților motrice, finalități principale ale educației fizice, se realizează în procesul de învățare, prin multiple repetiții și perfecționări. Acțiunea de formare a priceperilor și deprinderilor motrice și cea de dezvoltare a calităților motrice – constituie procese de învățare, iar realizarea lor necesită anumite operații intelectuale: OBSERVAREA acțiunilor motrice, sesizarea elementelor care prezintă interes pentru efectuarea mișcărilor,

ÎN ELEGAREA opera iilor ce trebuie efectuate (analiza, sinteza și compararea lor cu alte reprezentări, pentru a permite generalizarea), REPRODUCEREA acțiunilor, APLICAREA lor, în cadrul a numeroase repetări, sub formă de tafete, jocuri, activitate independentă. Acțiunea motrică propusă pentru învățare angajează la început prima treaptă a proceselor de cunoaștere – treapta senzorială (senzații, percepții, reprezentări). Prin intermediul analizatorilor, scoara cerebrală primește informații despre poziția capului, direcții, amplitudinea mișcărilor (senzații kinestezice), determinate de mișcările efectuate pentru realizarea acțiunilor. În cadrul acțiunii de educație fizică, funcția acestor analizatori se va perfecționa treptat, concomitent cu diversitatea și complexitatea mișcărilor învățate de elevi. Perfecționările vizează funcția de bază a analizatorului, dar mai ales unele nuanțe specifice ale acesteia, fiziologiei referindu-se aici la “vederea periferică”, “simul propriu”, “simul alunecării”(ski, patinaj) etc.

O treaptă superioară în organizarea proceselor de cunoaștere o constituie treapta logică (noțională), în cadrul căreia rolul hotărâtor revine gândirii și stimulilor vizuali, fiind angajat al doilea sistem de semnalizare.

Fcând apel la procesele psihice superioare, la funcțiile gândirii (analiza, sinteza, compararea, abstractizarea, generalizarea), explicațiile permit elevului (prin intermediul imaginației) să își formeze reprezentări noi și complete, privind structura exercițiului.

Din aceste considerente, în activitatea de educație fizică, un aspect important îl reprezintă și cunoștințele teoretice, pe care profesorul trebuie să le transmită elevilor: cunoștințele de bază din fiziologie, anatomie (segmente ale capului), igienă, biomecanica execuției actelor motrice, acestea asigurând fondul de bază pentru cunoașterea teoretică a practicii educației fizice, pentru conștientizarea acesteia.

IMAGINAȚIA este o variantă a reprezentărilor reale (inexistente), caracterizându-se prin

crearea unor noi imagini asupra unei realități necunoscute până în acel moment. În activitatea de educație fizică, imaginația are un larg câmp de aplicativitate, fiind prezent într-o mare parte din acțiunile și acțiunile motrice complexe. Aceasta se manifestă în mod diferențiat, în funcție de vârsta elevilor și condițiile în care se desfășoară activitatea. După activitatea de învățare, descompusă sau izolată, a procedurilor/elementelor tehnice, aplicarea lor în acțiuni motrice, care cresc treptat în complexitate, necesită ca, la îndemnul profesorului, elevii să-și manifeste (după posibilități) imaginația în scopul înlăturării originale a acestora, creând astfel eficiența aplicării lor în practicarea globală a ramurilor de sport. Astfel, de exemplu, pot fi întâlnite la elaborarea de către elevi a unor linii acrobactice, găsirea unor soluții eficiente în parcurgerea unor conținuturi sau trasee aplicative, adoptarea unor soluții tactice noi, în jocurile sportive etc.

Pentru a exemplifica mai concret cele spuse mai sus, vom lua o situație des întâlnită la orele de Educație fizică: aruncarea la poartă, în jocul de handbal. Acest procedeu, deosebit de important în joc, necesită, pentru a fi efectuat, cunoștințe teoretice și deprinderi motrice (însușite în procesul de învățare), cunoștințe despre situațiile în care este indicat folosirea uneia sau alteia din variantele procedurii, presupune sesizarea cu maximă rapiditate a momentului oportun de execuție, alegerea variantei adecvate, eventuala modificare a acesteia, în funcție de alte elemente care intervin. Aceste operații nu pot fi realizate în absența unor procese psihice superioare, ca: spirit de observație, analiză-sinteză, imaginație, creativitate.

Dacă în acest articol am făcut referire mai mult la aspectul educației intelectuale al educației fizice, în numărul următor al revistei ne vom referi la aspectele moral, estetic și tehnico-profesional.

prof. *Ilie GABRIEL*

un elev “necajit”...

A VORBI/VORBIRE, MODELELE ÎN EXMATRICULAREA...

Vai, de-ar fi să scriu, tot aș cum vorbesc în clasă, sau...mă rog, în mediul meu... și mă aud doamna Director, ori mama... – una mă-ar exmatricula din liceu naibii, alta ar face stop cardiac...sau amândouă -ar alege a doua variantă...Ei, dar mama cam tie la ce “geniu” a dat viață, la ce persoană “megatruțuit”, a dracului... – a căsătorii putea să supraviețuiască unui a cataclism...fără clism...

Dar, chiar de-oi fie eu cam “mahala” – de unde-a putea strânge și alege “exemple”? Că, toată ziua bun -ziua, ni se vorbește despre “modele” și “exemple”...Dar pe Gigic Becali de ce nu l-au exmatriculat, când era de vârsta mea...că tot așa vorbea de...elegant și stilat... și -acuma-i pe “sticlă”, la toate posturile TV – VIP-ul VIP-urilor!!! – **MODEL, NU?**! Că doar televiziunile gem de modele, una mai tare geme ca alta...Ba chiar **MODELE** care-mi depășesc vocabularul meu de băiat liceean ... Păi, cum?!? ...Dar pe unii profesori, care ne înjură, de ce nu i-au exmatriculat...la timpul domniilor lor?! Ce-s eu de vin, că până și de la președintele rii învăț cuvinte noi, extreme de interesante, de-am umplut “ochi” carnetul-vocabular, dar nu pot să-l arăt nimănui...nici măcar profului de Română, că și sta mă ar propune pentru afurisita aia de exmatriculare?! Păi, doamne Director, domnilor profesori - de ce să mă exmatriculezi numai pe mine?! Nu-i drept! Nu mă mai joc așa!!!!!!...Aaaaaa!!!!!! (...în traducere: **Plâng! Plâng de atâta nedreptate flagrant, intolerabil și infatigabil** !!!).

Semnat: *Caut -M* !!!

umor...

Spicuri din *CARNETELE DE ÎNSEMNĂRI* ale umoristului sovietic (?) **ILIA ILF** (1897-1937)

-Îmi terge fața cu lozinci.
-Anghin planificat.
-Nu există cuvânt urât pe care omul să nu și-l fi luat ca nume.
-Statuia pedestrelor.
-Măgari albaștri.
-Frica de a nu fi acuzat de lingură a mers atât de departe, încât cuțelii se purtau pur și simplu grosolan.
-“Mină!” “– Nu, nu mint! Greșesc!”
-“Sunteți rugați să nu vă tergeți mâinile cu fața de masă”.
-Îl scldau valurile de transpirație ale inspirației.
-Ivanov se hotărâse să-l viziteze pe rege. Aflând, regele abdică.
-Pe geamul magazinului un anunț într-o ramă metalică îngustă: “Nădragii nu este”.
-Nu loviți parchetul cu chelia!
-Haide să scălcăm pe iarba și să plătim amendă!
-Ploaia îi hațura chelia.
-Glasul grav și pasionat al closetului.
-Comitea bădărnă și pe urmă trimitea telegrame de scuze.
-Sub portret era un anunț: “Păstrați liniștea!”. Au crezut că e un citat.
-Spune-mi ce citești, că să-ți spun de la cine ai furat cartea.
-“Ocupă-te de otrăviri în sănătatea dumneavoastră!”
-“–Dumnezeu nu există!” “–Dar brânză există?” – întrebă, melancolic, învățtorul.
-“– înutul idioților să se păsească”. A venit timpul să nu-i mai lăsați!!!...
-Turnarea filmului a durat patru luni. Între timp, regizorul a reușit să schimbe trei neveste. Și toate au jucat în film. Al naibii să fie care în elegeră ceva. Ori se păsească atât de des pentru că filmarea era prea lungă, ori a fost filmarea lungă pentru că se păsească prea des.
-Concertul orchestrei de jazz; dirijează Varlamov. Prezentatorul era îngrozitor. În statul Texas, din momentul apariției pe scenă a unui astfel de prezentator și până la completa introducere în pământ a trupului său, inclusive onorurile funerare, trec exact cinci minute. Cowboy-ii cu pantaloni în piele deschid imediat un foc dezordonat. Orchestra cântă infect, dar cu sentiment și uneori cei de pe scenă plâng cu toții, profund mi că și (“în scrisorică mi-ai scris două rânduri că mă iubesc”). Sergenii de poliție cu multă experiență care umpleau sala așteptau zgometos, strigau “bis”. În general, toți erau pădușii. Bătrânul Varlamov trămbiăa cuvinte gingașe de iubire într-un megafon confecționat dintr-un dosar verde. Era în frac și bocănci.
-Într-un vagon, un bărbat discuta cu prietenul lui. Unele cuvinte îi leșteau la ureche, altele le spunea tare. Dar le păcură – vorbele cuviincioase le rostă în șoaptă, iar pe cele indecente le urlă în tot vagonul.

-Vrând s mearg la doctor, un bolnav î i spal piciorul. Ajuns la consulta ie, constat c nu i-a sp lat piciorul care trebuia.

(din Ilia Ilf i Evgheni Petrov, *Atitudine dispre uitoare fa de stomac*, Univers, Buc., 1979)

ziari ti “români”... - de la 1 aprilie 1943, pân la 31 decembrie 1843

CE LIPSE TE RAPORTULUI TISM NEANU...

- 1-Zaharia Jac (Iacob Zalmanovici) - n. Foc ani, 14 XI 1890, evreu; *Lupta i Semnalul*;
- 2-Zaharia N.Theofile (Tobias Zalmanovici) – n. Ia i, 10 III 1894, evreu; *Universul*;
- 3-Zissu Sergiu (S ssmann) – n. Bucure ti, 3 VII 1896 - ?; *Lupta*;
- 4-Zsigmond Nicolae (Zeiner Maximilian) – n. Timi oara, 1 III 1885 - ? ; *Erdelyi Friss i Ujsag*
- 5-Volbur Radu (Max Coldenberg) – n. Adjud, 1899, evreu; *Curentul*-Gala i;
- 6-Zaharia Arthur (Zalmanovici) – n. Ia i, 31 X 1906 – radiat!; *Curentul*;
- 7-Vifor Radu (Mois Rorlich) – n. Piatra Neam , 1894, evreu; *Curentul*;
- 8-Vi an I.L.AL. (Alter Iosipovici) – n. Bucure ti, 1904, evreu; *Epoca*;
- 9-Török Tiberiu – n.Oradea, 9 III 1908, evreu; *Erdelyi Magyarszag*;
- 10-Toma Solomon A.– n. Urziceni, 11 II 1875; radiat! ; *Adev rul i Diminea a*;
- 11-Vainstein Ruvin – n. Chi in u, 26 X 1892; radiat!; *Po ta Basarabiei*;
- 12-Vainstein Struli – n. Chi in u, 27 XII 1891; radiat!; *Unser Zeit*;
- 13-Terziman Alexandru (I ic Altersohn) – n. St ni e ti-Tecuci, 14 IX 1894; *Izbânda*;
- 14-Stromingher Moise – n. Panciu, 28 III 1895, evreu; *Argus, Dreptatea, Adev rul, Diminea a, Semnalul, Jurnalul...*
- 15-Sulcin Adrian (Schor Arnold) – n. Roman, febr. 1881, evreu; *Universul, Adev rul, Diminea a* ;
- 16- u u Ion Rudolf (Rudo) – n. Ia i, 27 VII 1870; radiat!; *Universul, Adev rul, Diminea a* ;
- 17-Szomary Oscar – n. Arad, 22 IV 1890; evreu; *Prezentul, Ellenzec, Magyar Neplap* ;
- 18-Steinhaus Martin – n. Timi oara, 21 VI 1912 ; evreu; *Aradi Közlöny*;
- 19-Steleescu Alexandru (Stern Alter) – n. Br ıla, 3 IV 1991; radiat!; *Gazeta*;
- 20-Streitman St. Henric – n. Piatra Neam , 1 II 1870; evreu; *Semnalul, Reporter, Vocea Gala ilor* ;
- 21-Stroe M. George (Strulovici M.) – n. Buc., 8 V 1903; evreu; *Argus*;
- 22-Samson P. (Abramovici P. Samson) – n. Tecuci, sept. 1907; evreu; *Lumea, Lupta, Jurnalul*;
- 23-Sarkany Gabriel (Saltzberger) – n. Timi oara, 24 XII 1878; evreu; *Temesvarer Zeitung i Personal*;
- 24-Roman R. Al. (Alter Ronetti-Rosenberg) – n. Tg. Neam , 11 III 1908; evreu; *Ordinea*;
- 25-Rosenberg Arpad (Rado) – n. Sâr ig, 1 I 1909; evreu; *Estilap*;
- 26-Rosenblatt Isac – n. Cern u i, 28 III 1898; radiat!; *Algemeine Zeitung*;
- 27-Rosental Zelman – n. Telene ti-Orhei, 20 X 1889; radiat!; *Unser Zeit*;
- 28-Rosenthal Iacob – n.Boto ani, 27 IX 1879; radiat!; *Agen ia Rador, Direc ia Presei*;
- 29-Rosenthal-Relea Aurel – n. Pite ti, 13 V 1905; radiat!; *Adev rul, Diminea a*;
- 30-Ross Joseph (Rosenfeld) – n. Ia i, 1 I 1899; radiat!; *Adev rul, Diminea a*;
- 31-Ro u Marin(Maier Goldenberg) – n. Craiova, 29 V 1901; radiat!; *Gazeta, Cuvântul*;
- 32-Râpeanu Benjamin ((Rosenberg) – n. P. Neam , 5 VI 1897; evreu; *Opinia, Adev rul, Diminea a*;
- 33-Ranta Adrian (Rosenfeld) – n. Gala i, sept. 1901; radiat!; *Lupta, Semnalul*;
- 34-Ring Camil (Sufarin) – n. Ia i, 20 V 1909; radiat!; *Tempo, Semnalul*;
- 35-Rodan-Cronberg Victor – n. Gala i, 21 VII 1898; evreu; *Curentul, Dreptatea*;
- 34-Pilisi Geza (Pilitzer) – n. Fuzesgyarmat, 12 VII 1889; evreu; *Arady Közlöny*;
- 35-Pogany-Salamon Marcell – n. Bontida-Cluj, 5 XII 1995; radiat!; *Brasoi Lapok*;
- 36-Pauker G- n? – radiat!; *Jurnalul*;
- 37-Paukerow Leonard – n. Chi in u, 6 XI 1886; radiat!; *Prezentul*;
- 38-Peltz Isac – n. Buc., 1899; evreu; *Lupta, Presa Politic i Financiar , Personal*;

- 39-P storescu S. (Schaffermann Simon) – n. Boto ani, 11 II 1903; evreu; *Ancheta*;
- 40- Pasztor Nicolae – n. Oradea, 18 II 1991; evreu; *Nagyvaradi Friss, Ujsag, Erdelyi Magyaraszag* ;
- 41-Pauker Emanoil Mendel – n. Ia i, 8 XI 1891; evreu; *Adev rul, Diminea a, Finan e i Industrie - Personal*;
- 42-Nudelman David – n. Chi in u, 11 II 1888; radiat!; *Po ta Basarabiei*;
- 43-Orester Moise – n. Chi in u, 3 IV 1900; radiat!; *Pessarabscoe Slovo Gazeta*;
- 44-Millian- Maximin G. (Mendel Grunberg) – n. Ploie ti, 1 IX 1885; evreu; *Lupta, Personal*;
- 45-Milorian Sergiu (Solomon Swiebel) – n. Buc., 19 IX 1901; radiat!; *Mi carea, Zorile, Gazeta*;
- 46-Mohr Solomon (Faust Mohr) – n. Foc ani, 30 VIII 1882; radiat!; *Ora 8, Comedia*;
- 47-Moncinschi Vladimir – n. Chi in u, 12 X 1887; radiat!; *Po ta Basarabiei*;
- 48-Moscovici Ilie – n. B iceni-Ia i, 26 XI 1885; radiat!; *Vorwarts, Socialismul, Mi carea Social* ;
- 49-Miereanu M. (Iacob Moses Hönig) – n. Ia i, 13 V 1875; evreu; *Universul, Personal*;
- 50-Marton tefan Ladislau Iuliu – n. Oradea, 21 V 1898; evreu; *Estilap*;
- 51-Masoff Ioan – n. Buc., 17 VI 1904; evreu; *Rampa, Jurnalul*;
- 52- Mauernmeister-Zid reanu Alexandru – n. Hânce ti-L pu na, 20 IV 1897; evreu; *Universul*;
- 53-Marcovici Moritz – n. P.Neam , 27 I 1899, evreu; *Viitorul*;
- 54-Marcu-Holda Ana(Nathansohn) –n. Tg. Neam , 31 V 1877; evreic ; *Viitorul*;
- 55-Marcus Singer – n. Gura Humorului, 13 VI 1910; radiat!; *Czernowitzer Morgenblatt*;
- 56-Markovits Ernest – n. Livada Nou , 22 XI 1887; radiat!; *Nagyvaradi Friss, Ujsag*;
- 57-Major Adalbert – n. Pecica Român , 29 X 1900; radiat!; *Erdely Hirlap*;
- 58-Mandel Tiberiu – n.Sibiu, 14 XII 1911, evreu; *Aradi Közlöny*;
- 59-Leipnik Ladislau – n. Timi oara, 8 III 1907; evreu; *Temesvarer Zeitung*;
- 60-Leonte Mihail (Moise Leon Esra) – n. Buc., 8 XI 1873; evreu; *Universul*;
- 61-Lesnea Dimitrie – n. Ia i, 1 V 1900; radiat! ; *Adev rul, Diminea a, Unirea* ;
- 62-Libros Mircea – n. Buc., 6 XII 1888; evreu; *Argus*;
- 63-Labin Saniel – n. Buc., 9 XII 1877; evreu; *Adev rul, Diminea a, Personal, Semnalul* ;
- 64-Landau Michel – n. Hârl u, 7 I 1895; evreu; *Unser Zeit*;
- 65-Landesberg Wiliam – n. com Galgocz-Ungaria, 29 XI 1851; evreu; *Banater Bote*;
- 66-L z reanu Barbu (Bernard Leizerovici) – n. Boto ani, 5 XI 1906; radiat!; *Adev rul, Diminea a, Jurnalul*;
- 67-Kasztner Rudolf – n. Cluj, 14 IV 1906; radiat! *Uj Kelet*;
- 68-Karoly-Klein Alex – n. Arad, 27 III 1894; evreu; *Ederlyi Hirlap*;
- 69-Klekner E. Iosif – n. Br ıla, 19 X 1892; evreu; *Argus, Adev rul, Diminea a, Semnalul* ;
- 70-Marcu-Bal Petre (Pandrea) – n. Bal -Romana i, 29 VI 1904; radiat!; *Dreptatea*;
- 71-Jakobovits Elemer – n. Oradea, 5 VI 1897; evreu; *Nagyvaradi Szabadszag* ;
- 72-Kadar Emeric – n. Comarno-Cehoslovacia, 12 I 1894; evreu; *Ellenzek*;
- 73-Ionescu Nicolae – n. Foc ani, 1 VIII 1902; radiat!; *Adev rul, Diminea a, Personal, Curentul* ;
- 74-Ionescu P. Rodica (Wexler-Fundoianu) – n. Ia i, 19 V 1910; evreic ; *Adev rul, Diminea a, Jurnalul* ;
- 75-Ionescu Vion-Vasile – n. C l ra i, 4 XI 1890; radiat!; *Universul*;
- 76-Iordan Alexandru – n. Medgidia, 8 VIII 1906; radiat!; *Viitorul, Mi carea*;
- 77-Honigman Albert – n. Ia i, 15 IX 1869; evreu; *Lupta, Personal*;
- 78-Horia Georges (Horowitz) – n. Craiova, 29 XII 1894; evreu; *Argus*;
- 79-Horosz Adalbert (Bela) – n. Cluj, 22 I 1909, evreu; *Brassoi Lapok*;
- 80-Hurtig Alexandru – n. P.Neam , 1897; radiat!; *Argus, Agen ia Rador*;
- 81-Huzella Edmund – n. Oradea, 1891; radiat!; *Magyar Lapok*;
- 82-Haralambie Avram (Leibovici Her Avra m) – n. Bârlad, 23 I 1882; evreu; *Adev rul, Diminea a, Argus, Lupta, Jurnalul*;
- 83-Hartmann H. (Horia T riceanu) - n. Ia i, 5 X 1889; evreu; *Lupta, tirea*;
- 84-Hatszegy Ernest (Zuckerman) – n. Ha eg, 25 III 1904; evreu; *Uj Kelet, Agen ia Rador*;
- 85-Hegedus Ferdinand (Nandor) – n. Oradea, 29 IX 1884; radiat!; *Szabadszag Nagyvarad*;
- 86-Hegedus Paul – n. Botiz, 24 III 1907, evreu; *Szamos*;
- 87-Heller Nicolae – n. Oradea, 29 XII 1910; evreu; *Estilap*;
- 88-Helman Pinco – n. Gala i, 5 VI 1899; radiat!; *Universul*;
- 89-Herschkovits-Hajdu Eugen – n. Cehul Silvaniei, 1897; radiat!; *Temesvari Friss Ujsag*;
- 90-Herschkovits-Havas Elemer – n. Cehul Silvaniei, 7 III 1893; radiat!; *Erdelyi Friss Ujsag*;

91-Gruia Alexandru (Alter Moise sin Ghidale) – n. Ploiești, mai 1907; evreu; *Adevărul, Dimineața, Semnalul*;
 92-Haim Leon – n. Georgiu-Bicaz, 23 X 1895; radiat!; *Adevărul, Dimineața*;
 93-Graur Constantin (Brauer Avram) – n. Botoșani, 24 I 1880; evreu; *Adevărul, Dimineața, Personal, Tempo*;
 94-Graur Grigore (Brauer Grigori) – n. Botoșani, 23 IV 1884; evreu; *Adevărul, Dimineața, Personal*;
 95-Grosman Saniil – n. Botoșani, 27 XII 1872; evreu; *Curentul*;
 96-Grosu Petru – radiat!; *Viața Basarabiei*;
 97-Fuchs Eugen – n. Budapesta, 26 sept. 1898; evreu; *Szatmary Ujsag, Szamos*;
 98-Geller Leon (Legrel) – n. Galați, 5 X 1900; radiat!; *Dreptatea*;
 99-Froda Scarlat (Weitzendorf) – n. Buc., 12 II 1899; evreu; *Rampa*;
 100-Fainteiu Willy – n. Bristola, 27 XII 1911; evreu; *Zorile, Gazeta, Personal, Curentul*;
 101-Dumbrăveanu Aurel (Avram Berman) – n. Burdujeni, 24 VI 1902; radiat!; *Dreptatea, Lupta, Cuvântul, Timpul, Capitala* etc. etc. etc.

(Din *Cuprinsul Dreptății de seamă a Organelor de Conducere și Control ale Casei de Retrageri și Pensii a Ziariților* – Anuarul membrilor casei de retrageri și pensiuni a ziariților – cu membrii înscriși de la 1 aprilie 1943, până la 31 decembrie 1943)

Bineînțeles, lista jurnaliștilor de etnie israelită și religie mozaică, mai cu curajul de a-și da numele, mai cu plăcuța, prin care își lăsa **radiaul** (...îi lăsa radiaul până în anul nașterii... - deh, pentru orice eventualitate, în acele vremi, de alianță a României cu Germania...), mai cu nume românizate de-a mai mare dragul...

Credeți că am ceva cu cetățenii români, de etnie israelită, nu? Ei bine, NU!!! Cum am mai spus și nu voi obosi să repet, **eu respect pe orice om de omenie, indiferent de culoarea pielii ori etnie...Ba chiar îl iubesc și respect – FIRE TE, DACĂ AM CE RESPECTĂ ÎMI IUBI...**

DAR NU POT ÎNGHI ÎN SINE FIU PROSTIT DE LA OBRAZ!!!

De ce v-am oferit, deci, lista (care ar putea continua, aproape la nesfârșit...) jurnaliștilor români - israeliți, prin etnie? **Pentru a vedea că Vladimir Tismăneanu și toată lieta lui de bol evici, TO ÎN MASCA ÎN CA DEMOCRATIE!!! - a mințit ordinar, atunci când a prezentat acel Raport (citit de comunistul – de sine însuși recunoscut, în ultima confruntare cu Adrian Năstase, la alegerile din 2004...!!! - Traian Băsescu...) de CONDAMNARE A COMUNISMULUI DIN ROMÂNIA!!! CUM SĂ CONDAMNI COMUNISMUL DIN ROMÂNIA, FĂRĂ ACEASTĂ LISTĂ ANEXATĂ LA...CONDAMNAREA SA?!**

Dacă ne uităm în *Dicționarul presei românești*, al dlui Ion Hangiu, vedem că peste 90% din presa la care lucra armata asta de israeliți (titlurile ziarelor le-am dat, cu **bold-aldine**, în ultima poziție a tabelului-list!) - era fie de-a dreptul comunist, fie înverșunat socialist...(Nu mai spun, CĂ SE VEDE!!! - ce poziții strategice, CHEIE!!! - ocupau, în presă, jurnaliștii de etnie israelită...). A adar, pentru aducerea, printr-o tărășenie, la consolidarea comunismului bol evic în România, au luptat, din greu, trupe de jurnaliști israeliți...: dacă n-ar fi fost acești "eroi", de unde naiba am fi știut și învințat noi, valahii, tărășii molcomi, conservatori "exasperanți"(pentru mulți...), "cu limba lată" - **comunismul bol evic?! Pun și eu întrebarea, a a...ca să fie... și să mă aflu în treabă...Poate că-mi răspunde, totuși, cineva...**

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

revista revistelor culturale

PRO-SAECULUM, Anul VI, nr. 8-9(40-41) – august-septembrie 2007 – revista-fanion a Vrancei, care ia prea mult și îi cântau prohodul, odată cu trecerea la cele veșnice a regretatului Al. De Liubăreanu performanță, prin obstinată eroică a doamnei Nina De Liubăreanu, care beneficiază de ajutorul extrem de consistent al criticului-criticar Mircea Dinuț și al scriitorului și publicistului Florentin Popescu – nu doar s-a supraviețuit, ci s-a înflorit, vizibil, calitatea, din toate punctele de vedere: o excelentă ilustrare, cu reproduceri după N. Grigorescu, articole, interviuri (dintre care se disting cele ale regretatului Al. De Liubăreanu, cu Liviu Ioan Stoiciu și cu Magda Ursache) și recenzii pline de miez (exemplare sunt recenzile

criticului Mircea Dinutz, la cartea, la rândul ei exemplar, prin entuziasmul și în lîmea ideilor/logica impecabilă demonstrează despre substratul/antestratul geto-dacic al limbii/finii ei românești, a lui I.D. Denciu – **R t cîrî esențiale**, vol. II, Ed. Rafet, Rm. S rat, 2007 – respectiv cea a lui Cornel Galben, despre cartea lui Decebal Al.Seul – **Zâmbetul**, Ed. Cuvîntul nostru, Suceava, 2005, dar și cea a Anei Dobres, despre cartea de poezie a lui Florin Miu – **Muzeul cu nemîrginiri**, Ramuri, Craiova, 2006), studiul lui Lucian Băgiu despre **Dosoftei și traducerea Psalmilor**, studiul eseistului de for I.D.Denciu: **În căutarea nimeniului sau „gimnastica mentală a non-identității” (o experiență de receptare a lui Bachelard)**, precum și acela al lui G. Popa: **Mioriș: valorizarea ontologică a morții**, eseul lui Theodor Codreanu: **„Ereziile” lui Tolstoi**, eseul lui Daniel Stuparu: **Vestiri gnostice în mistica isihastă (o perspectivă istorico-religioasă)**, Florentin Popescu: **Confesiunea, ca literatură** – la care adăugăm studiul hermeneutic al lui Adrian Botez, asupra romanului de tinerețe al lui Mircea Eliade, **Maitreyi**. Poezie de mare rafinament intelectual și profunzime: Iuliana Paloda-Popescu, Ioan Dumitru Denciu, Ioan Ardelean, Ion Gheorghe Pricop, Adrian Botez. Proză interesantă, bînelăscian-parabolică, de Nik Sava: **Eroul**. Interogația dureroasă a lui Mircea Radu Iacoban: **Moartea librăriilor?** – precum și eseul patetic-„bine temperat” al lui I.Gh.Pricop: **Scritorul în provincie – iluzii și realitate** – precum și o traducere dintr-un inedit Luigi Pirandello: **O zi (și o noapte)** – făcută, de cine altul?...de italianistul de for, care este I.D.Denciu... **Un număr cît o carte – și o carte de „primul raft”!**

NEGRU PE ALB – revista marilor frînturi odore tene... - Anul I, nr. 5, august 2007 – arată spectaculos de bine, făcînd cum ar fi acum o lună: Constantin Ciopraga – **Despre fascinația poeziei**, frumosul rîmăsbun (și nu lipsit de muștrîri...) al lui Valeriu Anghel: **Alexandru De liu: Era pe cînd nu îl vedeam, azi îl vedem și nu e...**, al turat altui rîmăsbun „însîngerat” (mulți oameni de seamă și dragi ne-a răpit **vara asta**...) – Gh. Istrate: **Dumitru Pricop sau epopeea Paharului însîngerat**, Mircea Dinutz: **Sub semnul singurătății** (despre poezia tefaniei Oproescu), Ionel Necula: **N. Gâlmeanu – un poet pe drumul înflorit de osuare**, Florinel Agafîei: **Rămășiile (II)**, Monica Popazu, din Danemarca, despre **Poezia și muzica gulagului românesc**, basarabeanul Dumitru Păsat: **Mihai Eminescu-Veronica Micle (chemări de iubire și confesiuni- II)**, Leo Butnaru: **Nuvelete din Chișinău și București...** „Închizitor de pluton” – Adrian Botez, cu luarea de pozie făcînd „correctness political”: **La sărăciile și așterge...** Să nu-i fie de deochi, **Negrului pe alb...** (...în ultimul moment, **aflăm că chiar am deochiat-o!!!!**... – ...nu ne tîmă/cunoșteamă a a de mistice puteri...trebuie să luăm seama, de-acuma încolo, măcar...Aflăm, semioficial, despre „decesul” subit al revistei...cu numărul pe septembrie...Păcat... Păcat de speranțele pe care și le pusese în ea, atît de sincerul/clarul la suflet, cel ce-a fost prietenul nostru de inimă, Mitică Pricop – ...cel omagiat, **in memoriam** – **toată stima pentru INI IATIV !!!** - în numărul pe septembrie.....Poate și se mai poate face respirație/ventilație artificială... vorbim, firește, de revistă !!!...Tot vorba lui Eminescu: **„Azi o vedem, și nu e...”**).

NOVA PROVINCIA CORVINA – Anul XI, nr. 8(45), septembrie 2007: un număr la fel de princiar și „nebun”(în cel mai înalt și nobil sens donquijotesco!!!) de mîndrie „corvină”, precum toate cele pe care le ținem, pînă acum, că au ieșit de sub mîna „me terului” Eugen Evu...(premiatul cu **Coppa d'Oro**, la Cellere-Italia!) – un ritm nebun, un umor/satiră literară de luciferească-drăc... pardon... - calitate...Un număr cu adevărat „european”, cu multe și bune traduceri, din germană și italiană, în primul rând – dar și din poezia spaniolă a lui Santiago Montobbio, sau a anglo-indianului sikhs, Daljit Nagra... Eseuri și recenzii de mare valoare (ale lui Eugen Evu, Ioan Evu, Ioan Mitrofan, Adrian Botez), și mult, uimitor de mult poezie bună și excelentă: Cristina Stoianov, Felicia Gabriela Portase, Ilie Florean, Dana Ioan, Marian Boboc, Eugen Ilie, Constantin Stan etc. etc. etc. La ora actuală, credem că **Nova Provincia Corvina** este **un model de urmat, pentru eforturile frenetice de a integra România în cultura lumii și LUMEA ÎN CULTURA ROMÂNIEI!**

PORTO-FRANCO – Anul XVII, 7-8-9(137), Serie nouă, iulie-septembrie 2007 – revista lui Sterian Vicol își urmează, mereu egală cu sine, un ritm spiritual care-i este specific, făcînd dreptă împăreală între zonele de **interviuri** – (cu Dan Alexandru Condeescu și Mala Zamfirescu-Bedivan), zonele de **poezie** (europeană și românească: Florina Zaharia, Nicolae Oancea și Sterian Vicol, alături de Jacques-François Dussottier, Jean-Marc Eulbry, Andre Foucaud...) și la care soarta neagră adusă în zona de **necrologie** (*in memoriam* Grigore Hagiu și Mitică Pricop), zona de **proză** (remarcăm proza scurtă a lui

Maximilian N. Popescu Vella), zona de **cronic i istorie literar** (unde excelează Liviu Gr. Soiu, Mihai Cimpoi, Ionel Necula și Nicolae Colceriu), zona de **eseu** (Adrian Botez, Mihai Andone, Corneliu Stoica), **memorii-jurnal** (Lucian Vasiliu, Luminița Dascălu, Sterian Vicol)... și fotografii, **melancolice imagini pentru ne-uitare...într-un timp care ne viscolește și ne orbește, rând pe rând...**

CITADELA – Anul I, nr. 3, septembrie 2007, Satu Mare – o revistă care, nu de mult, și-a început drumul golgotic, prin derul moral-spiritual al Lumii Terestre...Ctitorul Eroice *Citadele*, jurnalistul și scriitorul, criticul și istoricul literar Aurel Pop, reușește să adăpostească rate tururi de forță, în cele 32 de pagini ale revistei (cu tot cu copertă!), ca un gospodar exemplar: eseistic de calitate (conf. dr. N. Iuga: „*Citadele*” lui *Maimonide – împotriva antropomorfizării lui Dumnezeu*, Anghel Pop: *Poezia. O încercare de abordare interdisciplinară*), aniversări/comemorări (Viorel Câmpeanu: *Athanasie Doroș, la 75 de ani de la trecerea în eternitate*, George Achim: *Centenar Dan Botta*), recenzii (semnate de Valeria Manta-Tălcu, Aurel Pop, Petru Scutelnicu, Adrian Botez) – și, ca și *Nova Provincia Corvina*, are curajul de a publica multă poezie (de obicei, bună – și, preponderent, „feminină”), în vremuri de un prozaism înfiorător: Luminița Suse, Flavia Cosma, Salah Mahdi, Ion Beldeanu, Casandra Ioan, Iulia Olaru, Dana Banu, Alexandru Pintescu, Dan Brudaru. **Cu toți oțenii pe metereze, întreaga Citadelă (deloc buzzatian...), la luptă!**

PLUMB, An II, nr. 6, august 2007, Bacău – director: Ion Prăjișteanu; departe de a suferi de complexe de inferioritate, face de mai vechiul și plinul de orgolii/vanități (îndreptate, poate...) *Ateneului* bucureșean, *Plumbul* dlui Prăjișteanu înfruntă și depășește, senin, obstacol după obstacol – cu alte cuvinte, își vede de treabă, și face treabă bună...Cătălin Stoian, cu *Frumusețea logicii (Anselm din Canterbury)* deschide seria eseurilor de interes cultural...continuă de Romulus Dan Busnea – *Provocările spirituale ale globalizării*, Doru Ciucescu – *De ce „Peste Prut și mai departe...?”*, Dumitru Brăneanu – *Genetica culturii*...Grigore Codrescu îl prezintă pe importantul poet român de cultură bucureșean – *Ovidiu Genaru*; recenzii de Ioan Evu, Petre Isachi, Adrian Botez...Cronică plastică: Carmen Istrate – *Nostalgia spiritului* (despre pictori a Catinca Popescu) – și poezie, destul de bună: Octavian Voicu (un fel de medalion „în memoriam...”), Lucreția Bogdan-Niș, Ioan Viziteu, Petre Flueraș...**N-are nevoie de încurajări, Plumbul – tie și singur ce are de făcut, și, mai ales, CUM le va face, cu răbdare, pe toate...până la AUR...**

Cronicar: A. B.

ultima oră (ultima oară !...)

ANII TRĂDĂRIILOR (...trădări mari, trădări mici...)

În 1997, președintele de atunci, Emil Constantinescu, și Ministrul de Externe, tot de atunci, Adrian Severin, dădeau Ucrainei, de bunăvoie și nesiliți de nimeni, printr-un Tratat (...”de prietenie și bună vecinătate”) mâna, fără a fi siliți de tancuri și mitraliere, Basarabia de Sud, Bucovina de Nord, Ținutul Hercei, Insula Șerpilor (cu tot cu platforma petrolieră submarină)...Peste 10 ani, în octombrie 2007, care va să zică, președintele de acum, Traian Băsescu, și Ministrul de Externe de acum Adrian Cioroianu, nu îndrăznesc să ridice capul din pământ, ca doi repeteni, în fața lui Victor Iușcenکو, atunci când acesta se răstătea la România și la români (prin intermediul „aleilor”... – cine naiba i-o fi ales și pe Ția...?), afirmând, despre Canalul Bâstroe, că e parte a Ucrainei SUVERANE... – și-o să-l șape până ce s-o dă râma pământului sub ei... i-o dispărea, sub pământ, Delta Dunării...De fapt, „suveranii” Ția ne făcuseră cadou, imediat după 1989, pe Canalul de Mijloc-Sulina, un vas încărcat cu bare de fier, Rostock, pe care, râzându-ne în nas, l-au scufundat, sub ochii noștri bleși, pentru a bloca traficul pe Dunăre și a-i crea un pretext pentru construirea actualului Bâstroe, care distruge TOATĂ DELTA DUNĂRII!!! (...Abia prin 2005 am reușit noi să ridicăm Rostock-ul la suprafață...dar deja apăsuse Bâstroe!... – s-a fi tiut Iliescu ceva?...nu m-ar mira deloc și nimic, la acest „prieten slav”, din fruntea românilor „revoluționari”...).

Îmi venea să intru prin televizor, și să-l iau de gât și să dau de pământ cu laul sta de președinte român, care se dădă cocoș de...Cocoșul, și face de alegătorii/admiratorii lui din Ferentari, dar când e vorba cu adevărat de ceva bărbătesc, se dovedește a fi tot atât de bărbat cât un clapon...”baburcesc”, cum le ziceau românii cei vechi – hadâmbilor...Îi erau galbene izmenele, în tur, de emoție că l-a vizitat și pe el cineva, chit că venise „cineva”-ul și-l jefuiau...

Auzi cine cutcurige te la noi, cine se „sumu ” cu...SUVERA NITATEA!!! Un NIMENI, al UNUI VID GEOGRAFIC!!! Cronicarul spune c Duca Vod a primit ordin de la sultanul de atunci (secol XVII) **s fac o ar** ... – i a adunat ce pleav o fi g sit pe drumuri...fel de fel de nemernici...t tari prin i prin poiat , moldoveni cu treangul de gât...ru i la cer it... - i a rezultat ...Ucraina...”SUVERANA”...Ptui! Arz -l-ar focul iadului pe Duca Vod , în veci de veci...!!!

Dar, cu ocazia asta, se mai vede ceva: se vede cât de s ritoare sunt, la nevoie, rile fa de care ne-am c ciulit (alea din UE...) i organisme interne ionale, fa de care ne-am înrobit, cu via a i moartea...De ce-om fi intrat în NATO, nu tiu... – c nu d fuga decât, mereu, spre petrol ul asiatic... dar pân i UNESCO², despre care se zice c a declarat Delta Dun rii Patrimoniou Mondial, Zon de importan ZERO (adic , eu credeam c asta ar însemna „MAXIM ”, iar nu „DELOC”..), tace „ca scroafa-n p pu oi”, cum zice gros românul, când îl iau ofurile...

...A a ne trebuie...S mai deschidem ochii, înainte de a ne oferi, i ara i soart de neam, i pe noi în ine, pe tav , lega i de mâini i de picioare, cuiva...

...Deci, din zece în zece ani, câte-o tr dare mare...în rest, dintr-alea obi nuite:

-Ministrul de Externe al României accept no iunea de „limb moldoveneasc ”... (nu le -a venit nici ru ilor s cread c poate exista un ministru, al vreunei ri, atât de prost, încât s înghit o a a g lu c ... - ei lansaser „poanta” a a, „la derut ”...dar baboiul cel t lâmb s-a prins în undi ...);

-nici nu s-a demonstrat c nenorocitul la de igan, Nicolae Mailat, e vinovat...de viol i de uciderea Giovannei Reggiani (c , dac n-ar fi fost so ul ei, Dumnezeu s-o ierte, amiral, i dac , pentru campania electoral a primarului Romei, Walter Voltrano, sta n-ar fi avut nevoie de „ap isp itor”, de isterie rasist , pentru voturile Extremei Drepte, nici nu se b ga de seam , într-o Italia „cumin ic ”, în care Mafia lichideaz 2-3 gugu tiuci la minut...) – i s-au i format **patrile civile i Forza Nuova**, ni te „vigilantes”, ca-n Vestul S lbatic, care-i belesc pe românii din cizma Italiei, de la Torino pân la Palermo, vinovat-nevinovat, la gr mad , c ...ESTE!!! Care e reac ia Pre edintelui B sescu i a Guvernului de tep ilor de T riceanu i de Cioroianu, fa de „democra ia” asta vestic , cea care nici n-a auzit de „prezum ia de nevinov ie”?! A i ghicit: reac ie cu eficien ZERO!!! (...ba Cioroianu vrea deport ri în mas , ale românilor, între Alexandria i Cairo... – pe câ i?!, probabil pe to i...**de-aia am intrat în UE, ca tu s ne duci în Africa, belfer isteric ce e ti?!** – ...domnul Cioroianu **intrând în competi ie de rasism cu primarul Romei**!!!). i doar solu ia e la îndemân : la fiecare român „belit” de-al nostru, expulz m câte-un „om de afaceri” italiene ti...de-al lor...de s-ar constata c-avem mai mul i huligani italieni care „belesc” România, decât „maila i” care poate c-o violeaz , poate nu, pe doamna Italia...Asta, m car pân - i face ancheta, tând loasa aia de Poli ie italian ...”carabinieri”, deh... Vezi s n-aib curajul s fac asta, c c cio ii no tri de conduc tori, care ne-au adus în genunchi, pe to i i pe ne-întrebatelea, în UE, la 1 ianuarie 2007...

-desfiin arera Armatei României (mar i, 30 octombrie, B sescu a anun at pe TVR-1 c reduce angaja ii MapN cu 1480 de militari i cu 1750 civili... – cine-o mai fi r mas pe-acolo, s-o ajute pe femeia de serviciu, la „teu”?!); cu o zi mai devreme, se anun a, pentru „ec hilibrearea situa iei”, angajarea ca mercenari, în slujba SUA/NATO, a înc 4.400 de tineri români...care, cic , s -au s turat s mai fie „c p unari”...Bucuria guvernân ilor n-a fost proast : în definitiv, a clasifica ACEAST TR DARE, la fel de „major ”, precum aceea a ced rii teritoriilor str bune i a autorit ii de stat: S - I ALUNGI TINERETUL, spre mercenariat i slug rit prin str in tate – în loc s pui piciorul în prag jafului/înstr in rii

² -UNESCO ([Organiza ia Na iunilor Unite](#) pentru [Educa ie](#), [tiin](#) i [Cultur](#) , conform denumirii originale din [englez](#) , United Nations Education, Science and Culture Organization) a fost fondat la [16 noiembrie 1945](#). Î i are sediul în [Paris](#), [Fran a](#), dar are i 73 de suboficii active în diverse ri ale lum ii.

Constitu ia adoptat în Conferin a de la [Londra](#) din noiembrie 1945 i aplicat începând cu [4 noiembrie 1946](#), a fost adoptat de cele 20 de state fondatoare ([Regatul Unit](#), [Noua Zeeland](#) , [Arabia Saudit](#) , [Africa de Sud](#), [Australia](#), [India](#), [Mexic](#), [Fran a](#), [Republica Dominican](#) , [Turcia](#), [Egipt](#), [Norvegia](#), [Canada](#), [China](#), [Danemarca](#), [Statele Unite ale Americii](#), [Cehoslovacia](#), [Brazilia](#), [Liban](#) i [Grecia](#)).

UNESCO are 191 de state membre (octombrie [2003](#)) i 6 state asociate. [România](#) este membr UNESCO din [27 iulie 1956](#).

naional/naionale, i creând locuri de munc pentru români, în România (...nu s-a tep i, cu bucurie, nigerieni, chinezi i pakistanezi, pe care s-i pl te ti cu o dou zecime din salariul normal...);

-desfiin area zootehniei române ti, prin ascultarea, în genunchi, a parascoveniilor criminale ale UE: un cioban de la Mihail Kog lniceanu spunea (... i tiu, dureros de bine tiu, c -i adev rul adev rat...) c un chil de lapte de oaie cost 11.000 lei vechi (...jumate de kg de ap mineral cost 30.000 lei vechi!!!), un chil de lapte de vac - 5.000 lei vechi, iar lâna de oaie... **tot 5.000 lei vechi chilul...KILOGRAMUL DE LÂN DE OAIE !!!NEBUNILOR I ASASINILOR DE AR !!! DE CE ÎI BATJOCORI I PE CIOBANII RII„MIORI EI” TRACICE?!**

AR FI MULT MAI DEMN I CINSTIT S -I UCIDE I, TR D TORI NEMERNICI CE SUNTE I!!!„De aceea, vezi mata buruienile alea din fund? – a a, alea...am îngropat toat lâna tuns acolo...mi-a fost mil s -i dau foc...”; zi-i „destin mioritic”... i pace!...nu?!;

-ne mor copii, sub patru ani, de cancer!!!!... – în România, ultimele statistici spun c exist peste 60.000 (**AIZECI DE MII**!!!) de copii, sub 4 ani, bolnavi de cancer... i ce dac ? „Pierderi colaterale” ale liberalismului i democra iei române ti, de tip (i dup mintea i limba de lemn otr vit...) american!!!

-17.449 de coli rurale se d râm peste elevi, iar la Poiana Negustoru lui, din jude ul Bac u, familiile sunt atât de s race, încât care copil sare diminea a primul în UNICA pereche de izmene, respectiv în UNICA pereche de bocanci a familiei (zestre p strat , cu sfin enie, din genera ie în genera ie...), acela câ tig , în ziua aceea, **premiul de a se duce la coal** ...Vi se pare poveste? Duce i-v la Poiana Negustorului, S V VEDE I INCREDBILA POVESTE!!!!;

-B sescu încurajeaz ga ca de haidamaci a lui Tökes (CNMT-ul... - Consiliul Naional al Maghiarilor din Transilvania...), irendenti ti pân în din i... – sporind, astfel, implicit, i nivelul preten iilor UDMR, care, dac nu ar cre te preten iile lor fa de români, m car la jum tate cât Tökes, i-ar piede aleg torii maghiari...- simpl i logic i limpede ca teorema lui Pitag ora, este nemernicia „made in” România...;

-pân i în sânul B.O.R. se petrec tr d ri, de un fel sau altul: pe 1 noiembrie 2007, am primit veste i dovezi incredibile, dar de net g duit, de la un prieten, precum c , în Catedrala Ortodox din Timi oara (deci, cum s-ar zice, ÎN CASA LUI DUMNEZEU!!!) - Ordinul Templierilor (**The Sovereign Military Order of Malta - SMOM**) a efectuat, sub comand austric i maltez , primirea a 20 de noi Templieri – români i italieni...Ordinul Templierilor func ioneaz , în România, din 2001. Dup cum bine se tie, Cavalerii Templieri nu mai sunt decât o ramur a satanicei Masonerii...Dracul în Biserica lui Dumnezeu-Hristos...sau, vorba veche româneasc : “**Cruce mare, drac b trân**”...

-peste toate calamit ile astea, rânjesc, „pe sticl ”, tot felul de borfa i i u i, care, dup ce ne-au buzun rit i ne-au „s lât” bruma noastr de agoniseal , cu sudori de sânge muncit , vin i „belesc fasolele” la noi, cu bucuria „intangibililor/inamovibililor”: „Ce ne pute i face? NIMIC!” P i cum naiba s v facem ceva, cât vreme CNA-ul l-a scos „basma curat ” pe primul infractor al rii...300 de milioane de dolari daun (atâta f cea, cic , flota României...) transformându-se, prin **farmecele** (specificul naional românesc contemporan : **farmecele**...) Justi iei, în pagub ...**ZERO**????!!!

Exist , în Danemarca, nu oameni mai buni decât în România contemporan , ci un strop de bun -sim în plus: **LEGEA JANTE** – „legea modestiei”: cine e bogat, sau foarte inteligent (...bine, asta „nu se pune”, la ba tanii din România...), n-are dreptul s se împ uneze oficial...(probabil, „se d mare” doar acas , fa de soacr ...). Ei, spune-le de **LEGEA JANTE** lui Gigic Becali, ori lui Hrebenciuc, Vântu, Prigoan , Irinelul ui Columbelului...

Cu ce se mândre te, totu i, România contempo ran ?! Chiar nu are ea nimic bun, suav, profund uman?! Cum de nu: sâmb t , 27 octombrie 2007, la TVR -1, ni te juni elevi de liceu (i câ iva studen i...) se mândreau/groz veau, în plin Bucure ti, c au putut realiza ceva unic în lume, **RECORD MONDIAL**...la ce crede i?...- hai, da i-v „cu p rerea”, încerca i...eh, nu sunte i buni la intui ie: **SE MÂNDREAU C I-AU B TUT PE THAILANDEZI, LA LUNGIMEA LAN ULUI DE PREZERVATIVE**...cic ia l-au f cut de 2,7 km, iar „ai no tri ca brazil”, l-au reu it de 3 km...

„Viitor de aur ara noastr are”...

...semneaz : **Adrian BOTEZ** (...c ruia îi este ru ine s se mai m rturiseasc da sc l...de astfel de lighioane...)

FINE

ISSN 1841 - 4907



5 18 1841 4907 6